

XV legislatura · quart període · sèrie P · número 72

Ple del Parlament

Sessió 37, primera reunió, dimarts 16 de desembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 37.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre l'actuació del Govern amb relació al focus de pesta porcina africana a Catalunya (tram. 350-00006/15). Presidència de la Generalitat. Substanciació.
3. Projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme (tram. 200-00013/15). Comissió de Territori i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 337, 7; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 369,4).
4. Projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret Llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials

(tram. 200-00006/15). Comissió d'Empresa i Treball. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 376).

5. Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (tram. 202-00023/15). Comissió d'Igualtat i Feminisme. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 374, 4).

6. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2024 (tram. 360-00007/15). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 190, 92).

7. Procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 284-00017/15). Grups parlamentaris. Designació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial (tram. 300-00230/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida (tram. 300-00227/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques (tram. 300-00228/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana (tram. 300-00231/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya (tram. 300-00218/15). Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00229/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris (tram. 300-00233/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural (tram. 300-00234/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball (tram. 300-00232/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom (tram. 302-00181/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya (tram. 302-00182/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic (tram. 302-00183/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic (tram. 302-00187/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme (tram. 302-00184/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa (tram. 302-00186/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència (tram. 302-00185/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. (*Veus de fons.*) Silenci, si us plau. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i tres diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. La diputada Gisela Navarro Fuster, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. El diputat Jaume Veray Cama i la diputada Montserrat Berenguer Messeguer, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. El diputat Toni Castellà i Clavé, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió plenària del dia 18 de desembre al matí. I, finalment, la diputada Mònica Ríos García, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha

delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió parlamentària d'avui, 16 de desembre.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 1.745 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, he de comunicar-los tres nous feminicidis des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, els fets van ocórrer el passat 18 de novembre a l'Hospitalet de Llobregat, el 9 de desembre també a l'Hospitalet de Llobregat i el 8 de desembre a Riudecanyes. Amb elles ja són deu les víctimes mortals per violència masclista enguany a Catalunya. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims, i reitero el compromís del Parlament amb l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci demà al migdia en suspendre la sessió del Ple davant de la façana d'aquest palau del Parlament.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2024

360-00007/15

El sisè punt de l'ordre del dia és la presentació de l'informe de la síndica de greuges al Parlament corresponent al 2024. Abans de començar, em plau saludar, en nom de tota la cambra, la síndica de greuges i els membres del seu equip que avui ens acompanyen.

D'acord amb l'article 181 del Reglament, la síndica de greuges intervindrà tot seguit per exposar un resum general d'aquest informe. Té la paraula, doncs, la senyora Esther Giménez-Salinas i Colomer.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Bon dia. President del Parlament, president de la Generalitat i membres del Govern, diputades i diputats... Començaré dient que lamento moltíssim i condemno també els crims de violència

masclista. Impacta moltíssim, és una cosa que..., un no pot rebre una notícia... Si ja estava una mica nerviosa per començar, amb la notícia, lo que m'he posat és trista.

Moltes gràcies per fer aquest forat, president, per poder presentar l'informe del 24, que estem pràcticament al final, quasi no arribàvem. I una petita observació, perquè, com que a mi m'ha passat, és possible que els hi passi. Quan parlem del 24..., hi ha determinades coses que tenim molt presents del 25 que sembla que les hem d'apuntar o que les hem de dir; m'ha passat a mi, per tant, és possible que els hi passi. Repeteixo que l'informe és del 24. Va ser el canvi de govern a l'estiu, sembla que hagin passat molts anys, però no n'han passat tants. És l'informe de l'any 24.

Els hi presentaré inicialment les activitats del síndic i després intentaré seguir amb la recomanació de comunicació clara, de fer les coses senzilles, no tant seguir l'informe, sinó que ho he dividit en aspectes de més comprensió, i després seran vostès que consideraran –en aquest cas, jo soc l'alumna i vostès són els professors– si he aconseguit allò de fer una comunicació clara, més transparent i que s'entengui millor.

També una petita observació. A nosaltres ens arriba tot allò que no funciona. Jo dic sempre que estem en un lloc que mai hi arriba una bona notícia. Per tant, també han d'entendre que l'informe és crític perquè precisament és aquesta, la nostra funció.

La presentació estarà..., en quatre parts. Primer, la presentació dels resultats; els objectius de la institució; després, un aspecte molt dedicat al tema de la ineficàcia de l'Administració, i, finalment, un últim apartat de com podem avançar precisament per un tipus d'administració diferent.

I començo amb les actuacions que hem fet durant el 24. El 24 van augmentar una mica les queixes, no tant –em sembla que només faré dos observacions del 25– com aquest any, que han augmentat un trenta per cent –un trenta per cent és una quantitat immensa–, però sí que van augmentar ja l'any passat respecte a anys anteriors.

Com tradicionalment ja ho tenim, bàsicament..., pràcticament el cinquanta per cent, exactament el quaranta-tres, són de polítiques socials. Després ve administració pública i tributs, que són un vint-i-dos per cent; polítiques territorials, un divuit per cent; consum, un deu per cent, i ja seguretat ciutadana i sobretot cultura i llengua són molt baixes –cultura i llengua, un 0,4 per cent. Perquè s'entengui millor: què incorporem dintre de polítiques socials? Educació, habitatge, igualtat i no-discriminació, infància i adolescència, migracions, salut, serveis socials, relacions laborals i pensions. La resta s'entenen bé.

Respecte a les actuacions d'ofici, al seixanta per cent tractem temes que afecten col·lectius vulnerables. I així, com un primer punt –ja aniré repetint algunes coses–, quines són les principals queixes o quines són repetitives i quines són les que més afecten? Renda garantida de ciutadania, principal motiu, en serveis socials; les queixes per la gestió de prestacions i ajuts també s'han incrementat molt; també molt les llistes d'espera de salut, que representen ja un vint per cent. Emergència residencial –no dic res de nou, però...–, les dificultats per accedir a habitatge, especialment amb infants a càrrec –ho explicarem després, més endavant. En l'àmbit de protecció d'infància i adolescència, l'antiga DGAIA, actualment la DGPPIA, l'increment és d'un 68,9 per cent, i també amb gent gran, que l'increment és del vint-i-u per cent.

Destaquen també –tampoc dic res de nou, però després els hi explicaré més amb xifres, encara ho veuran més– les deficiències als serveis de rodalies; les queixes i actuacions d'ofici sobre pobresa energètica, que pugen moltíssim, i, finalment, la situació de l'Administració de justícia, especialment amb l'accent en el tema de la lentitud.

De la totalitat de les queixes, hem detectat irregularitats de l'Administració pràcticament a la meitat, el quaranta-cinc per cent. I, per tant, a aquestes irregularitats, com hi ha respost, l'Administració? Doncs en el setanta-u per cent accepta la nostra proposta en la totalitat, i en un vint-i quatre per cent l'accepta parcialment. Això significa que, en la seva totalitat, el noranta-sis per cent dels casos accepten la proposta de la sindicatura –en aquest cas, si parlem del noranta-sis, per ser exactes, és parcial.

Quin és, doncs, l'objectiu de la institució? I ara veurem algunes xifres que a mi mateixa –a mi m'agrada molt conèixer les coses per xifres– també m'impacten, perquè veig algunes coses que em costen d'entendre, però són les que són. El nostre objectiu és: una institució a l'abast de tothom –veurem si això és possible–, una institució humanitzadora –també a veure si és possible– i amb perspectiva restaurativa.

Quan diem «a l'abast de tothom», si mirem la distribució per gènere és pràcticament cinquanta, cinquanta o cinquanta-cinc, quaranta-cinc. Per tant, homes i dones s'adrecen exactament per igual a la institució, però no presenten queixes exactament igual. Polítiques socials, seixanta-cinc per cent, dones. Per tant, continuem tenint sota la nostra responsabilitat el que signifiquen totes les polítiques de cura, que és molt molt extrem, perquè..., seixanta-cinc per cent, dones; trenta-cinc per cent, homes.

Però potser una de les coses que a mi més m'ha sobtat –potser, eh?, potser entraria dintre de la normalitat, però...–..., quan mirem «administració pública i tributs» és a la inversa:

seixanta-cinc per cent, homes; trenta-cinc per cent, dones. Per tant, significa que, tot i que parlem molt d'igualtat, etcètera, encara hi ha determinades funcions a la nostra societat, almenys aquí, que hi continuem amb una divisió clara.

I un altre tema que també impacta bastant. Vostès m'han sentit parlar molt sovint que hi ha dos extrems de la vida que tenen dificultats, infància i gent gran, que necessiten una atenció diferenciada. Doncs això també es trasllada en la manera com es presenten les queixes. Fins als vint-i-cinc..., vint-i-cinc, per ser exactes –després, vint-i-cinc, trenta, alguna–, els joves no s'adrecen a la institució. Significa que encara depenen molt de les seves famílies, de casa seva, que encara no tenen aquesta capacitat de decisió. I, si me'n vaig a l'altre extrem, a partir dels setanta també les persones deixen de presentar per elles mateixes les queixes.

Jo reconec que a mi em va impactar molt veure això, no? Perquè veig allò que dèiem sempre: principi i final de la vida..., tenen els mateixos drets però no els tenen, perquè si no els pots exercir significa que hi ha una diferència que marca. I en aquest cas és clarament així. I passa també el mateix amb el tema de la població migrant. El 23 era un 6,7 per cent de les persones nascudes a l'estranger, que presentaven una queixa; en aquest cas era el 9,4 per cent, però realment és molt molt diferenciat del que signifiquen les queixes que presenten les persones nascudes a l'Estat espanyol.

Finalment, una última..., que jo no sé, potser..., ja sabem que les dades es recullen, no sé si són certes al cent per cent, sempre tenen una interpretació possible, que són, potser de totes, les que més em van sobtar, que és que de les persones que s'adrecen a la institució el 73,9 per cent tenen educació superior. Per tant, significa –i faig la primera autocrítica, no només critico determinades intervencions de l'Administració, etcètera, sinó també nostres– que potser moltes de les nostres institucions estan pensades o van ser pensades en el seu dia per a determinats col·lectius o per a determinades persones molt integrades, per a una societat molt homogènia, una societat amb «capacitat», entre cometes, de queixa, de fer servir les institucions. Clar, la xifra és molt alta. Necessito veure què passa enguany, que hem fet un esforç per adreçar-nos a molta més gent, a veure si la xifra és una xifra permanent o va ser fruit d'una època o d'un moment determinat.

A la segona..., la primera era la institució; la segona és una institució humanitzadora, on intentem un canvi de model d'atenció. Ja saben que no em van deixar, però que jo li vaig dir..., li volia dir a la sindicatura «la institució que escolta». No recordo quan va ser que em van dir: «No, perquè sembla que els altres no escoltin.» En tot cas, fomentem molt l'escolta activa, amb tot el personal de la institució. Evitem la revictimització garantint que la persona tingui només un referent, que no tingui tres o quatre persones que l'atenguin, sinó que des del

principi fins al final sigui una sola persona. I encara que hem incorporat molta automatització en els procediments..., mai mai en l'atenció a les persones.

El resultat d'aquesta atenció..., una part bona i una part no tan bona –perquè no pensin que només explico les parts bones–: el vuitanta per cent de les persones valoren l'atenció rebuda per part de la institució com a «molt bona» o «bona». Vuitanta per cent. Per tant, significa que aquesta atenció, aquest esforç individualitzat, aquest seguiment, té un resultat. Però, en canvi, si mirem –i això ja ho contamina una mica tot– com valoren el temps que triguem en tramitar la queixa i els resultats, doncs, un cinquanta per cent opinen que «regular» o que és massa llarg i només un altre cinquanta per cent consideren que el temps és adequat. Per tant, nosaltres posem molt l'accent en aquesta lentitud; després veuran quins efectes té, però ens apliquem a nosaltres mateixos aquesta necessitat de que les coses siguin més ràpides.

I, finalment, la tercera, com a característica, i que també és relativament nova i que hem començat aquest any, és una institució amb perspectiva restaurativa. No m'hi allargaré, ja saben que és un dels meus temes preferits. Per tant, el risc seria que fos molt llarg, això; no ho faré. Simplement, dos o tres observacions.

Si la justícia restaurativa es va poder implantar en els models de justícia penal, que són els més greus, els més difícils i que tenen més dificultat, com no s'ha de poder implementar a l'Administració, al síndic i a la resta d'institucions? Clar, quan ens pregunten moltes vegades si això és difícil o no, jo dic: «Molt més difícil va ser en el seu dia, fa trenta o quaranta anys, en el sistema penal.»

Per tant, «justícia restaurativa» significa bàsicament, en aquest cas per part de l'Administració... Hem fet una nova pestanya on s'apunta la possibilitat d'una reparació davant d'una irregularitat per part de l'Administració. S'ha començat a fer. Tenim al voltant d'uns dos-cents casos. I els hi trasllado ja també alguna de les reflexions: que a l'Administració li costa molt demanar disculpes, molt. Si hi ha irregularitats, si no, si tenim procediments, si podem..., en algun cas particular, si fem alguna indemnització..., en tot això arribem a bon port; demanar disculpes costa moltíssim. I, per tant, molt sovint la ciutadania, enfront d'una mala atenció, d'una situació que no ha estat bé..., si no demanen molt, demanen una disculpa. I, per tant, hauríem de fer el gran esforç –i hi els trasllado, si us plau– que ens ajudin en aquesta incorporació de la justícia restaurativa a la institució del síndic, però probablement a moltes altres institucions.

I en aquest intent de resumir això que vostès podran mirar, accedir-hi i està ple d'estadístiques, doncs, he fet cinc apartats sobre què significa per a nosaltres, dintre de les

queixes, la ineficàcia de l'Administració. Amb uns apartats..., que diu que és lenta; complicada i burocràtica; obsoleta; absent i feble, i amb gestió inadequada dels recursos. Veiem com quasi cent pàgines de la memòria les podem més o menys incardinar dintre d'aquestes cinc situacions.

I començo amb la lentitud. El 32,4 per cent de les queixes, independentment del tema, estan directament relacionades amb la lentitud de l'Administració. Per tant, aquest augment de queixes que els hi dic jo..., si reduïssim els tempos, si fóssim eficaços, en el tema de la lentitud tindríem trenta-dos per cent menys de situacions, que no tinc temps d'explicar-ne les particularitats, però que no són tan difícils. Però aquest trenta-dos hi és. I on és més present? Llistes d'espera en salut, llistes d'espera en gent gran, creixement de la demanda en salut mental especialment d'infants i joves, retards en la tramitació de les prestacions per dependència i dilació judicial, per posar-ne alguns exemples, eh?, probablement podríem trobar... Ja els hi he dit que si hi tenim el trenta-dos per cent, doncs, els trobarem a molts llocs, però hem volgut destacar aquests cinc aspectes perquè potser tenen més importància.

Punt dos, complicada i burocràtica. En podríem escriure un llibre. Vulneracions derivades del formulari obligatori; la portada, un laberint impossible, un hi entra i després no sap ben bé com ho ha de fer per... Jo crec que amb això potser acabaria la meua intervenció, però és molt gràfica, de la manera que es veu.

I la tercera, la comunicació no clara, i això ho adreço en primera persona. I per això he volgut fer-ho d'una forma molt planera, perquè els juristes tenim la sensació –i no parlo ja de les sentències judicials– que les intervencions han de ser llarguíssimes i com més paraules no s'hi entenguin millor. M'adreço a tots els juristes de la sala, perquè això és una característica... I quan moltes vegades..., jo ho intento i ho he intentat en el passat, en el present i seguiré el futur, la resposta és: «Es perd qualitat.» Jo dic: «No.» El llenguatge planer i clar no perd qualitat. Al contrari, en determinats camps, com en la medicina, es va avançar i no perdia qualitat. Però nosaltres, els juristes –i ja no entro més en altres àmbits–, creiem que no, que això perd qualitat. Per tant, crec que l'esforç en la comunicació clara hauria de ser potser una de les prioritats.

I continuant amb «complicada i burocràtica», la manca d'integració de les prestacions socials i necessitats de reformar la renda garantida de ciutadania, simplificació dels tràmits... I, sobretot, hi ha una gran càrrega en l'àmbit de serveis socials –dificultats d'abordar de manera integral les situacions de vulnerabilitat–, i la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital no arriben sempre a totes les persones que estan en situació de necessitat.

Continuo amb «complicada i burocràtica», posant-ne alguns exemples. En aquest cas... (*La síndica de greuges riu.*) El problema és que cada pàgina seria una hora, no?, perquè si dic ara «la resocialització a les presons»... Molts de vostès em coneixen, és un tema que he treballat molt i, per tant, podríem parlar de la dificultat i lo complicat i burocràtic que significa poder-hi arribar. Jo en un any..., el 24, que vam tenir, malauradament, el cas de Mas Enric i l'assassinat de la Núria López..., el treball penitenciari, que és la gran assignatura pendent d'institucions penitenciàries, va rebre un cop molt important amb la nova regulació. I, per tant, deixin-me que digui que encara continuo pensant que el treball penitenciari és la gran assignatura pendent.

En canvi, ha evolucionat de forma favorable el que signifiquen, per un costat, els interns, i, per l'altre, les persones amb sancions alternatives. Si fa uns anys miro les estadístiques, mai hagués pensat que pràcticament serien iguals el nombre d'interns que el de sancions alternatives. Per tant, això és un punt a desenvolupar i a poder canviar al sistema.

I entro en la tercera condició dintre de la ineficàcia de l'Administració –i potser la més important–, que és «obsoleta», l'obsolescència a les lleis, a la forma de treballar –sobretot a les lleis. I, com no podria ser d'una altra manera, començo amb el tema del desemparament, que es va començar l'any 87. Va haver-hi dos vies: la via de l'àmbit de la justícia juvenil, que va tenir moltes garanties, i la via de l'àmbit de la protecció, sense cap tipus de garanties. Això va passar el 87. I continuem molt sovint demanant una reforma legislativa, que s'ha de canviar, perquè continua igual. I el resultat d'aquesta divisió de les dos maneres va portar a una institucionalització creixent d'infants i adolescents, quan hauria de ser exactament el contrari.

Fa poc vam presentar l'informe d'infància i vam dir: «Els infants i adolescents tenen dret a créixer en família; si no és la seva, lo més semblant possible.» Doncs la nostra situació en aquests moments és que hi ha un creixement molt important d'infants en acolliment residencial i familiar, tant si comptem la totalitat com –perquè algunes vegades m'ho diuen– si descomptem o sense comptabilitzar els adolescents migrants sols. En els dos casos, més amb la totalitat, però també encara que descomptem els migrants sols..., en el primer cas ocupa el seixanta per cent dels casos, el que és acolliment residencial, i en el segon, sense comptar migrants, el quaranta-sis, quaranta-set per cent. Per tant, s'acosta quasi a la meitat.

Aquesta situació, si la comparo, per exemple, amb alguna cosa que probablement la immensa majoria de vostès hi estaria d'acord, que si no pots viure amb la teva família, una família acollidora seria segurament la situació millor..., no possible en tots els casos, però, d'alguna manera, sí que es podria afavorir. Si miro el 2011, hi havia a Catalunya 924 infants en família

d'acollida, en família aliena, i el 24, 932; és a dir, vuit de diferència. Per tant, significa que en tots aquests anys, doncs, aquest tema té un tractament o té una situació que no se li ha donat la importància que té.

I, finalment, dintre d'aquest àmbit –ho vaig demanar l'altre dia a la Comissió del Síndic i, ja que estic en el Ple, doncs, ho demanaré aquí–, encara tenim a Catalunya al voltant de tres-cents infants menors de sis anys que estan institucionalitzats, menors de sis anys i menors de tres –menors de tres, 136, i la totalitat, 293. La petició que vaig fer l'altre dia al síndic és una situació relativament senzilla, i és que per llei es prohibeixi, la prohibició ha de venir per llei. Som, disculpin la franquesa, com hereus de Napoleó, que dic jo, que si fóssim britànics tindríem el costum i altres fonts de creació de les lleis; nosaltres aquí hem de fer-ho per llei. Vostès ho poden fer. Un infant menor..., tots, però els menors de sis anys tenen dret, i ho hem reconegut, a créixer en una família, i, per tant, la possibilitat de la prohibició de que infants menors de sis anys estiguin en un acolliment residencial, per bé que estigui l'acolliment... M'han sentit dir-ho moltes vegades, però no me'n surto. No sé què hauria de fer. Clar, avui, des d'un lloc privilegiat, és fàcil de fer, no és difícil de complir. Molts països ho han fet. A mi m'agrada molt veure altres països. Per tant, no sé què més he de fer per convèncer que hauríem d'anar per aquest camí. Si no, jo els hi recordaré no any rere any, sinó, amb lo pesada que soc, dia rere dia.

Tercer punt. Dintre de l'obsolescència, tenim l'altre extrem: la gent gran, l'atenció domiciliària. Hi torno: estic amb els infants de zero a sis anys, me'n vaig a la gent gran. Només el 8,4 de la població de seixanta-cinc anys o més vol viure en una residència en cas de dependència; que puguin o no és una altra història, però el desig és que només una part molt petita de la població... Com es pot aconseguir? Doncs només amb atenció domiciliària. Si tornem a reivindicar l'atenció centrada en les persones i que les persones han de poder viure com elles desitgen i han de tenir aquestes ajudes, però fins i tot..., no n'he parlat aquí, però de tot lo que estic explicant en podríem fer una memòria econòmica: què surt econòmicament millor o quines despeses són, perquè sembla que aquest tema no el toquem. Tant en infàncies com en gent gran, com..., etcètera, hi han moltes coses que econòmicament són molt millors, i la meua pregunta és: per què no les fem?

Dintre de l'obsolescència, o «obsoleta», doncs, evidentment, surt rodalies. Tenim algun exemple, no?... Algun ferrocarril, el català –estava mirant quin any–, funciona. Nosaltres pràcticament no tenim queixes dels Ferrocarrils Catalans. Què passa amb rodalies? Perquè s'han triplicat, quadruplicat les queixes en sis mesos, però fa molt de temps que ho arrosseguem.

I dintre de l'àmbit mèdic, dintre d'aquesta obsolescència de les lleis, l'accés a la carrera de medicina. Va ser una renovació de mitjans dels vuitanta, en un moment on sortien cada any cinquanta mil metges, però continuem amb el mateix sistema. Catalunya té una gran dificultat perquè es quedin a Catalunya, perquè és districte únic universitari, les persones que volen estudiar aquí medicina. I també el sistema del nivell de nota no sempre seria el més equitatiu. Per tant, trasllado la necessitat de repensar tot l'accés a la carrera de medicina.

Bàsicament, quan parles amb els professionals et demanen una cosa –educadors, mestres, metges–: alliberar-los de les tasques administratives, alliberar-los d'aquesta burocràcia que els ocupa entre el trenta i el trenta-cinc per cent del seu temps, no? Llavors, parlant alguna vegada amb els metges, diuen: «Volem tornar a ser metges, no volem ser buròcrates. Volem fer només aquesta funció.»

Habitatge, emergència social i recursos residencials. Moltes famílies desnonades –afecta especialment els infants– no poden ser real·lotjades dintre del seu municipi. Això s'ha dit molt –aniré més ràpida, perquè el tema d'habitatge surt permanentment. I nosaltres les hem qualificat com a «absents i febles», les polítiques que hi ha en habitatge.

Per un costat, els recursos residencials, l'habitatge social de protecció, que moltes vegades rebem moltes queixes de que està en una situació que no és correcta ni adequada. I, després, les xifres..., s'ha dit moltes vegades, però..., si tenim al voltant de quaranta mil habitatges destinats a polítiques socials, tenim en aquests moments al voltant de cent mil persones inscrites sol·licitant aquest habitatge.

Estic en el punt quart –només me'n queda un–: «política absent i feble». La manca d'un model d'acollida i inclusió pel fet migratori. He mirat..., als anys cinquanta Catalunya tenia 3 milions d'habitants; l'any 60 en tenia 4 milions; el 86 –jo ho recordo bé–, la fórmula de «Som 6 milions», i ara som 8.011.000. La població estrangera a Catalunya és el 18,1 per cent –mitjana estatal, 13,4; mitjana europea, 9,2.

Anant ràpida, perquè veig que el temps se'm menja una mica, per què no pensem com es va fer a França? Quin va ser el model francès, quines coses bones va tenir, quines coses dolentes va tenir? Recordin, doncs, que a França volien que fossin autèntics francesos. El model alemany, amb el seu nom, *Gastarbeiter* –«treballador convidat», el nom ja diu molt, eh?–, va començar als anys seixanta. Alguns de nosaltres coneixem algunes persones que ho van fer. Però després hi ha el model canadenc, eh?, no mirem altres models... Per què no fem un model d'acollida i inclusió per al fet migratori? Per què no definim un model? Perquè

és molt fàcil fer la crítica, però si no tens un model vas assumint determinades situacions. Per tant, ens afecta també a tots. Jo crec que és una decisió per part de tothom.

Jo insistiria en dos aspectes que em semblen claus, que són, per un costat, l'educació – l'educació ha de ser un punt clau –, i també la possibilitat d'ascensor social –que està lligat, evidentment, a l'educació. Però els hi trasllado la possibilitat de veure en altres països què ha tingut èxit, què és un fracàs, i si podem definir un tipus de model.

Dintre de situacions que tenim a «absents i febles», doncs, la manca de planificació o de polítiques per fer front als efectes del canvi climàtic. Avui, que està plovent, ningú parla de sequera, però fa dos anys la sequera era..., aquí haguéssim parlat només de sequera, no?, per tant... Tornarà, perquè tornarà a venir, la sequera, segur. Tenim una gran manca de planificació. Seixanta municipis catalans no tenen pla d'emergències per inundacions malgrat el risc existent, i dels 521 municipis que haurien de tenir obligatòriament un pla d'emergències per inundacions la institució ha constatat, en una actuació d'ofici específica, que només en tenen 206, el trenta-nou per cent. Seixanta municipis on viuen 700.000 persones no disposen d'aquests plans, disset dels quals tenen un alt risc.

A «absent i feble», impacte del turisme de masses, contaminació acústica, conflictes de convivència, difícil convivència entre habitatges d'ús turístic i d'habitatges residencials i horaris de tancament.

I arribant ja al punt cinquè, «gestió inadequada de recursos». Ho coneixen bé, però hi ha el tema que va passar el mes de..., de pagaments indeguts. Finalment, al desembre es va fer una resolució, però el problema dels pagaments indeguts significa que s'hagués hagut de solucionar molt abans.

I en temes d'inversió en educació, l'altre dia va haver-hi aquí mateix al Parlament..., en educació, veure com era la linealitat, i per què, encara que hi ha un augment molt important en recursos, no milloren els resultats.

I amb això arribo pràcticament al final. Quan hem dit –i ho repeteixo– «quina Administració detectem?», i hem dit: «la lentitud», doncs..., què proposem? Que sigui eficaç, que arribi a temps, que sigui humana i empàtica. Quan diem que és «complicada i burocràtica», a mi se m'acut només la paraula «fàcil». Hi ha moltes coses que ens arriben i que probablement cadascú de nosaltres podria resoldre d'una forma molt més senzilla, però no ho fem. I estem a punt d'incorporar la intel·ligència artificial. Per tant, diria: fàcil i amb intel·ligència.

Com hem vist, la part més llarga era la d'«obsoleta»: obsolescència en les lleis, en la forma de treballar. Doncs la proposta hauria de ser transformadora i innovadora. I fem les lleis que necessitem, però lleis que es puguin complir.

Quan diem «absent i feble», doncs, la demanem present i integradora, al servei de la ciutadania. Sovint preguntes i tens la idea de que la ciutadania està al servei de l'Administració, i no l'Administració al servei de la ciutadania. Això..., si passéssim una enquesta, probablement guanyaria per molt aquesta segona.

I, ja finalment, la «gestió inadequada de recursos»..., de forma diligent i restaurativa.

I ja arribo realment al final, perquè, quan un va anunciant que arriba al final..., ho diu dos o tres vegades perquè pensin que sí que és veritat. Voldria fer un agraïment a tot l'equip. Jo ho he presentat avui, però això és una feina de tota la institució. Jo estic especialment agraïda perquè es treballa amb dedicació, professionalitat, i perquè, tot i que costen els canvis... Jo al principi –ara porto tres anys– preguntava sovint: «I això, per què? Per què és això?» I la resposta era: «Perquè sempre s'ha fet així.» Ara com a mínim ja no em responen «perquè sempre s'ha fet així». No sé si ho pensen o no, però ja no m'ho responen. I, per tant, en aquest sentit, doncs, jo crec que la institució té una voluntat de transformació molt i molt gran, però necessitem l'ajuda de tots vostès.

I moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, síndica. A continuació, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun. I en primer terme, per fer-ho, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Síndica de greuges, president i consellers, diputats i diputades... Avui valorem en ple aquest informe del 2024 de la síndica de greuges, un informe extens, rigorós i profundament revelador de l'estat real dels drets a Catalunya. Un informe que no es limita a descriure problemes, sinó que ofereix una lectura estructural del país i, sobretot, de les mancances de l'Administració pública per donar resposta a una societat cada cop més complexa. Permetin-me, en primer lloc, expressar el reconeixement sincer del nostre grup a la síndica i a tot el seu equip.

La institució ha tramitat més de 23.000 actuacions durant l'any 2024, amb un increment notable de queixes, consultes i actuacions d'ofici. Aquestes xifres no són un simple indicador d'activitat; són el reflex d'un malestar social creixent i, alhora, de la confiança de la ciutadania en una institució que continua sent referent en la defensa dels drets.

Cal posar en valor també que aquest increment d'actuacions va acompanyat d'un elevat grau d'acceptació de les resolucions de la síndica per part de les administracions: en el noranta-sis per cent dels casos en què s'ha detectat una actuació irregular, les recomanacions han estat acceptades totalment o parcialment. Aquesta dada demostra la utilitat real de la institució i reforça la necessitat que el Parlament prengui seriosament les seves conclusions.

Tanmateix, no ens enganyem, l'augment de queixes no és una bona notícia; és l'expressió d'un sistema públic que no arriba, que respon tard, que sovint es mostra opac i que massa vegades converteix els drets reconeguts en drets condicionats.

L'informe és molt clar en el seu eix central: la ineficàcia de l'Administració frena Catalunya i debilita l'exercici efectiu dels drets. Aquesta afirmació contundent hauria de sacsejar aquest Parlament, perquè quan l'Administració no respon no estem davant d'un problema tècnic, sinó d'un problema democràtic. La síndica ho expressa amb claredat en el seu informe quan parla de laberints burocràtics, de terminis incomplerts i d'una administració electrònica que massa sovint no simplifica la vida de la ciutadania, sinó que ha creat noves barreres, especialment per a les persones grans, vulnerables o amb menys competències digitals.

Des de Junts compartim plenament aquesta diagnosi. Fa temps que advertim que Catalunya pateix un coll d'ampolla institucional. Tenim drets reconeguts, però no sempre garantits; tenim polítiques públiques dissenyades, però no sempre executades; tenim professionals compromesos, però sovint ofegats per estructures rígides i processos ineficients. I deixin-me dir-ho amb claredat: això no només és una qüestió de recursos econòmics; és sobretot una qüestió de model de governança, de lideratge polític i de capacitat real de decisió.

L'informe identifica grans àmbits de transformació prioritària. No els comentaré tots, però sí que vull destacar aquells que, des del nostre punt de vista, són especialment crítics. En primer lloc, les polítiques socials i la lluita contra la pobresa. Que el quaranta-tres per cent de les queixes i actuacions d'ofici es centrin en les polítiques socials és una dada que ens hauria de preocupar profundament. Les demores en la tramitació de prestacions –especialment en la renda garantida de ciutadania–, les dificultats de reconeixement del grau de discapacitat o l'accés als serveis per a la gent gran no són simples incidències administratives: són situacions que generen angoixa, inseguretat i, en molts casos, empobriment.

L'informe també posa de manifest que, malgrat que hi ha una certa millora en alguns indicadors macroeconòmics, la privació material severa es manté al voltant del vuit, nou per cent de la població, i Catalunya continua tenint una de les taxes de risc de pobresa infantil més elevades del seu entorn. Aquestes dades no poden ser normalitzades.

Des de Junts defensem un estat del benestar fort, però també eficient i responsable. Donem suport a les recomanacions de la síndica per reformar la renda garantida, simplificar-ne la gestió i evitar reclamacions injustes a persones vulnerables, però també alertem que sense una administració àgil i sense capacitat de gestió plena qualsevol reforma queda a mig camí. I cal fer una reflexió de fons: Catalunya continua gestionant polítiques socials clau amb competències limitades i amb una dependència excessiva de l'Estat, tant en finançament com en normativa. Aquesta realitat condiona, i molt, l'eficàcia de les polítiques públiques.

Pel que fa a l'habitatge com a dret subjectiu, l'informe torna a posar el focus en una de les principals emergències del país: l'accés a l'habitatge. La manca d'un parc d'habitatge social suficient no és fruit de la casualitat, sinó de dècades de l'absència de polítiques estructurals. La síndica constata demores inacceptables en l'assignació d'habitatges d'emergència i una pressió creixent sobre les famílies amb infants a càrrec, una situació que té conseqüències directes sobre la infància i la cohesió social.

Des de Junts compartim la idea de que l'habitatge és un dret, però advertim que les solucions han de ser realistes, sostenibles i jurídicament sòlides. Incrementar el parc públic és imprescindible, però també ho és mobilitzar l'habitatge privat, agilitzar la construcció, donar seguretat als petits propietaris i evitar mesures improvisades que acabin reduint l'oferta. L'emergència residencial no es resol amb decrets simbòlics ni amb confrontacions estèrils, sinó amb planificació a llarg termini, col·laboració publicoprivada i capacitat executiva real.

Pel que fa a salut i educació, els pilars del progrés col·lectiu, les dades que presenta l'informe en matèria de salut són preocupants: les llistes d'espera han augmentat i els temps d'atenció s'allarguen. Això afecta directament la qualitat de vida de les persones. La síndica també ens alerta del retard en l'accés a les places residencials públiques per a la gent gran, recordant-nos que en determinades etapes de la vida el factor temps és determinant i que les demores poden tenir conseqüències irreversibles.

Des de Junts reclamem una aposta clara per l'atenció primària, per la salut mental i per la integració efectiva dels serveis socials i sanitaris. No podem permetre que la salut mental continuï sent la gran assignatura pendent del sistema.

En educació, l'informe constata una tendència preocupant en l'empitjorament dels resultats d'aprenentatge. Aquesta dada no es pot relativitzar. Catalunya ha estat històricament capdavantera en educació, i perdre aquest lideratge té conseqüències socials i econòmiques a llarg termini. Especialment rellevant és la dada que una tercera part dels infants de dos anys no estan escolaritzats, una proporció encara més elevada entre les famílies socialment desafavorides.

Defensem la personalització dels aprenentatges, la dignificació de la funció docent i un impuls decidit a la formació professional. Celebrem també que l'informe insisteixi en la importància de l'etapa zero a tres anys, i reiterem que la universalització i la gratuïtat no són una despesa, sinó una inversió en equitat i futur.

Pel que fa a la infància, a les famílies i a la desinstitucionalització, l'increment de la institucionalització d'infants i adolescents és una de les alertes més greus de l'informe. Compartim plenament la preocupació de la síndica i la necessitat d'avançar cap a models alternatius basats en la prevenció, l'acolliment familiar i el suport a les famílies. L'informe posa de manifest que els índexs d'institucionalització no només no disminueixen, sinó que tendeixen a augmentar, especialment en l'àmbit de la protecció a la infància i en el sistema penitenciari, fet que exigeix una revisió profunda dels models existents.

Des de Junts defensem polítiques que empoderen les famílies, que faciliten la conciliació i que ofereixen suport real en les etapes més delicades del cicle vital. Sense famílies fortes no hi ha cohesió social possible.

Pel que fa també a territori, mobilitat i cohesió, l'augment de les queixes pel mal funcionament de rodalies i del transport públic és una evidència més del dèficit estructural d'inversió de l'Estat a Catalunya. No parlem només d'incomoditats; parlem d'un servei essencial que condiciona l'accés a la feina, a l'educació i a la igualtat d'oportunitats dels territoris. L'informe descriu amb detall les queixes per freqüències insuficients, per retards, per estacions en mal estat, per la manca de resposta a les reclamacions..., una situació que té impacte directe en la vida quotidiana de milers de persones a Catalunya.

Des de Junts ho afirmem sense ambigüitats: mentre Catalunya no tingui el control efectiu i integral de les seves infraestructures estratègiques, el servei continuarà sent deficitari. Aquest informe reforça la legitimitat de la nostra reivindicació del traspàs integral de rodalies.

Entrant en el canvi climàtic i la sostenibilitat, l'endarreriment de la implantació d'energies renovables, les deficiències en la gestió d'emergència de la sequera i la manca de plans d'emergència en municipis en risc d'inundació són advertiments molt seriosos. El canvi

climàtic –m’ho heu sentit dir moltes vegades– no és una amenaça futura, sinó que és una realitat present. La síndica ens alerta que només un trenta-nou per cent dels municipis que haurien de tenir el pla d'emergència per inundacions el tenen en vigor, una dada especialment preocupant en un context de fenòmens meteorològics creixents.

Pel que fa a la transformació de l'Administració, arribem al que probablement és el nucli central de l'informe: una administració amable, propera i garantista no és un luxe, és una exigència democràtica. Compartim plenament l'aposta de la síndica per una administració centrada en les persones i no en els tràmits. L'enfocament restauratiu que proposa la síndica, basat en el diàleg, la reparació del dany i la resolució efectiva dels conflictes entre la ciutadania i l'Administració, obre una via innovadora que cal explorar i consolidar.

I acabo, president. Des de Junts defensem una administració menys burocràtica, més professionalitzada, més digital, però també més humana. La digitalització no pot esdevenir una nova barrera d'accés als drets. Ara bé, també cal dir-ho amb honestedat política: sense capacitat normativa plena, sense una hisenda pròpia i sense un poder judicial arrelat al país, qualsevol reforma administrativa toparà amb els límits estructurals. No és una qüestió ideològica, és una qüestió de realitat institucional.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Conselleres, consellers, síndica i equip que l'acompanya, benvingudes i benvinguts. Agrair, com sempre, la feina que fa la sindicatura i tot el seu equip en aquest tercer informe que presenta en el seu mandat, i que de la seva lectura el podríem també titular l'«estat dels malestars del país». És una molt bona fotografia de les qüestions que no ens funcionen, dels reptes que tenim plantejats com a societat. I, per tant, també ens indica, al conjunt dels grups parlamentaris, el camí a desenvolupar en la nostra actuació.

Destacar que, encara que enguany no hi fa una referència explícita en el seu informe –en la introducció sí que se'n parla–, estem en un context on el país ha viscut un fort increment de la seva població i que això tensiona el conjunt dels serveis públics i posa més en evidència una de les qüestions que ha plantejat en aquesta legislatura Esquerra Republicana de Catalunya com a central, que és la necessitat d'un finançament singular per afrontar els dèficits dels nostres serveis públics en un context d'increment de la població.

I la síndica en el seu informe també insisteix en la idea de que ens hem dotat, en termes generals, d'un bon marc legal, d'un marc legal que reconeix drets al conjunt dels ciutadans, però que tenim greus dèficits en la implementació i l'aplicació d'aquestes normatives. I aquí ha posat el dit a la nafra en el problema del funcionament de l'Administració, aquesta Administració lenta, complicada, burocràtica i que sovint els ciutadans no entenen.

Aquesta mateixa setmana, senyora síndica, el diputat Elena interpel·larà el conseller Sàmpel sobre la problemàtica viscuda, per exemple, en els centres especials de treball, un exemple d'aquest mal funcionament de l'Administració. Aquí el repte és enorme, i especialment per a un govern que ha anunciat que de la reforma de l'Administració pública en vol fer la seva bandera. Veurem si efectivament avancem en aquesta direcció.

I permeti'm dir també que en aquest mandat seu s'ha produït ja, per part seva, l'elaboració de la nova cartera de serveis de la sindicatura. Benvinguda sigui. I també la incorporació d'aquest enfocament de justícia restaurativa, que és un canvi no menor i que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya està esperançant de com podrà millorar l'activitat de la sindicatura.

I, evidentment, hi ha una dada preocupant, que és que hi ha un cinquanta-set per cent de les qüestions que han plantejat vostès al Govern de la Generalitat que encara no han rebut resposta. Per tant, també és una invitació a la major capacitat de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, de donar resposta als plantejaments de la sindicatura.

Sobre el contingut de l'informe i els àmbits sectorials que analitza, és molt evident que l'informe manifesta clarament que el principal problema social que té aquest país és l'habitatge, i que de l'habitatge pegen molts dels altres problemes que tenim plantejats com a societat: des de la pobresa infantil, la nostra baixa emancipació dels joves, de la que se'n deriven les nostres baixes taxes de natalitat..., o el fet de que tenim un problema gravíssim, com és l'increment del sensellarisme. Fa molt poques setmanes, el recompte d'Arrels a Barcelona situava en prop de 1.900 les persones que dormen als carrers de la ciutat de Barcelona cada dia. Aquesta setmana tindrem una bona notícia. El Parlament aprovarà finalment la norma que regula el lloguer de temporada i d'habitacions, que va en la línia, en el curt termini, d'afrontar els problemes en aquest àmbit, però tenim un problema greu en el sensellarisme. I també la sindicatura en les darreres setmanes ha liderat una acció del conjunt del sector públic i del tercer sector per afrontar aquest problema, que és molt rellevant. El sensellarisme està directament vinculat a la crisi d'habitatge que pateix el país.

En segon lloc, l'informe posa també en evidència una realitat: que hem construït un estat del benestar ben orientat per a protegir les persones grans, raonablement ben orientat, però gens ni mica orientat a protegir la infància. I aquí ens assenyala alguns elements rellevants, alguns dels quals estan vinculats amb iniciatives que, des del nostre grup parlamentari, en aquesta legislatura ens semblen fonamentals: menjadors escolars i extraescolars gratuïtes i universals –imprescindible per afrontar el problema de la pobresa infantil–; avançar en la gratuïtat i la universalitat del zero-tres –la nostra diputada Aragonès hi està al damunt, d'aquesta qüestió–; desenvolupar l'estratègia contra la pobresa infantil, de la que vostè perfectament parla.

I la síndica ens plantejava l'altre dia a la Comissió d'Infància un objectiu que el Grup d'Esquerra Republicana entoma, que és el de la prohibició per llei de que cap menor de sis anys estigui institucionalitzat. Té raó, la síndica. Als que hem pogut observar aquests nens de setmanes o de mesos vivint en un espai institucionalitzat se'ns trenca el cor, i és inacceptable. I, per tant, si no hem avançat prou, doncs, segurament sí, efectivament, necessitem un marc legal que ens obligui a garantir aquest dret a l'infant a tenir una família.

I, efectivament, en aquest terreny la síndica, en l'àmbit de la lluita contra la pobresa, també ens recorda que està pendent la reforma de la renda garantida de ciutadania. La nostra portaveu en drets socials, la senyora Driouech, està empenyent també en aquesta reforma d'aquesta llei, que és imprescindible justament per superar el *non-take-up* que tenim en la renda garantida.

Tenim també un repte en la pobresa energètica, i aquí és evident també..., i ens hem d'adreçar a la consellera de Drets Socials, no? Estan pendents els convenis amb altres companyies energètiques més enllà d'Endesa. Estan pendents els nous convenis amb Endesa per acabar de condonar el deute de milers de famílies. Està pendent la creació del fons que contempla la llei contra la pobresa energètica. Aquest és un element rellevant, que no és menor, i de les nostres actuacions polítiques també han de derivar-ne més conseqüències, no? I, per tant, també crec que, per al Govern que avui ens escolta, en aquestes matèries l'informe de la sindicatura és especialment rellevant.

Afrontem també els dèficits –i vostè els denuncia– en l'àmbit del nostre sistema nacional de salut; un bon sistema nacional de salut, però que avui afronta dèficits greus: el de les llistes d'espera, amb aquest increment també derivat de la població del nostre país; de la major complexitat de la població del nostre país, i d'un dèficit –la consellera Pané avui no ens pot acompanyar, però segurament és qui ens en podria parlar més bé– de 3.000 milions d'euros entre allò que pressuposta la Generalitat i allò que efectivament acaba gastant el Govern de la Generalitat en l'àmbit de la salut, i que torna a posar de manifest que abordar el finançament

singular i reduir de manera substancial el dèficit fiscal que pateix el nostre país és imprescindible per a la garantia i la solidesa del nostre sistema nacional de salut.

I a la passada legislatura ens va quedar pendent el pacte nacional per la salut. Probablement per afrontar els reptes de fons que té el nostre sistema de salut necessitem un gran acord polític que el conseller Balcells en va deixar assentades les bases i que caldria que el nou Govern repregués. És evident que s'han de prendre decisions avui en el curt termini, el grup d'experts CAIROS està posant damunt de la taula propostes en aquesta direcció, però, sense un gran acord polític sobre la sostenibilitat del nostre sistema nacional de salut en aquest context dels recursos que necessitem, algunes de les qüestions rellevants que ens planteja la síndica no les podríem abordar.

I la síndica posa també el dit a la nafra en una qüestió que està vinculada a aquest conjunt de polítiques, que són les nostres baixes taxes de fecunditat, que són expressió d'un dels grans dèficits de les nostres polítiques socials, que són l'absència de polítiques que acompanyin els joves en la seva emancipació i les famílies en les seves decisions de tenir fills. Aquí la síndica ens convida a tots els grups parlamentaris a reforçar aquestes polítiques, limitades també pels marges fiscals que té la Generalitat de Catalunya i que obliguen també en algunes d'aquestes qüestions a que sigui el Govern de l'Estat qui assumeixi les seves responsabilitats. Aquí hem insistit des d'Esquerra Republicana des de fa temps en la necessitat d'una prestació universal per a la criança de fills.

Posa també l'informe el focus en els problemes de rodalies i aquest contrast que ha fet la senyora síndica entre rodalies i Ferrocarrils de la Generalitat, cosa que també ens recorda que l'aposta que ha fet Esquerra Republicana pel traspàs de rodalies, en el que estem treballant i que en els propers dies continuarem avançant, és absolutament rellevant per resoldre un problema que afecta milers de ciutadans, centenars de milers de ciutadans, que cada dia viatgem en rodalies –jo mateix, avui mateix, per arribar a Barcelona.

I, finalment, l'informe ens recorda que la llei d'amnistia continua tenint dificultats per aplicar-se. I jo li agraeixo, síndica, que en aquest informe faci referència a la llei d'amnistia, imprescindible per resoldre algunes de les ferides que amb el procés i la repressió que va patir Catalunya encara resten obertes. Que vostè hi faci referència avui ens diu que la llei d'amnistia és fonamentalment també una llei de reconeixement de drets humans.

Gràcies per la seva feina. I tindrà, com sempre, Esquerra Republicana al seu costat.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, síndica... Primero de todo, quiero sumarme a la expresión que ha hecho el presidente del Parlament y también la síndica de los asesinatos que han tenido lugar en Cataluña durante estos días, y que tienen todo nuestro rechazo.

Igual que no puedo dejar de recordar que este pasado domingo en Sídney, durante la celebración del Janucá, se produjo un atentado terrorista antisemita. Quince muertos y decenas de heridos. Odio puro perpetrado por terroristas islamistas. Si el atentado en lugar de en Janucá hubiera sucedido en Ramadán, este Parlament estaría de luto, con declaraciones solemnes y con la mitad de los diputados llorando por los pasillos, pero cuando se ataca a los judíos parece que hay silencios cómplices, igual que con la persecución que sufren los cristianos alrededor del mundo. (*Aplaudiments.*) El antisemitismo está creciendo, y lo está haciendo al amparo de los políticos de izquierdas de este Parlament. Desde aquí, y en nombre de mi grupo, quiero expresar nuestro apoyo a los australianos y a la comunidad judía.

A pocos días de entrar en el 2026 debatimos un informe de la síndica correspondiente al 2024, y destacar esto no es un detalle menor. La política va siempre tarde –mientras la calle va por delante–, analiza la realidad cuando ya ha cambiado, cuando los problemas ya se han agravado y cuando la gente ya está cansada. Y esta forma de hacer política es la auténtica fábrica de la antipolítica, de la desafección y del cabreo de la gente. Esta anomalía parlamentaria no es neutra, transmite la sensación de que las instituciones reaccionan tarde, mal y sin urgencia, mientras la vida real sigue el curso ahí fuera. Mientras debatimos informes, fuera de este hemiciclo pasan cosas, pasan muchas cosas, muy graves y cada día.

Voy a hablar de lo que este informe no habla, porque la gente no vive de informes, vive en las calles, vive en los portales, vive en las plazas, vive el miedo a que le roben, a que le okupen el piso y a que sus hijas no puedan ir solas por la calle. Y esa realidad, guste o no, este informe no la refleja con la contundencia que exige la realidad social que vive Cataluña. No digo que este informe no diga nada; digo que calla lo que molesta, digo que la política de los sillones acomodada calla, y lo que calla esa política suele ser lo más importante para los catalanes.

Cataluña tiene hoy un problema muy grave de seguridad, y no es una percepción ni es un relato interesado. Según los datos de los propios cuerpos policiales, en Cataluña se registran

cada año más de medio millón de hechos delictivos, con incremento en hurtos, en violencias y en agresiones sexuales. Y no hablamos de un sentimiento abstracto: hablamos de barrios donde los robos son cotidianos, de comercios que sufren varios delitos la misma semana y de ciudadanos que han normalizado no denunciar porque no sirve de nada.

Cuando un informe institucional relativiza esta situación o la presenta solo como percepción, está fallando a la ciudadanía. Esta es la realidad que conoce cualquiera que viva o pise los barrios como Rocafonda, la Mina, el Raval, la Mariola o la Florida. La delincuencia se ha disparado, la multirreincidencia es diaria y se ha instalado una sensación clara de que aquí no pasa nada y de que delinquir sale gratis.

Uno de los silencios más graves de este informe es no hablar de multirreincidencia. Las propias cifras policiales y judiciales indican que un número muy reducido de delincuentes acumulan decenas o incluso centenares de detenciones, pero el informe apenas lo aborda. Sin abordar la multirreincidencia, ninguna política de seguridad será eficaz.

Y un informe que pretende defender derechos no puede ignorar el derecho de la gente a vivir sin miedo. Este informe trata la seguridad como un asunto secundario, y cuando entra en ello lo hace mimando al delincuente, al infractor, y culpando al sistema o al entorno, pero las víctimas aparecen poco, tarde y mal. Y eso es un grave error, porque hoy en Cataluña hay vecinos cansados, asqueados y que viven con miedo; comerciantes que ya no denuncian porque saben que no sirve de nada; mujeres que cambian de ruta, de horario o de hábitos para evitar problemas.

Las agresiones sexuales han aumentado mucho en los últimos años. Y no basta con consignas, proteger a las mujeres es garantizar su seguridad real, presencia policial y persecución, y, sobre todo, consecuencias para quienes las agreden. Y para abordar esto hace falta valor para decir quién lo hace y por qué lo hace. Y decir que la mayoría de agresores y delincuentes son de origen extranjero no es odio, es no huir del problema, porque callar esos datos no protege ni a los ciudadanos ni a las mujeres, lo único que hace es perpetuar el problema y proteger a los agresores.

Las decisiones se toman en los despachos, pero las consecuencias caen siempre en los mismos sitios, en los barrios más humildes, donde la gente no tiene un plan B. Y luego, cuando esos vecinos levantan la voz, se les señala, se les dice que exageran o directamente se les llama «fachas». Y yo les puedo decir que yo lo vivo a diario en Mataró, en calles concretas, en plazas concretas y en portales concretos. Vecinos que te dicen que ya no

reconocen sus barrios, que ya no dejan bajar solos a sus hijos y que sienten que nadie les protege.

Y este informe habla de cohesión social sin escuchar de verdad a quienes han pagado el precio de unas políticas fracasadas. Sin orden, síndica, no hay cohesión. Sin autoridad, no hay convivencia. Y una inmigración sin control no genera integración, genera guetos.

A todo esto, hay que añadir otro problema que el informe trata con excesiva tibieza: las ocupaciones ilegales. Miles de denuncias al año. Este informe presenta la ocupación casi exclusivamente como una cuestión social, pero no distingue con claridad entre vulnerabilidad real y ocupaciones conflictivas y organizadas. Y esa falta de distinción tiene consecuencias muy reales: comunidades de vecinos abandonadas, pequeños propietarios desprotegidos y una sensación generalizada de impunidad. Cuando un vecino tiene que convivir durante años con una ocupación conflictiva, con amenazas y con actividades ilegales, no estamos ante un debate teórico, estamos ante un fracaso de la Administración.

Y la inseguridad no es solo delictiva, también es inseguridad vital. El propio informe reconoce listas de espera sanitarias que superan ampliamente los cien días en muchas especialidades, retrasos graves en las ayudas a la dependencia y servicios sociales y un déficit absoluto en salud mental. Una persona que espera una operación no puede esperar meses. Una familia que espera años para una plaza residencial o un joven que no recibe atención en salud mental también viven inseguridad, y esa inseguridad también erosiona la confianza en las instituciones.

En Cataluña, un enfermo tiene que pagar por ver la televisión en el hospital y una persona mayor tiene que pagar un pastizal por una residencia, y, al mismo tiempo, en esta misma Cataluña los MENA reciben una paguita y en las cárceles los presos tienen piscina, televisión y ahora incluso depilación láser. ¿Se dan cuenta ustedes de la hipocresía que implica esto? No se dan cuenta, porque han desconectado por completo de la Cataluña real.

Este informe habla mucho de los derechos de los presos, pero muy poco de las víctimas, muy poco de quienes han sufrido robos, agresiones y violencia; muy poco de los vecinos que conviven cada día con la reincidencia y la impunidad. Este informe tenía la oportunidad de ser valiente y de ir más allá de la corrección política, pero ha optado por un lenguaje neutro, por una lectura complaciente de los datos y por una falta clara de exigencia institucional.

Mi grupo tiene muy claro que los derechos de los delincuentes no pueden estar nunca por encima de los derechos de las víctimas; que nuestros mayores, que los enfermos y que los

contribuyentes que cumplen la ley tienen los máximos derechos, muy por delante de cualquier otra persona.

Este informe habla mucho de humanizar la Administración, y yo le digo algo muy sencillo: humanicemos también el sistema con los que cumplen, humanicemos también el sistema para quien trabaja, con quien paga impuestos y con quien solo pide vivir tranquilo en su propio barrio. Porque hoy hay demasiada gente que siente que el sistema les ha dado la espalda.

Y luego nos preguntamos por qué crece la desafección, por qué crece la antipolítica y por qué la gente deja de creer en las instituciones. La respuesta es muy evidente: cuando desde aquí parecen muchos de ustedes más comprensivos con quien incumple la ley que con quien la respeta, algo se rompe. La respuesta es que la gente no pide milagros, pide algo muy básico: vivir tranquila. Pide calles donde no haya miedo y donde el sistema proteja antes al vecino que al delincuente. Pide calles donde la ley se cumpla y no parezca que el que cumple la ley es el tonto de la película. Pide que no se gobierne desde el despacho, sino que se gobierne desde la calle.

Cataluña necesita orden, autoridad y sentido común. Necesita más policía y más respaldo a nuestras fuerzas del orden. Necesita una revisión integral del modelo penitenciario. Y, sobre todo, lo que necesita es poner a los vecinos en el centro de todo.

Y desde el Partido Popular no vamos a mirar hacia otro lado, como hacen muchos de ustedes, mientras nuestros barrios se degradan y la gente se cansa. Defender a la gente decente no es populismo, se llama «gobernar». Y si este Gobierno no quiere hacerlo, porque parece que muchas veces hace dejación de funciones, los catalanes tienen ahí un grupo parlamentario que está dispuesto a hacerlo y que no les fallará.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Conseller, diputats, síndica i gent que l'acompanya... Efectuando una breve exposición del informe de la sindicatura, se recoge la preocupante insuficiencia del parque de vivienda social, así como la existencia de un precio medio de alquiler que supera el crecimiento del salario medio, de forma que el 44,20 por ciento del salario neto se destina al pago del alquiler. También se refiere el informe a las demoras excesivas en la emergencia

residencial, con tiempos de espera prolongados para la adjudicación de una vivienda social una vez obtenida la resolución favorable.

Otra cuestión es la insuficiente cobertura de las prestaciones sociales, ya que los sistemas de apoyo económico no logran cubrir a gran parte de la población necesitada. Se estima que más de la mitad de la población en situación de privación material económica severa no percibe ingresos ni de la renta garantizada ni del ingreso mínimo vital.

Los retrasos en la tramitación de ayudas por dependencia y discapacidad son también una triste realidad, como lo es también el principal motivo de queja en materia de servicios sociales: la demora en la tramitación de prestaciones y ayudas. Y, en materia de salud, está relacionado con los derechos y deberes de los pacientes.

El informe de la sindicatura evalúa también la implementación de la ley de transparencia, destacando la necesidad de que las administraciones dispongan de cartas de servicio, así como la necesidad de dar impulso a la reforma administrativa con el objeto de pasar de una administración lenta y burocrática a una administración más garantista que materialice los derechos de los ciudadanos que ya les están reconocidos.

Finalmente, las políticas sociales continúan estando en el ámbito de intervención principal de esta sindicatura y representan casi la mitad de todas las actuaciones.

Pasando ya a cuestiones concretas, queremos resaltar que en el pasado informe del Parlamento del año 2023 se reconocía con gran titular que la Administración no está preparada para la Cataluña de los 8 millones. Ahora muy pocos quieren la Cataluña de los 10 millones, porque han visto que la situación actual ha empeorado, en especial respecto a derechos sociales básicos –como son sanidad, vivienda– y la ineficacia administrativa para el acceso efectivo a las prestaciones y recursos esenciales.

De la lectura del informe se constata una crisis social donde la vida ordinaria se ha puesto extraordinariamente cuesta arriba y que exigirá una reconstrucción intensa, paciente y prolongada.

Como venimos denunciando en VOX desde el primer momento –denuncia a la que ahora se han sumado también otras formaciones políticas que felizmente han abierto el marco mental por aquello de la ventana de Overton–, los problemas sociales más graves en Cataluña y que se reflejan con porcentajes en el presente informe se entiende que traen causa de una inmigración irregular, masiva y descontrolada que ha afectado a nuestros barrios y afecta de forma grave en materia de vivienda, exclusión social, seguridad ciudadana y un colapso generalizado.

En materia de vivienda, la realidad es que estamos ante alquileres con precios imposibles, salarios que no alcanzan, jóvenes que posponen tener hijos y que se encuentran condenados a compartir un piso de manera indefinida.

De la lectura de su informe, y por muy incómodo que resulte para muchos de los aquí presentes, se constata que la izquierda, que prioriza pintar bancos de colores, no solamente ha demostrado su incapacidad en generar prosperidad, sino que además ha abandonado a la mayoría social; abandono que se manifiesta con especial crudeza en la crisis de la vivienda y en una inmigración masiva que ha transformado y degradado barrios enteros. Inmigración masiva y vivienda, problemas insolubles para VOX, porque la vivienda va de casas y, por tanto, las personas que viven dentro de ellas y forman allí sus familias.

No hace falta buscar situaciones de vulnerabilidad extrema, que son muchas, para certificar al leer ese informe que se ha perdido la calidad de vida y que el epicentro de esta grave crisis ha atacado directamente a la clase media, que es, como decimos los catalanes, *el pal de paller* que lo aguanta todo.

Para no repetirnos, voy a centrarme lo menos posible en sus datos y porcentajes – porque usted ya ha hecho mención de ellos y se encuentran también contemplados de forma detallada en el informe– para hacer referencia a algunas conclusiones.

Una es que antes con un solo sueldo se podía vivir, «ir tirando», como decíamos tradicionalmente. Ahora ha disminuido de forma alarmante el poder adquisitivo de las personas, ni con pluriempleo se llega a fin de mes. La clase media trabajadora se encuentra atrapada entre salarios estancados y costes disparados a consecuencia de la inflación. Basta ir a los supermercados para ver el extraordinario aumento de los precios de los productos de primera necesidad. (*Alguns aplaudiments.*)

Otro es el problema de la vivienda, que sigue siendo la principal preocupación de los catalanes, unido a que uno de los factores de desestabilización del mercado es la retirada de la oferta de los pisos de alquiler debido a la inseguridad jurídica incrementada por la tolerancia e incluso el incentivo a la ocupación por parte de las instituciones públicas, que demuestra la quiebra y las grietas de un sistema que beneficia a los delincuentes y perjudica a los propietarios.

A esto hay que añadir otra realidad, y es que cada vez más son los jóvenes que no alcanzan para adquirir o alquilar una vivienda, y eso implica no poder empezar un proyecto de vida ni formar una familia. El problema de la vivienda, así como su precio, no es solo un indicador de la gravedad de la situación, sino que es un muro infranqueable, una barrera que impide a los

jóvenes siquiera imaginar la propiedad de un hogar sin hipotecarse en esta vida y en la siguiente.

Si formar un hogar es el punto de partida natural de los jóvenes, ahora ha pasado a convertirse en un lujo inalcanzable que condena a una generación al letargo existencial, ya que quien no puede independizarse, quien vive con angustia a final de mes y quien carece de horizonte patrimonial difícilmente podrá hacer planes de futuro.

No hay capacidad material para construir u ofrecer las viviendas que exige esta gran depresión demográfica, por lo que hay que cortar el exceso de demanda. Y esto se consigue cerrando el grifo de la inmigración masiva para así poder gestionar y asimilar el alto porcentaje de la que ya se encuentra en Cataluña. De no hacerlo, las consecuencias serán las que vivimos en la actualidad: hacinamiento, infravivienda, pisos compartidos, alquileres habitacionales y situaciones de prechabolismo.

Más del noventa por ciento de las cuestiones y problemas tratados en su informe no se entienden sin la inmigración masiva, irregular y descontrolada, que, en definitiva, se traduce en un inmenso colapso de todos nuestros servicios sociales y públicos: saturación de los servicios sociales; listas de espera en sanidad, tanto médicas como quirúrgicas; tremendo colapso de la justicia, que atenta ya contra el principio esencial de la tutela judicial efectiva; colapso en el transporte público; desaparición del pequeño comercio tradicional; inseguridad ciudadana; incremento de las violaciones y agresiones sexuales, y, ¿cómo no?, subida descontrolada del precio de la vivienda.

La realidad es que, mientras la Administración malgasta o dilapida el dinero público en instituciones innecesarias, cargos hechos a medida y chiringuitos, cada vez hay más gente durmiendo en la calle.

Para poner un ejemplo, una reciente noticia que ha salido en la prensa es que el Ayuntamiento de Barcelona, concretamente en el Distrito 11, ha invertido 1 millón y medio de euros para atender a ciudades y poblaciones de Palestina. Por tanto, mientras el Ayuntamiento de Barcelona multiplica las ayudas a otros países, resulta que las calles de Barcelona se llenan de personas sin hogar.

Según la Fundación Arrels, el número de personas sintecho, que duermen en la calle ha aumentado un cuarenta y tres por ciento, como también se ha duplicado el número de personas que viven en la absoluta indigencia.

Mientras se dilapida el dinero público, la realidad es que en las grandes ciudades de Cataluña la desigualdad y la degradación de los barrios no han parado de crecer. Cataluña recauda

más y gasta más, pero no es más próspera; al contrario, se empobrece. Uno de cada tres empleos creados en los últimos años ha ido a parar al sector público, y el gasto autonómico alcanza porcentajes que harían sonrojar a cualquiera.

La Administración catalana se expande como un depredador a costa de quienes la sostienen. La economía privada compite con la Administración y todas sus metástasis: por el espacio, por los recursos y por la mera supervivencia.

Formamos talento que se marcha atraído por países que ofrecen lo que aquí se les niega e importamos una inmigración masiva, descontrolada y poco o nada cualificada. Exportamos, por lo tanto, talento e importamos problemas.

La realidad es la que es. Ningún estado del bienestar puede sostenerse si una parte creciente de sus habitantes recibe más de lo que aporta. Es pura aritmética. En Cataluña acogemos sin integrar, prometemos sin calcular y dejamos abierta la entrada sin haber ordenado antes nuestra casa.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, síndica de greuges de Catalunya, el seu adjunt i tot l'equip... Avui es presenta l'informe anual d'una institució que és molt important per garantir els drets a Catalunya. És una eina fonamental per a la ciutadania, ha de ser una eina fonamental per al Govern i, sense cap mena de dubte, és una eina fonamental per a aquest Parlament.

Precisament per això crec que hauríem de fer una reflexió col·lectiva tots i totes plegades per tal de que potser l'any vinent la data de presentació, i no és qüestió de la síndica, ni molt menys, que ja va presentar aquest informe a la Comissió del Síndic de Greuges, i també jo crec que és una reflexió del Parlament com a institució..., però sí que penso que seria important que la presentació de l'informe del 2025 fos més propera a la data de la seva publicació, i no ara, que estem analitzant un informe de 2024 a finals de l'any 2025. És una proposta col·lectiva perquè fem les coses millor l'any vinent.

El 2024 es van iniciar més de 22.000 actuacions entre queixes i actuacions d'ofici. Una dada important és que s'han acceptat el noranta-sis per cent de les recomanacions del Síndic de

Greuges. D'aquestes acceptacions de recomanacions, el setanta-u per cent eren de manera plena i la resta de manera parcial. Pensem que és una bona dada, i d'alguna manera indica la manera en la que el Síndic de Greuges ens fa avançar com a administracions i com a societat.

En aquest sentit, també pensem que és una molt bona pràctica que durant el 2024 s'augmentessin els desplaçaments de l'equip del Síndic de Greuges per tot el territori. Pensem que és una molt bona feina, la que s'ha fet, la que es planteja en aquest informe, i la volem agrair a tot l'equip de la sindicatura.

Hi han diferents elements, que ja ha comentat la síndica, que es plantegen en aquest informe. Un d'ells té a veure amb la lentitud i amb que les llistes d'espera, per moltes qüestions, no es van millorar el 2024 i fins i tot van empitjorar. Per exemple, les llistes d'espera per a operacions quirúrgiques van augmentar un nou per cent respecte a l'any anterior, i fins a un divuit per cent en proves diagnòstiques i consultes externes. Parlem, per tant, d'un sistema de salut que té molts reptes per poder donar l'atenció que necessita la nostra ciutadania.

En el cas de les residències per a gent gran, el temps d'espera s'assenyala en 1,2 anys, i en el cas de persones amb discapacitat estem parlant de fins a sis anys. Llavors, entenem que quan se'ns planteja que l'Administració és lenta és perquè té afectació directa en la nostra ciutadania. I esperem i veurem les dades del 2025, però ha de ser una absoluta prioritat.

Quan parlem de lentitud a l'Administració i el que genera a la ciutadania, penso que un dels principals exemples, i així ho reflecteix l'informe, té a veure amb la justícia, amb l'Administració de justícia. Tenim un greu problema. Jo crec que en cap moment s'ha fet una aposta decidida i clara per actualitzar el sistema de justícia a les necessitats que té la ciutadania.

I és en aquest sentit que es produeixen, per un costat, situacions de victimització secundària, en les que una persona, a més d'haver estat víctima, té una pitjor situació pel fet de no tenir un procediment ràpid i àgil, però també afecta les persones que estan, en el cas penal, pendents de tenir un judici que afecta el seu futur i que potser estan esperant que arribi el judici, doncs, massa anys. Llavors, efectivament, recollim aquesta recomanació i aquesta necessitat que planteja l'informe del Síndic de Greuges.

Una altra necessitat que situa l'informe com a gran debilitat de l'Administració és la burocràcia complexa i fragmentada. La manca d'interoperativitat entre diferents organismes fa que la ciutadania hagi de repetir tràmits i presentar la mateixa documentació diverses vegades. Aquesta redundància no és només ineficaç, sinó que genera frustració i en molts casos exclou persones amb menys recursos o habilitats digitals. La síndica ens proposa un model

d'administració més integrat i transparent, especialment per als col·lectius vulnerables, i aquest és un repte que cal assumir amb urgència.

Un element clau, i s'ha plantejat de manera clara, té a veure amb l'augment de la institucionalització dels menors. I, efectivament, hem de fer que el canvi de nom de la DGAIA a la DGPPIA suposi un canvi no només de nom, sinó de maneres de fer i, sobretot, de mentalitat i de plantejaments en la protecció a la infància. S'han produït una sèrie de situacions que s'han de corregir, però sobretot ens ha de portar a un canvi de model. I és cert que en aquest canvi de model és central que els menors, els infants de menys de sis anys que estan en una situació de desemparament i que la Generalitat en té la tutela, han de poder estar en acolliment familiar i no en centres, i hem de ser capaços de fer-ho. I, en aquest sentit, recollim les recomanacions de la síndica respecte a les transformacions normatives que es necessiten per poder-ho assolir.

Respecte a l'habitatge. L'informe ubica l'habitatge com un dret fonamental reconegut pels estàndards internacionals i per l'ordenament jurídic. Tanmateix, la realitat actual evidencia una vulneració sistemàtica d'aquest dret. L'escalada dels preus dels lloguers, les exigències econòmiques per accedir a un habitatge, l'escassetat d'habitatge social estan abocant moltes persones a situacions d'infrahabitatge, sobreocupació, barraquisme o, en el cas més extrem, sensellarisme, amb greus impactes sobre la salut, la seguretat i la dignitat de les persones.

A aquestes situacions, s'hi afegeixen pràctiques d'abús, frau i discriminació que afecten especialment els col·lectius més vulnerables. En aquest sentit, penso que amb el tràmit de la llei del sensellarisme que s'està..., en aquest Parlament tenim una oportunitat per donar un pas endavant, però cal, en tot cas, desenvolupar una estratègia clara, dotada amb recursos, per desenvolupar, des del conjunt de les administracions, alternatives reals davant aquestes problemàtiques vinculades a l'exclusió residencial.

Sabem que se n'ha fet una per part del Síndic de Greuges. S'ha promogut una trobada fa unes setmanes en aquest sentit, i penso que els grups de treball que deriven d'aquesta..., i la feina d'aquest Parlament és poder avançar. Hi han molts exemples al nostre país. Un d'ells és el dels habitants i les habitants de l'Institut B9, de Badalona. Em consta que el Síndic de Greuges s'ha preocupat per la seva situació i pel proper –molt proper, sembla– futur desallotjament d'un centenar de persones que porten molts anys moltes d'elles en exclusió residencial fruit de l'exclusió social, del racisme immobiliari i del que suposa no tenir una situació regularitzada.

En aquest sentit, en aquestes estratègies que hem de fer de cara al futur, el que no ens podem permetre és el que està passant aquesta setmana, quan probablement es produirà un desallotjament i no s'ha donat cap alternativa habitacional de moment a cap de les persones que estan vivint allà. Veurem què és el que passa. Veurem també si s'aprofita la situació per fer un control d'estrangeria, que no s'ha de poder fer. I, en aquest sentit, sabem que la preocupació de la sindicatura és clau. I pensem que com a parlament i com a govern hem de fer les coses molt millor, perquè ningú hauria d'estar vivint en una situació com la que estan vivint els habitants d'aquest institut. Que, efectivament, no han de estar vivint allà, però el que no podem permetre és una situació d'exclusió residencial sistemàtica en el temps.

Un element molt important que també tracta en el seu informe té a veure amb els desnonaments. I hi ha una recomanació en la que, després d'haver detectat casos de suïcidis davant desnonaments, planteja que és necessari incorporar protocols de prevenció del suïcidi en aquest tipus d'intervencions de cara al futur. És una recomanació que fa als ajuntaments. Voldríem saber, de cara al futur, si s'estan implementant aquests canvis en els protocols, aquesta incorporació d'aquesta perspectiva.

Són molts temes; després, a la rèplica, en podré tractar alguns d'ells. En tot cas, pensem que aquest informe dona una anàlisi rigorosa de la realitat que viu Catalunya i sobretot, i el més important, dona eines de canvi i transformació social per fer millor la vida dels nostres i les nostres ciutadanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, bona tarda. En primer lloc, volia agrair a la síndica i també a tot el seu equip no només la presentació d'aquest informe, sinó també tota la feina que han fet durant aquest temps. Creiem que és una feina profundament humana, aquesta de defensar drets quan aquests no estan garantits de manera efectiva.

I també volia aprofitar aquesta intervenció per recordar-li al portaveu del PP, el Cristian Escribano, que 383 persones palestines han estat assassinades pel sionisme des de que es va decretar l'alto el foc a Gaza. Crec que cap circumstància hauria de ser incompatible amb condemnar el genocidi que s'està cometent en aquest moment.

L'informe que avui analitzem, de la sindicatura, té diversos nivells de lectura. D'una banda, hi han totes les denúncies, totes les queixes que s'han rebut i com se'ls hi ha donat curs, i també tota aquesta part dels informes que elabora la síndica d'ofici. Però el missatge jo crec que és força clar el mirem com el mirem: les principals vulneracions de drets que viu la ciutadania no són conjunturals, sinó que són estructurals. No estem parlant, doncs, d'errors puntuals ni de disfuncions anecdòtiques; estem parlant de problemes que es repeteixen en àmbits molt diversos i que acaben sempre afectant les mateixes persones. I això no és casual, té a veure amb com funciona el nostre sistema de garanties i amb quines prioritats polítiques s'han anat consolidant.

La síndica descriu, jo crec que amb rigor, una realitat que és persistent: drets reconeguts, reconeguts formalment, que no s'exerceixen de manera efectiva. I això passa perquè les respostes arriben tard, perquè els serveis estan tensionats o perquè les estructures públiques no tenen la capacitat necessària per donar resposta a la realitat social actual. Aquest patró apareix de manera molt clara en molts dels àmbits que l'informe analitza.

En sanitat, la síndica assenyala llistes d'espera excessiva, manca de professionals, debilitament de l'atenció primària i una situació especialment crítica en l'àmbit de la salut mental. El que posa de manifest és que el temps d'espera s'ha convertit en un factor de desigualtat. Quan l'atenció no arriba a temps, el dret a la salut deixa de ser igual per a tothom.

En educació, l'informe constata desigualtats persistents, segregació escolar, dificultat per garantir la igualtat d'oportunitats des de les primeres etapes. També, quan el sistema educatiu no compensa aquestes desigualtats d'origen, el que fa és acabar reproduint-les, i això condiciona trajectòries de vida senceres.

En serveis socials, la síndica descriu retards en prestacions, saturació de serveis, una gestió de l'emergència que es cronifica. Quan l'acompanyament social arriba tard o es fragmenta, la protecció que donem és insuficient, i el que hauria de ser garantia de drets acaba convertint-se en gestió de la pobresa.

L'informe és clar també sobre la manca del parc públic d'habitatge i sobre la cronificació de les situacions d'emergència residencial. Sense una política pública forta, l'accés a l'habitatge queda sotmès a les dinàmiques del mercat i deixa fora una part creixent de la població. I, com hem dit moltes vegades, sense habitatge, que és el dret fonamental, la resta de drets es debiliten.

Alerta també de la manca de planificació respecte al canvi climàtic, de la insuficiència de mesures de prevenció, de l'impacte creixent dels fenòmens extrems, especialment sobre les

persones més vulnerables, perquè el dret al medi ambient saludable no pot quedar subordinat al curt termini.

I un tema que és prou conegut per tothom: l'informe, pel que fa a la protecció a la infància, constata aquest augment de la institucionalització. Quan parlem constantment de que hem d'avançar en mesures per desinstitucionalitzar no només els infants, sinó també la gent gran, veiem que el que està passant és justament el contrari: estada massa llarga en centres, dificultats per desplegar alternatives estables. I això interpel·la directament el sistema de protecció, el funcionament de la DGAIA, interpel·la el model de la DGAIA, perquè aquestes decisions que s'endarrereixen i les respostes que no arriben a temps posen l'interès superior de l'infant..., compromès.

Des d'aquí entomem el guant que ha llançat al Parlament de legislar en el cas dels menors de sis anys, que no puguin ser institucionalitzats. Ens sembla que és un mantra que repetim contínuament quan parlem de la protecció a la infància però no acabem de prendre mesures en aquest sentit, i ens sembla una aposta interessant el que ha anunciat de que legislem en aquest sentit.

Si mirem aquests àmbits en conjunt –n'he enumerat només alguns dels que ens han semblat més destacats–, l'informe ens permet identificar alguns elements que són molt clars entre tots ells. D'una banda, el temps. Quan una resposta arriba tard, el dret ja no compleix la seva funció, perquè sovint ja l'ha perdut. Un segon element clau per nosaltres és la fragmentació i l'externalització dels serveis. Quan els serveis essencials funcionen amb lògiques de mercat, els drets es debiliten. I una tercera evidència, des del nostre punt de vista, és la desigualtat social que travessa tot l'informe: els impactes de les mancances recauen sempre sobre les mateixes persones.

I des de la CUP no ens queda una altra..., que fer una lectura política d'aquesta diagnosi: el que descriu la síndica no és només un problema d'eficiència administrativa, té a veure amb un model de societat que no situa els drets al centre, sinó que tolera que el mercat i el curt termini condicionin polítiques públiques que haurien de ser essencials. I això fa que la feina de la sindicatura encara sigui més necessària, però també obliga les administracions públiques a assumir responsabilitats.

En la segona part de la intervenció podrem aprofundir en algun dels temes, però sí que m'agradaria adreçar-li algunes preguntes perquè les pugui respondre en la seva tornada. Li volia preguntar si comparteix que els problemes que analitza en àmbits tan diversos com els

que he enumerat abans tenen una arrel estructural comuna, si hi ha un punt d'unió entre tots aquests punts, com hem comentat.

Si considera que un reforç decidit dels serveis públics..., si considera que cal reduir la fragmentació i la mercantilització; sense fer això, considera que és possible garantir els drets que la síndica defensa en el seu informe? Creu que podem garantir-los sense reforçar els serveis públics i sense reduir la fragmentació i la mercantilització?

I, finalment, com valora que, malgrat aquesta diagnosi reiterada, moltes de les transformacions estructurals continuïn sense desplegar-se?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. El que per vostès sempre han estat percepcions i, per descomptat, sempre ho hem dit, equivocades, avui són més que una evidència, i la base és precisament aquest informe anual del 2024 que ens ha presentat la síndica de greuges de Catalunya. Un document que és un retrat implacable de la vostra fallida: tot un decàleg de queixes, dades i estadístiques que demostren com el Govern i els governs anteriors han abandonat els catalans a la seva sort, prioritzant interessos partidistes, clientelismes i una agenda ideològica que ens ha portat a la ruïna.

Han aconseguit convertir Catalunya i la seva gent en un poble asfixiat per un govern incompetent, corrupte i que ha convertit l'Administració pública en un laberint de burocràcia inútil i en un niu de negligències. L'informe anual és el veredicte condemnatori d'un retrat cru de fallida col·lectiva que ha convertit Catalunya en un caos de negligències.

En aquests laberints hi transita i es fa forta la ineficàcia de l'Administració, una administració..., centrada en les persones i no en els tràmits. Això ha de ser vàlid tant per a la residència de persones grans com per al centre d'atenció primària, el sistema educatiu o sanitari, el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació o el Departament d'Empresa i Treball, per citar-ne alguns exemples.

És poc discutible afirmar que la ineficàcia de l'Administració frena Catalunya. Aquesta és la carta de presentació citada literalment per la síndica de greuges quan parla obertament de l'Administració de Catalunya. I és que parlar de l'Administració és parlar del cor podrit d'aquest

sistema. L'informe revela 967 actuacions..., algunes són per autoritzacions, permisos, llicències que es retarden eternament; unes altres, per una funció pública plena de corrupció i ineficàcia o per procediments sancionadors que són una arma contra el ciutadà honest. És molt revelador que només el 50,1 per cent de la població valori positivament el funcionament de l'Administració catalana; la resta la veu com un fracàs absolut.

Hem aprovat recentment, el propassat mes de novembre, la Llei 26/2010, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, un text normatiu que pretén pal·liar aquest dèficit democràtic i aquest deure que tenim amb l'atenció a la ciutadania, però seran capaços de fer-la efectiva? O ens trobarem l'any vinent amb un nou informe de la síndica reincidint en el mal funcionament de l'Administració?

El vuitanta-quatre per cent de les administracions no classifiquen temàticament les sol·licituds d'informació pública, el quinze per cent no les resolen i el quaranta-dos per cent requereixen reclamacions. Aquest és el vostre Govern progressista, un govern al capdavant d'una administració que es recrea en laberints de tràmits, documentació repetida i manca d'operabilitat, posant el ciutadà en una situació de clara indefensió.

Les dades demostren que no avancem, sinó que empitjorem dia rere dia, any rere any. I aquest Govern progressista ens porta a la ruïna prioritzant l'agenda ideològica que obre les portes a l'arribada massiva d'estrangers mentre els catalans patim un col·lapse sanitari, assistencial i educatiu sense precedents.

I si revisem per temàtiques aquest informe, les dades són encara més esfereïdores. En salut: més de cent actuacions, el 8,8 per cent del total, amb un augment del 19,6 de queixes per les llistes d'espera. El dia 12 d'aquest mes tenim coneixement que el Departament de Salut havia enviat una circular interna als CAPs en què alertava de frauds demanant la col·laboració dels ajuntaments per destapar casos de falsos empadronaments per obtenir la targeta sanitària. Ara se n'adonen? Els hi hem de poder començar a dir «feixistes» ja o només ens ho poden dir vostès?

En residències per a gent gran hi ha llistes d'espera de més d'un any; sis anys per a discapacitats, 3,4 per a salut mental. I es constata també que s'ha fallat en l'atenció al final de vida. Al Codi penal s'hi hauria d'haver tipificat un delicte d'«assassinat burocràtic», i no serien poques les denúncies a les que molts responsables polítics s'haurien d'enfrontar per perpetuar un sistema que deixa morir la gent en cues eternes.

Els sistemes de serveis socials tampoc és que siguin massa lluïts: un augment de més del setze per cent en queixes per falta de respecte –intolerable– vers la gent gran. Ofereixen

60.607 places, però 13.702 persones ja estan en llista d'espera, que significa un augment del 26,2 per cent. S'ho mereixen, els nostres avis?

Avalem un dispendi de prestacions prioritzant les famílies nouvingudes abans que les catalanes. Les dades confirmen que el risc de pobresa en estrangers..., i que se situa..., un tretze per cent que importen pobresa, i hem de mantenir la pobresa..., a qui mai ha cotitzat? No tenen vergonya. Aquest és el seu estat de benestar? Un govern que condona pagaments indeguts teòricament a vulnerables precisament que no n'havien de percebre perquè ja no estaven en aquesta situació, mentre els catalans pateixen per una agenda d'immigració descontrolada que drena recursos públics que haurien de ser destinats cap a ells.

Es mereixen un retret especial per la poca cura –i això és una negligència gravíssima que la síndica hi ha passat de puntetes– a l'hora de valorar una situació econòmica dels milers d'immigrants sol·licitants d'ajuts assistencials. Ens agradaria que en algun dels informes anuals ens expliqués com es comprova el patrimoni del que disposen als seus països d'origen per saber si compleixen amb els requisits per rebre els ajuts, ja que només se'ls fa signar una declaració responsable on, naturalment, afirmen no tenir-ne, sense que cap administració tingui accés de manera directa o indirecta a comprovar si aquestes dades són reals. Tampoc no se'ls sol·liciten certificacions als seus estats perquè no hi ha reciprocitat en matèria d'informació, ni patrimonial ni fiscal. I, per tant, se'ls hi acaba atorgant una prestació mentre a xarxes mostren, ufanosos, com es van fent la seva casa.

I passaran vergonya amb la seva promesa de construir l'habitatge que havien promès a l'inici de la legislatura i que es va animant cada dia que passa prometent-nos-en encara més. Indica l'informe que han augmentat les queixes en més del cinquanta per cent i, sobretot, en la gestió de «vivenda» social, res estrany si tenim en compte que el parc social compta amb un trist u per cent –el dos i mig per cent a Espanya i el nou per cent a la Unió Europea–, amb 39.942 «vivendes» i 97.544 inscrits al registre de sol·licitants d'habitatge de protecció oficial.

Com més demanda i escassa oferta, més alt preu. Traduït a la situació demogràfica de Catalunya: com més població estrangera i més dificultats per garantir als propietaris seguretat jurídica en els lloguers, menys habitatge i més car. Així s'entén, veritat? Han pujat els preus del lloguer..., perquè s'entestin a declarar els 271 municipis tensionats. I les dades de l'informe de la síndica de greuges constaten que el lloguer, de mitjana, significa ja un 43,8 per cent de proporció del salari mitjà i que hi ha hagut una caiguda dels contractes del cinquanta-dos per cent entre el 2016 i el 2023. Els especuladors són vostès, i són vostès per un sistema que expulsa els catalans de casa seva mentre obre portes a qui tensiona i fa insostenible el sistema mentre mantenen ONGs i fundacions afins.

Si volen, parlem del pla territorial sectorial d'habitatge aprovat recentment, i que, segons l'informe, constitueix el marc orientador per a les polítiques d'habitatge en tot el territori català. Aquest pla estableix l'objectiu de solidaritat urbana, que consisteix a disposar en un termini de vint anys d'un parc mínim d'habitatges destinats a polítiques socials que suposi el quinze per cent del total dels habitatges principals dels municipis inclosos en les àrees de demanda residencial forta i acreditada. Però aquest pla no l'han pas pensat per als catalans; l'han pensat per allotjar les allaus de frisosos que esperen la seva oportunitat per entrar a Catalunya. Mentre la Unió Europea aprova els assentaments d'immigrants irregulars, la representació espanyola hi vota en contra.

Allaus de MENAs i les atencions de les seves necessitats i els fills reagrupats han fet que aquest Govern hagi abandonat els nens catalans amb necessitats especials amb uns plans de xoc tardans. Primer han de prioritzar altres necessitats i insuficiències, i amb això vull dir que són autors, per acció i per omissió, de la destrucció del futur de molts infants catalans. Aquesta crisi demogràfica impulsada per la immigració massiva amenaça el futur de Catalunya amb menys naixements de fills de famílies catalanes i més naixements de fills d'immigrants.

Tot això afecta també el model educatiu escolar, que és un altre desastre absolut; no cal reproduir novament els nefastos resultats PISA ni les competències bàsiques, que per tots són coneguts. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president. Quinze mil alumnes amb necessitats especials, que han augmentat un 59,4 per cent; volen fer una escola inclusiva, però no posen a disposició dels centres les ajudes suficients.

Aquest informe que ha presentat la síndica condemna, davant la incapacitat del Govern..., i hem d'aturar aquesta immigració descontrolada, la crisi demogràfica, el col·lapse dels serveis i el perill de l'estat del benestar. Les dades ho demostren...

El president

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

Rosa Maria Soberana Bonet

Acabo. Vostès obvien la realitat mentre repeteixen la cantarella del racisme i del feixisme. Per què heu obert les portes de bat a bat a la immigració? A Aliança Catalana parlem de persones i de xifres, i els delictes greus han pujat aquest any, mentre s'aplaudia, en més del cinquanta per cent de les presons catalanes.

El president

I en darrera instància, per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Consellers i conselleres i diputats i diputades... Senyora honorable síndica Esther Giménez i tot l'equip, benvinguts aquí al Parlament. Gràcies per l'informe que presenten. Primer de tot, com han fet altres grups, agrair-los la feina que fan. Un agraïment explícit a la institució del Síndic de Greuges per la seva tasca rigorosa, constant i imprescindible en la defensa dels drets de la ciutadania i en la millora de la qualitat democràtica del nostre país.

L'informe anual, que correspon al 2024, que es va fer el març del 25 i presentem en aquest plenari ara, en aquest dia, no és només una relació de queixes, sinó que, com hem dit altres vegades, serveix de termòmetre de la realitat administrativa i de país que tenim, no? I, com a termòmetre, serveix com una eina imprescindible que hauríem d'acollir tots els grups parlamentaris i tota l'Administració i tots els departaments com una eina d'orientació de l'acció política.

I avui intervenc des del Partit Socialistes i Units per Avançar amb un missatge clar, que seria una primera pregunta també cap a la síndica, per fer una valoració amb relació a si, el Govern, considera que en aquests catorze o quinze mesos que portem –escassament..., pocs mesos–, si consideren les eines que després li detallaré..., si ha escoltat, està actuant i continuarà actuant, no? –la feina és contínua, no s'acaba aquí. Simplement perquè, relacionant una mica les problemàtiques i recomanacions que es fan des del Síndic de Greuges amb algunes de les principals solucions concretes adoptades, i accions, que es fan des del Govern..., les aniré enumerant a nivell de diferents eixos, no?

És conegut que des de l'Administració pública i la funció pública s'està fent el que podem titular «una planificació, un reforçament i un rejuveniment de l'Administració». S'alerta, des del síndic, que tenim uns serveis públics tensionats pel creixement demogràfic, l'envelliment de les plantilles i la manca de planificació estructural. La resposta del Govern en aquest sentit s'ha implementat en aquests mesos. Hi ha unes directrius clares en el pla general d'ordenació i gestió de recursos humans. Hi ha un primer instrument de planificació, que portava molt de temps pendent de fer-se i ara serà una realitat i entrarà en vigor el 2026. Aquest pla permetrà dimensionar millor les plantilles, distribuir els efectius amb criteris objectius i anticipar necessitats futures.

En segon lloc, també hem de tenir en compte que hi ha un augment de l'oferta pública d'ocupació. És una de les ofertes públiques més grans que es fan des dels darrers anys: més de vuit mil..., gairebé 8.500 places convocades el 2025. I això permet un reforçament en àmbits, com detalla l'informe, que eren deficitaris, com els àmbits de salut, educació, seguretat, administració general i emergències. Inclús es preveu l'aprovació l'any que ve –en el primer trimestre, amb la presentació per part del Govern– del projecte de llei d'ocupació pública. I, per tant, en aquest sentit s'impulsarà també tot aquest primer bloc que comento de l'Administració pública. Per tant, a diferència d'altres grups, que han dit o han retret a funcionaris..., i aquest missatge negatiu de corrupció, etcètera..., crec que no, que s'ha de ficar la funció pública en valor, l'Administració en valor. Sempre hi ha..., pendent de millora, està clar, i així ho hem de fer, i, per tant, en aquesta línia estarem.

En tercer lloc, també, i en aquesta àrea, s'han impulsat mesures innovadores per garantir el relleu generacional. Per exemple, hi han ajuts econòmics per a joves opositors i el programa de noves vocacions professionals.

Canvio d'eix, passo a l'eix educació i formació professional. En l'educació, està clar que els pilars d'inclusivitat i la lluita contra l'abandonament escolar han estat claus. S'estan incrementant les dotacions de personal docent i de suport, s'estan incorporant logopedes a l'estructura orgànica del departament, s'està ampliant la formació del professorat en disseny universal per a l'aprenentatge. Destaco especialment el programa APPA, amb detecció precoç de dificultats d'aprenentatge, sobretot en el primer i tercer de primària, que ja és present a 450 centres i va en augment, no? Llavors, també s'han implementat figures de noves eines digitals que permeten la preinscripció i, per tant, tot això ha facilitat molt lo que és la matrícula. Però, especialment, hi ha una xifra rècord de 81.000 places assignades, que és una xifra rècord, mai assolida, no? Per tant...

Canviant ara a un altre eix, la igualtat i violències masclistes. Relacionant les mancances, que la síndica de greuges diu que cal millorar el circuit d'atenció a les dones víctimes de violència masclista, s'està ampliant la xarxa, i així és conegut per tots els diputats, que hi ha més de vint-i-un serveis d'intervenció especialitzada, en concret, amb quatre nous serveis territorials que s'han implementat a tot Catalunya. S'ha creat el Servei d'Intervenció Especialitzada en Violències Digitals, que és un fet pioner a Catalunya i que altres comunitats segurament recolzaran i implementaran en un futur servint-se de mirall amb Catalunya, no?, a part de protocols, etcètera, etcètera, i diferents actuacions, no?

Com el temps és molt breu –em queden tres minuts–, passo a un altre eix, seguretat pública. En seguretat pública..., es podria titular com a «proximitat, prevenció i garanties», no? Hi

estem conformes. I s'ha d'apostar per un model de policia més pròxim, més preventiu, més respectuós amb els drets fonamentals. I, en aquesta línia, l'actuació del Departament d'Interior ha estat clau, no? I, en aquest sentit, s'ha creat la divisió de proximitat i atenció a les víctimes. S'està incrementant el nombre d'efectius amb l'objectiu d'arribar a 25.000 mossos l'any 2030. S'està reforçant el patrullatge a peu, que ha augmentat de manera molt significativa, alhora que s'estan implementant altres mecanismes de control i supervisió del nombre policial, garantint transparència, etcètera.

Passo a lo que seria turisme i el dret a la ciutat, relacionat amb el turisme de masses. La resposta crec que és clara: s'aposta per una ordenació i més inspecció en relació amb el turisme, un reforçament en els ajuntaments, reconèixer al conseller d'Empresa i Treball el fet de posar les eines de detecció de tot el turisme..., o els usos turístics il·legals, que aquesta eina ha estat molt ben acollida per ajuntaments. I aquesta ordenació, ben focalitzada i ben orientada..., s'està intentant que hi hagi un turisme compatible amb la vida quotidiana, un turisme que respecti el ciutadà.

Passant a la matèria de salut, l'accessibilitat i atenció primària i les llistes d'espera, la consellera de Salut..., bé, les noves eines de programació que ha implementat han permès que, com a mínim, ja podem..., tenim assolit que el vuitanta-tres per cent de les visites urgents es facin en menys de quaranta-vuit hores. Aquest assoliment és molt recent. S'han implementat eines en aquest sentit i, per tant, estem assolint unes fites que crec que són considerables.

I en tema de consum i habitatge, l'habitatge..., està clar. Aquest dimecres..., bé, dijous segurament tindrem la nova normativa que espero que recolzin, perquè regularem els diferents usos que s'escapaven d'aquesta problemàtica, i la lluita en el tema de la problemàtica d'habitatge seguirà. Cal més construcció, com diu sempre la consellera de Territori i Habitatge, Sílvia Paneque, però cal actuar en tots els fronts de forma ordenada, de forma paral·lela: construir, col·laboració publicoprivada, però també implementar els usos i ordenar-los.

Però després hi ha un seguit de mesures molt transversals, com l'eliminació de la cita prèvia, el dret a l'error, les cinquanta propostes de reforma del comitè d'experts –que és conegut–; al departament concret, una direcció provincial concreta d'intel·ligència artificial que implementarà tot el seguit..., de la Generalitat. I hi han milers i milers de propostes –i acabo, president– que van encaminades també a afrontar-ho.

Llavors, li demanàvem aquesta valoració sobre les accions que ha implementat el Govern en aquests catorze, quinze mesos.

I, per tant, tornar a agrair molt la feina que fan. Tornar a recolzar la feina que fan, a diferència d'altres grups, que han expressat... I en un segon torn ja aniré més en concret amb alguna temàtica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, pot intervenir de nou la síndica de greuges. Té la paraula, doncs, la senyora Esther Giménez-Salinas i Colomer.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Bé; moltes gràcies, president. I moltes gràcies a tots els grups parlamentaris, perquè tinc la sensació –i això, francament, és d'agrar, de veritat– que s'ho han llegit, no? Perquè el problema de quan fem moltíssims –em diuen que sí–..., quan fem moltíssims informes, i sobretot si són gruixuts i sobretot si tenen moltíssima informació..., jo mateixa els hi he de dir que tinc a vegades la sensació de que fem molta paperassa, de que fem molts informes i que després això no té una implicació directa. Per tant, en primer lloc, moltíssimes gràcies sobretot per haver-nos llegit.

La segona és..., intentaré contestar als grups. No sé quant temps tinc, però hi ha un tema transversal que és abordat d'una forma diferent per uns grups que per altres, que és el tema de l'habitatge. Per tant, el tema de l'habitatge, si ara em fan respondre, diria a tots els grups..., uns ho plantegen d'una forma i d'altres d'una altra, però l'habitatge..., no podem continuar... I em resulta difícil pensar en les solucions a curt termini, si soc franca, eh?, perquè determinades coses a curt termini... Penso en algunes que han apuntat que es podrien fer, però habitatge a curt termini, jo soc sincera, eh?, no..., em resulta bastant difícil.

També han parlat així, amb caràcter general, de la importància de la llar. I, per tant, jo automàticament em trasllado –també ho han anomenat alguns diputats– sobre el tema del sensellarisme. Quan no tens sostre, oblida't de «vivenda», etcètera.

Han parlat molt dels joves pràcticament tots els grups, i la dificultat que tenen els joves amb els seus salaris es planteja d'una forma o una altra, ho han dit molts dels grups. Per tant, lligo habitatge als sous dels joves. Què passa quan ho perds tot? Quan perds fins i tot la «vivenda», quan ho perds tot? En quina situació o amb quina angoixa estàs?

I després, d'alguna manera, també ha planejat en les seves intervencions què passa quan es legisla i la llei no es compleix. Això, també, d'una forma més directa alguns grups, d'una forma més indirecta, però ho han dit, què és el que fem. Vostès són parlamentaris, vostès fan les lleis i, per tant, la preocupació de que, si tenim una llei..., què passa si no es compleix.

I, després, els hi dono les gràcies als grups que han apostat pel tema de fer una llei per impedir que els nens de zero a sis anys estiguin institucionalitzats.

No puc respondre com voldria a cada grup parlamentari, perquè m'haurien de tenir aquí fins a les dotze de la nit, i suposo, president, que no m'ho permeteu, que em quedi aquí..., perquè m'han fet moltíssimes preguntes, moltíssimes observacions; en destacaré algunes, només.

Hi ha hagut..., al principi Irene Negre ha fet un repàs i ha insistit en el tema del finançament, sobretot. I la segona intervenció, de Carles Campuzano..., sobre el tema de l'aplicació de les normatives i la seva implementació i les dificultats que significa aquesta implementació. Tots dos han parlat molt del que..., com un resum del que hi havia en l'informe, amb alguna particularitat, destacant també el tema del marc legal de zero a sis anys i també les baixes taxes de natalitat. Això també ha sortit d'una manera o una altra, que critica molt la immigració, perquè pensa que els joves ja no són del país; qui neix aquí és d'aquí també, però, en tot cas... I quan s'ha anomenat també la llei d'amnistia..., jo sempre hi he estat favorable; per tant, m'ha agradat sentir-ho.

El tema de seguretat. Clar, em parlen d'una especialitat meua. Per tant, jo no puc parlar en aquests moments com a catedràtica de dret penal, perquè no puc fer servir..., estic a síndica, si no..., en algunes comissions en el passat hi era. És molt difícil arribar a saber si hi ha més delinqüència o no. Vaig estar en una reunió fa sis mesos de tot Europa i es parlava que en general, en termes generals, la delinqüència a Europa havia baixat, el nombre general. Ja saben que la xifra negra és molt difícil de saber, si és d'una forma o d'una altra.

En aquest sentit, al diputat del PP li diria que les xifres de Catalunya del 23 i 24 són relativament iguals, però les xifres no signifiquen..., perquè sabem les xifres que coneixem; la xifra negra de la criminalitat, s'han de fer uns estudis específics per conèixer-la. Però sí que en la reunió aquesta de tota Europa es va dir que a tota Europa havien augmentat les agressions sexuals; no només aquí a Catalunya, sinó que el delictes d'agressions sexuals havia augmentat.

Llavors, la pregunta que jo els hi trasllado, la reflexió –i intento contestar-li també al diputat– és: n'hi han moltes més perquè es denuncien més, perquè hem perdut la por a denunciar, perquè tenim més facilitat, perquè el fet de ser víctima d'un delictes d'agressió sexual no és

com era abans? Jo, quan era jove, havia treballat amb moltes víctimes abusades per les seves famílies, i se les castigava a elles, no als familiars. Ho vaig dir l'altre dia a la comissió. Se les castigava, aquestes noies eren internades en una cosa que es deia el «Patronat de Protecció a la Dona», que, de protegir, res. Per tant, jo a la paraula «protecció» li tinc molta por. I els familiars, doncs..., allà quedaven.

Llavors, la pregunta, i els hi trasllado aquesta incògnita, és: realment en tenim més?, denunciem més? Hauríem de veure... Suposo que ho podem respondre, però prenc nota del que diu perquè m'interessa molt i, per tant, crec que és un dels temes.

Si hi ha més policia, també. Hi ha un estudi a Anglaterra de tres-cents anys que demostra que com més policia hi ha, més augmenta l'estadística de delictes, i que si això no es compara amb la xifra negra de criminalitat..., és molt difícil de comparar-ho. Si em pregunten a mi si en aquests moments al país hi han més dones maltractades que fa cinquanta anys, jo els hi responc que no. I n'he conegut moltíssimes, de dones maltractades; el que passa és que ni es denunciava ni es coneixia, etcètera.

Si em permet una atenció, a mi el que em preocupa de veritat de veritat és la impunitat. La impunitat fa molt de mal. I, per tant, en aquest sentit comparteixo la seva reflexió de que la impunitat no ha d'existir. La impunitat fa mal, perquè realment si hi ha uns determinats delictes i no es respon... Però no sempre la resposta –i aquí faig una diferència important– ha de ser una resposta punitiva, ha de ser una resposta de presó. Si m'ho permet, la justícia restaurativa a qui posa en el centre és a les víctimes; el que passa és que determinats grups o determinades ideologies consideren que la justícia restaurativa és una justícia *light* i que lo que cal és més punitivisme, més presó. Jo crec que al segle XXI la manera de respondre al delicte no és només la presó. Nosaltres hem de buscar eficàcia. Això no és bonisme. Jo he d'insistir molt que no és una resposta que a vegades es pot dir, doncs, que és dintre del bonisme. No; lo que s'ha de mirar és l'eficàcia, lo que s'ha de mirar és la impunitat.

Per exemple, per donar una xifra positiva, perquè totes les xifres que donem són negatives: el delicte d'assassinat, primer, Espanya és un dels països que està a la cua, al darrere, afortunadament, dintre dels homicidis d'Europa. Per tant, el delicte més greu contra la vida... És bo que no sigui un dels països amb més violència, però aquí la impunitat és del tres per cent; és a dir, l'eficàcia en la detenció de les persones que han fet un delicte d'homicidi és del noranta-set per cent. I, per tant, significa un punt on es posa al centre la víctima. I jo, sincerament, crec que la discussió de si les garanties al delinqüent van en contra de la víctima..., jo no hi entro. La víctima és la persona que ha d'estar protegida, ha de tenir totes les garanties, i en un estat de dret el delinqüent també ha de tenir totes les garanties.

De totes maneres, a nosaltres això no ens arriba com a queixes. Moltes de les coses que vostès han dit no les tenim com a queixes. I, per tant, en la memòria i en l'informe, doncs, apuntem les queixes que ens arriben, però sí que apunto, com va passar l'any passat, que si hi ha algun tema que no està prou desenvolupat..., la possibilitat de desenvolupar-ho en el futur.

Per part del diputat Rafael Villafranca, ha insistit molt en el tema de l'habitatge, però sobretot en el tema de la immigració massiva. Jo sí que he apuntat al principi que seria molt important tenir un model per a la immigració, perquè, si no, cadascú pot interpretar-ho..., uns consideren que és massiva, altres consideren que no. No és veritat que tinguin més prestacions. S'ha d'analitzar exactament quines prestacions tenen o no, però, en tot cas, jo crec que hi ha una part molt important, que és tenir les xifres i veure com es responen.

Tots, ho torno a dir, perquè ho tinc aquí apuntat..., en totes les intervencions s'ha parlat d'habitatge; ara..., m'estava referint al diputat Andrés Garcia Berrio, que també n'ha parlat al principi. Jo li agraeixo molt que digui que l'informe s'ha de presentar al principi. La responsabilitat és de vostès, no és meva, eh?, però agraeixo molt la intervenció en aquest sentit, perquè és veritat que quan expliquem algunes coses del passat ja veiem... I sobretot m'ha passat amb la darrera intervenció, no? Les coses han de tenir aquesta proximitat en el temps, perquè, si no, aquesta lentitud ens afecta també a nosaltres. Vostè també ha insistit en el tema de la víctima i ha fet al·lusió al que està passant en aquests moments a Badalona. Sap que ens n'hem preocupat. A mi, si m'ho permeten..., l'exclusió fa molt de mal, i no ens podem permetre cap tipus d'exclusió; per tant..., ni tot el que signifiquen desnonaments o situacions com aquestes.

La diputada Pilar Castillejos. Clar, la diferència..., la demanda de si els drets reconeguts formalment realment a la pràctica es reconeixen, doncs, hauríem de mirar cas per cas i veure-ho, i destacar una mica el que han fet amb aquesta situació. I una afirmació feta, que jo crec que és compartida: que la desigualtat social afecta sempre les mateixes persones. Parlant, per exemple, de presó, d'institucions penitenciàries, jo defineixo sovint la presó amb dos adjectius, i dic –alguns em coneixen ja– que és un color i una olor. I em va impactar molt, per exemple..., he visitat moltes presons al llarg de la meua vida, i em va impactar molt, a Estats Units..., a les presons a Estats Units no hi havia persones de raça blanca. Funcionaris interns eren o bé de raça negra o llatinoamericans. I tu tenies una impressió en aquell moment d'una fotografia d'un color i d'una fotografia d'una olor.

Per tant, jo crec que quan parlem de tots aquests temes..., perquè s'ha reivindicat també, doncs, si les presons de Catalunya són hotels i si tenen... Jo crec que cal visitar a fons les

presons, cal veure com estan. La dignitat humana és bàsica. I, en general, si a mi em pregunten com són les presons del món, els hi diria que hi ha de tot, però que col·lectivament les persones, diguem-ne, del sistema que tenen més dificultats, que estan més etiquetades, que estan més abandonades, etcètera, són en el conjunt..., sigui d'Europa, Llatinoamèrica o Estats Units, que és lo que jo més conec..., tenen un impacte respecte a les persones.

Respecte a la intervenció de la diputada del Grup Mixt, Rosa Maria Soberana Bonet, és veritat que nosaltres amb l'informe presentem una situació molt extrema, que és... Vostè ha parlat molt del caos de les persones. És veritat que quan fem..., que, si analitzes el que posa l'informe, hi ha moltes coses que són millorables, que afecten molt, que quan es veuen et preguntes com és possible que hi haguem arribat. I vostè ha afirmat que no avancem, que empitjorem. Si no avancem, empitjorem. I a mi no m'agradaria repetir aquest discurs cada vegada que vinc aquí. I, per tant... Una cosa és –que vostè també n'ha fet esment– quan una cosa es fa de forma dolosa, quan es fa de forma negligent o culposa, etcètera. Algun dels casos que plantejava sobre extutelats o migrants, com que és del 2025, doncs, això entraria dintre de l'altre informe.

Jo no comparteixo la idea aquesta que la immigració massiva no permetrà als nostres joves créixer, perquè crec que això no ha passat en cap país, ni una desatenció, ni que signifiqui un abandonament dels drets dels catalans. No ho comparteixo. Jo crec que la immigració s'ha de regular, s'ha de tractar, però el fet migratori en si no significa un menyspreu per al que significarien els que han nascut aquí.

I, finalment, Francesc Jesús Becerra, del PSC. Clar, vostè em pregunta... On està? *(Pausa.)* Vostè em pregunta com valoro algunes de les coses que han plantejat. Jo li he de contestar que teòricament bé, però que he de veure si es portaran a terme o no, i que, per tant, això, en tot cas, no va començar el 20-24, al contrari, va començar el 20-25. I el fet de poder fer una valoració..., puc fer una valoració teòrica; aleshores, jo la valoració teòrica la trobo bona, però... La valoració tant del que significa la millora de les plantilles com la millora de l'oferta pública, etcètera, en aquest sentit, sí que puc fer una valoració bona, però hem de veure com es compleix a la realitat, perquè si no...

Hi ha alguna cosa que podríem destacar. Que finalment, per exemple, s'ha eliminat de veritat la cita prèvia. Quan vam arribar, jo sempre vaig dir... *(Veus de fons.)* No s'ha eliminat? Em diuen que no. Vaja, una notícia bona que traslladava... *(La síndica riu.)* A veure, quan vaig arribar a la sindicatura em van demanar sobre la cita prèvia. Jo vaig preguntar quina llei obligava a la cita prèvia i no la van trobar. La cita prèvia va ser obligatòria durant la pandèmia, però després no hi havia cap llei que digués que la cita prèvia era obligatòria; per tant, no ho

era, però... Tinc la sensació de que amb la nova normativa s'ha dit de forma molt clara que no ho és. Almenys és lo que jo he entès; si ho he entès malament, com que hi ha també el dret a l'error, que s'ha introduït també..., si jo en aquest cas estic en un error, doncs, ja em corregiran.

Arribo al final. Sé que les respostes meves no són..., són sempre una pinzellada, perquè em sembla que..., m'he passat ja molt de temps, president?

El president

Vostè no té límit de temps. Li havíem recomanat deu minuts, però porta sis o set minuts més del temps que inicialment ens havia dit que...

La Síndica de Greuges

No ho acostumo a fer, però els hi vull traslladar una proposta. A mi em resulta impossible respondre amb exactitud –porto quinze pàgines...– a moltes de les coses que han preguntat. Si hi tenen interès, la sindicatura està oberta per fer una reunió, per plantejar alguns dels temes amb la Comissió del Síndic. Per exemple, si consideren que no he respost, tots els que estan a la Comissió del Síndic..., temes de seguretat, temes de delinqüència que no s'han tractat tant a l'informe, doncs estic encantada de poder treballar en la Comissió del Síndic o personalment estic a la seva disposició per explicar o per veure totes les coses que potser en una resposta de deu minuts és quasi impossible respondre.

En tot cas, sí que d'algunes de les coses en prenc nota per al proper informe. L'any passat ja em va passar. Algunes de les coses que em van dir les hem incorporat aquest any a l'informe, i algunes de les coses que han sorgit de tots els diputats, doncs, també les incorporarem a l'informe del 20-25.

I res més. Aquesta oferta és una oferta real, estic a la seva disposició. A mi m'agrada molt parlar de tots aquests temes. Per tant, el risc és més seu que meu, perquè a mi sí que m'agradaria poder tenir amb tots els grups una interlocució molt més directa, molt més propera, i poder respondre exactament a totes les seves inquietuds.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora síndica de greuges. A continuació, poden intervenir de nou els representants dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. La pregunta de què passa quan es legisla i la llei no es compleix, val la pena que la contestem: quan es legisla i la llei no es compleix els jutges fan que aquesta s'apliqui, en un país democràtic i de dret. Malauradament, aquí on vivim es legisla i la llei no es compleix i els jutges se dediquen a fer política no aplicant la llei d'amnistia, i a dia d'avui encara tenim exiliats al nostre partit polític. *(Alguns aplaudiments.)*

També caldria una altra reflexió: què passa quan es legisla i la llei no soluciona el problema i fins i tot crea més greuges o empitjora el problema? Quan no es fa una política social correcta, quan es legisla i aquesta llei no dona solució al problema, el que s'ha de fer és canviar-la. Canviar-la, perquè les polítiques socials i d'habitatge no poden dependre d'equilibris per mantenir el poder. Les polítiques d'habitatge, les polítiques socials, s'han de mantenir amb equilibris i pactes de país, no només per mantenir el poder.

I ha quedat palès –i perdoneu que hi torni a insistir, perquè som l'únic grup que ho hem denunciat avui aquí– que tenim un problema molt greu de finançament. I per això diem que Catalunya no pot continuar gestionant els serveis públics amb pressupostos insuficients i amb les mans lligades per un sistema de finançament injust. Els 22.000 milions que van a Madrid i no tornen, anuals, d'espoli fiscal, que aquesta xifra segurament es veurà augmentada gràcies a que Junts hem aconseguit que per fi a Madrid ens publiquin les balances fiscals en poc temps, no són una xifra abstracta. Són recursos que no arriben a l'atenció primària, no arriben a la renda garantida de ciutadania, no arriben a l'habitatge social o a la millora dels serveis educatius. Són oportunitats perdudes per als catalans i les catalanes.

Quan l'informe de la síndica alerta sobre les deficiències en les polítiques socials, quan constata llistes d'espera en salut, quan denuncia la manca d'habitatge públic, està posant el dit a la llaga en un problema de fons: Catalunya no disposa dels recursos que genera. I això no només és injust, és insostenible. L'eficàcia institucional està directament relacionada amb el grau d'autogovern. Des de Junts per Catalunya no defensem la sobirania com un concepte abstracte, sinó com una necessitat pràctica per garantir el benestar de la ciutadania. Volem que Catalunya tingui les eines de país per decidir com inverteix els seus recursos, com organitza els seus serveis públics i com respon a les necessitats reals de la gent.

Per això, més enllà del necessari reconeixement de la tasca de la síndica, l'informe del 2024 ens obliga a una reflexió política més profunda: no podem conformar-nos amb gestionar la precarietat. Cal ambició transformadora, cal coratge institucional i, sobretot, capacitat real de decisió.

Diputats i diputades, l'informe de la síndica és un toc d'atenció. Des de Junts per Catalunya el recollim amb responsabilitat i amb compromís. Treballarem per fer de Catalunya un país amb una administració exemplar, amb serveis públics de qualitat i amb drets efectius per a tothom, però també continuarem reclamant allò que és just: que Catalunya tingui els seus recursos i les competències per construir un futur que mereix la seva ciutadania.

Aquest informe és una eina per millorar, per corregir i per avançar. Des de Junts per Catalunya treballem amb esperit constructiu, però també amb exigència, exigència al Govern perquè transformi diagnosi en acció, i exigència a l'Estat perquè deixi d'actuar com a fre estructural dels drets i el progrés de la ciutadania catalana. La millor resposta que pot donar aquest Parlament a la feina de la síndica de greuges és prendre's seriosament les seves recomanacions i convertir-les en polítiques efectives. Perquè defensar els drets no és només proclamar-los, és garantir-los, i garantir-los exigeix institucions fortes, administracions eficaces i un país amb totes les eines per decidir el seu futur.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Conselleres, consellers... Síndica, gràcies per la seva rèplica. Li haig de dir que els seus informes sempre són útils, que segurament estaria molt bé que el conjunt de les diputades i dels diputats se'ls llegissin, perquè donen per a moltíssimes iniciatives parlamentàries, de control, de seguiment de l'acció de govern.

Li haig de dir també que la reflexió sobre el grau de compliment de les normatives és també una invitació a que legislem millor. Perquè sovint, i ho hem vist en alguns dels problemes que s'han hagut d'afrontar en els darrers temps, quan el Parlament legisla des de l'entusiasme – per ampliar els drets, per augmentar les cobertures... – però no dimensiona prou les capacitats de l'Administració per garantir aquests drets ni és capaç de dotar l'Administració dels mitjans per garantir aquests drets, aquestes lleis acaben generant frustració. Aquí, senyor president, crec que el Parlament potser hauria de reforçar alguns instruments que tenen altres parlaments del món occidental per assessorar, per acompanyar l'activitat legislativa. Però vaja, seria una discussió molt llarga.

I, finalment, veig que alguns portaveus, fins i tot a la darrera intervenció, han volgut convertir aquest tràmit en una fixació de posicions molt ideològiques, no? La darrera intervenció, si

m'ho permet la senyora Negre –que no la veig–, ha estat una miqueta un míting del Grup Parlamentari de Junts. No sé si és el to, aquest d'aquí. En qualsevol cas, jo la invito, senyora Negre, a que si en les properes setmanes, mesos, en el Congrés dels Diputats aconseguim que s'aprovi un finançament singular, els seus vots hi siguin per acompanyar-nos, perquè els que estem fent que les coses passin som nosaltres. (*Alguns aplaudiments.*)

I algunes diputades i alguns diputats contraposen el bonisme, suposo jo, al «malisme», no? I jo crec que aquests dies hem de recordar que, davant del fenomen migratori, val la pena tornar als nostres clàssics. Un clàssic és Anna Cabré, *El sistema català de reproducció*. Un país que, des dels anys seixanta del segle passat, davant d'un problema de baixa fecunditat, ha optat per ser una fàbrica de catalans.

L'any que jo vaig néixer, el 1964, vivien a Catalunya més persones nascudes fora de Catalunya que nascudes a Catalunya. Aquest és el país que hem construït. I l'extrema dreta, i esperem que Junts no es deixi contaminar per aquest discurs, qüestiona aquest model que hem construït. I val la pena. Avui llegia l'article del president Pujol reivindicant *Els altres catalans*, de Paco Candel. En el llibre de Paco Candel, del 1964, també trobem part de la resposta que avui necessitem davant de les noves migracions i de les que hem viscut en aquests darrers vint-i-cinc anys. Els catalans d'ara són també els catalans que els seus pares varen néixer a Colòmbia, al Marroc o al Pakistan, i Paco Candel ens continua sent útil.

I el repte no és altre, en aquesta matèria –als diputats..., la diputada del Grup Mixt, als diputats de VOX, als diputats del Partit Popular, potser en algun sector de Junts– que afrontar el debat del finançament singular, perquè..., només serveis públics universals per a tothom, serveis públics eficaços i polítiques d'acollida... Síndica, recordi que aquest país té una llei d'acollida aprovada en l'etapa de la consellera Capdevila i un pacte nacional per a la immigració que ens van ser útils en els primers deu anys d'aquest segle per afrontar el repte de la immigració que vam viure aleshores. Ara tenim un nou repte, però en aquelles bases també del pacte nacional per a la immigració i la llei d'acollida hi podem fer molta feina.

I acabaré, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, d'aquest informe de la síndica, ha donat transcendència als àmbits de l'habitatge i les rodalies, perquè formen part també de les coses que estem fent que passin. En aquest cas, dues qüestions que han liderat la nostra portaveu, la senyora Capella, i la diputada Mar Besses, no?, que han situat... Tindrem aquesta setmana mateixa una votació sobre les bonificacions per al transport públic, imprescindible per garantir un accés efectiu en un context encara de complicació econòmica per a moltes famílies en aquest transport públic, i esperem també que el traspàs de rodalies es continuï fent efectiu. Estem fent que les coses passin.

Des d'aquest punt de vista, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana troba en el seu informe un esperó per continuar avançant en allò que tenim identificat com a prioritats col·lectives, serveis públics de qualitat accessibles per a tothom, en un país que vol continuar inspirant-se en Paco Candel i en Anna Cabré.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Celebro que, tot i que l'informe no ho ha recollit amb tota la contundència que jo volia, la síndica hagi sortit aquí i hagi dit que té i que compartim aquesta preocupació per la impunitat, i que la impunitat no pot continuar sent una realitat per a moltes persones a Catalunya.

Però sí que és veritat que hi ha certs diagnòstics que no podem compartir, bàsicament perquè les dades contradiuen moltes de les coses que vostè ha pogut expressar respecte a la meva intervenció.

I és que, per exemple, quan parlem del tema de les violacions i vostè diu que és una tendència creixent a tota Europa, no hem de descuidar el fet de que una de cada tres violacions que passen a tota Espanya succeeixen aquí a Catalunya. I nosaltres, com a catalans, com a diputats d'aquest Parlament, hem d'abordar aquesta realitat i hem de pensar per què, en un estat amb tants milions de persones, en aquesta comunitat es cometien una de cada tres violacions de tota Espanya. És una realitat que no podem amagar. I amagar aquesta realitat i no parlar-ne és fer omissió de les nostres funcions.

Vostè ha dit que això és degut a que es denuncia més, però tot seguit m'ha posat un exemple dient que l'augment de policies i d'efectius de policials a altres indrets ha demostrat que augmenta la delinqüència. I jo li dic: no pot ser que l'augment d'efectius de policia local augmenti la delinqüència perquè augmenten les denúncies? Aquesta és una comparativa que vostè ha fet amb el tema de que augmenten les violacions perquè augmenten les denúncies que no pot ser real en cap cas.

Vostè m'ha parlat també de que en cap cas vostè defensa el bonisme, sinó que defensa que no hi hagi punitivisme. Però jo li dic que la política punitiva funciona i és molt necessària, perquè aquí no es tracta de «mimar» el pres. Nosaltres, ja no només com a legisladors, sinó

com a gent amb una mica de seny..., les nostres polítiques no poden anar dirigides a «mimar» més el pres que la persona que ha patit. I la realitat de que aquí a Catalunya tenim gent que comet vint, cinquanta o cent delictes i continua als nostres carrers amb una impunitat total ens fa veure com no legislar amb punitivisme afecta molt greument els ciutadans de Catalunya.

Perquè vostè no ha parlat tampoc d'una realitat que es viu a les presons. Perquè vostè només parla de presons aquí per dir: «Pobrets, els presos, els hem de tractar bé.» Però vostè no ha parlat de com, el 2024, hi va haver més de 550 agressions a funcionaris de presons a Catalunya, mentre a tot l'Estat, a la resta de l'Estat n'hi va haver menys de 500. Com pot ser que només a Catalunya hi hagi més agressions a funcionaris de presons que a tot l'Estat en el conjunt?

No parlar d'això també és greu. És molt greu, síndica, no parlar d'això, perquè si els funcionaris de presons vostè no considera que tinguin també els mateixos drets... I també parla de que hi ha coses que vostè no denuncia en aquest informe perquè no li arriba aquesta informació.

Vostè té una capacitat prou efectiva per actuar de forma proactiva. Vostè pot actuar de forma proactiva, igual que, per exemple, ha actuat de forma proactiva opinant sobre l'amnistia o opinant, per exemple, amb l'informe que ha fet aquest any, per condonar els pagaments indeguts als menors no acompanyats. Vostè actua de forma proactiva. És per això que jo li demano que actuï també de forma proactiva en protegir les víctimes i en protegir els funcionaris de presons.

Aquí, també, em fa molta gràcia sentir com en aquest Parlament hi ha diputats que poden trobar mots i noms molt diferents i molt creatius per abordar qualsevol tema de problemàtica i per fer que aquelles persones que són delinqüents, doncs semblin una mica menys delinqüents.

I quan parlem de «racisme immobiliari», jo em pregunto què nassos és això del «racisme immobiliari» i com ho traslладem després a la realitat social de Catalunya, perquè nosaltres som racistes, immobiliàriament parlant, perquè considerem que unes persones que estan ocupant un edifici públic i que n'estan fent un ús indegut i... *(Remor de veus.)* Que estan ocupant un edifici i que estan generant... *(Remor de veus.)*

La vicepresidenta primera

Diputats, si us plau.

Cristian Escribano Ramírez

Vicepresidenta... I que estan generant un greuge no només per a l'Administració, sinó per als ciutadans que conviuen en els barris contigus, doncs, nosaltres som racistes i tota una sèrie de coses que..., bé, no hi entraré.

I després aprofito per demanar-li que vostè reculli una preocupació que la consellera de Salut ha expressat, no només als centres sanitaris, sinó també als ajuntaments, que és el frau que es comet en el padró.

I jo, que vinc de Mataró, i he intentat combatre a nivell municipal el padró, li demano que vostè intenti combatre'l a nivell de Catalunya, perquè el frau que es fa amb el padró, on hi ha moltíssimes persones que utilitzen el padró per accedir a una sèrie de serveis als que no contribueixen en absolut per sostenir-los, és un greuge que jo crec que la Generalitat, encara que sigui per una consellera independent, comença a veure-ho una mica.

Jo no m'estendré més, síndica. Li agraeixo el temps. Sé que sempre està vostè amatent a poder parlar-nos més, a explicar-nos més, a escoltar-nos i, sobretot, a explicar-nos, però sí que és veritat que hi ha molts diagnòstics que no compartim, però espero que al llarg de la legislatura puguem seguir parlant i intentar conscienciar una mica de que el treball proactiu per intentar restablir els interessos i, sobretot, el que és una realitat social al carrer, sigui també una realitat en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Rafael Villafranca i Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, síndica... Ya hemos dicho en más de una ocasión que en VOX consideramos que el Síndic de Greuges es una institución innecesaria que debería suprimirse, tal y como así se ha realizado en algunas otras comunidades autónomas, pues ya tenemos la figura del Defensor del Pueblo recogida en el artículo 54 de nuestra Constitución española, que proyecta su función de garantía de derechos y libertades en todo el territorio español.

Tener la misma figura en Cataluña es una duplicidad de funciones, un despilfarro y, por tanto, estamos ante una institución totalmente prescindible, por lo que su eliminación supondría un notable ahorro para las arcas públicas catalanas, ya que si merman los derechos de los

ciudadanos se podría destinar el coste anual de su mantenimiento a cubrir necesidades reales de los catalanes.

Todo sin olvidar que la mayor parte del presupuesto de esta institución, en concreto el ochenta y siete por ciento del mismo, se destina al pago de nóminas. Un gasto innecesario que podría dedicarse, por ejemplo, a cubrir la urgencia que existe en atender temas sociales que afectan a muchos catalanes que viven en el umbral de la pobreza.

Además, lamentablemente, se ha utilizado la sindicatura como correa de transmisión del separatismo, actuando en contra del principio de neutralidad, así como también como una agencia de colocación de amigos a través de las conocidas puertas giratorias.

Y hemos de insistir nuevamente en el hecho de haber colocado como director del área de Derechos Sociales de esta sindicatura al señor Jordi Sànchez, que fue presidente de la Asamblea Nacional de Catalunya durante el *procés* y uno de los instigadores de la gravísima rebelión del 21 de septiembre de 2017 ante la Consejería de Economía y Hacienda, donde todos lo recordamos arengando a la muchedumbre encaramado en un vehículo vandalizado de la Guardia Civil. (*Alguns aplaudiments.*)

No estamos hablando de un profesional con méritos para el cargo, sino de un activista radical de libro que ahora disfruta de un sueldo anual de más de 96.000 euros y que ha dedicado parte de su vida a socavar la convivencia entre los catalanes.

Por ello, pedimos a la síndica que al menos mantenga la neutralidad y aleje su institución del separatismo que lo coloniza y lo parasita todo. La misión que encarna el Síndic de Greuges no es hacer el servilismo al poder político, sino proteger a los ciudadanos frente a la indiferencia y al abuso de la Administración. Una institución encargada de defender los derechos fundamentales y las libertades públicas de los ciudadanos, y dentro de estos derechos, velar en Cataluña porque los jóvenes puedan adquirir una vivienda como un derecho fundamental –ser un derecho de todos los ciudadanos y, en especial, de la gente más joven–, a efectos de poder tener esta vivienda digna y adecuada y escapar de la precariedad perpetua en la cual muchos se encuentran.

Una sindicatura que se pronuncie sin pudor acerca de que tenemos un problema de cohesión social grave y un nivel de pobreza elevado, donde en Cataluña hay más de 4.300 personas que duermen en la calle y más de 2.500 que malviven en asentamientos.

Corresponde también a esta sindicatura denunciar y no ocultar quejas –y los que no se quejan por miedo a represalias– en torno a las deficiencias de un sistema educativo que adoctrina y discrimina el español, y cuyo Departament d'Educació no apoya suficientemente a los

educadores y docentes que valoran el mérito y el esfuerzo más que la igualdad en la ignorancia. El informe PISA lo dice todo.

Denunciamos la actitud pasiva por parte de esta sindicatura ante el trato discriminatorio y persecución del español, tanto en los colegios como en los patios de los mismos, incluso a los docentes, como también la imposición de multas a los comerciantes por rotular en lengua castellana.

Que no se reflejen estas quejas en su sindicatura, en las denuncias, por miedo a ser señalados –pensemos, por ejemplo, los casos de los niños de Canet y de Balaguer–, no significa que esta discriminación no exista y que ustedes no tengan conocimiento real de ello.

Por lo tanto, exigimos que esta síndica actúe de oficio de forma proactiva, como hace, por ejemplo, en el caso de la amnistía. Eso sí, habla de una amnistía obviando que es el mayor acto de corrupción política de nuestra democracia, que es un cambalache político, un intercambio de poder por impunidad. Usted, tanto que le preocupa la impunidad, señora síndica, tendría que saber que la amnistía es un monumento a la impunidad.

Por tanto, queremos una sindicatura que, en lugar de negar los problemas de la inmigración, también, masiva, como ha dicho, concluya que una política migratoria selectiva, realista y exigente se podría transformar en un problema..., solucionar el problema gravísimo actual, y solucionar una mejor Administración, con mayor dinamismo de cara a los problemas que genera la inmigración. Entre otros, insistimos que esta inmigración masiva trae inseguridad, deterioro y colapso de las instituciones y de los servicios públicos y pérdida de identidad. Cabe recordar también a Esquerra Republicana y Junts que ellos propusieron los lemas como «Volem acollir» u «Obrim fronteres».

Desde VOX pedimos a esta sindicatura que refleje en sus informes la realidad de las cosas, con valentía, sin omisiones y que se aparte del relato oficial, por el abismo que existe entre este y lo que realmente se comenta, se vive y se sufre en las calles.

Señora síndica, como cargo público que es, no hace falta recordarle que su lealtad es a la ley y al interés general, porque cada vez son más los ciudadanos que deciden dejar de ser espectadores indignados para convertirse en protagonistas exigentes. Actúe en interés de todos, conserve su neutralidad y autonomía.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Agrair a la síndica de greuges les respostes que ha donat després del primer torn. Crec molt sincerament que l'informe que vostès realitzen cada any i els monogràfics que fan arribar a aquest Parlament són absolutament imprescindibles i haurien d'estar més al centre del que avui en dia són en aquest Parlament. Llavors, treballarem..., continuarem treballant en aquest sentit.

Hi ha un element clau que volia citar del seu informe, quan parla del padró municipal. Crec que vostè és molt clara, i ho volia dir d'una manera..., ho volia citar. Quan es parla de determinats obstacles que la gent té per accedir a poder ser empadronat, vostè diu d'una manera molt clara el següent: «L'ajuntament té l'obligació jurídica d'inscriure al padró municipal totes les persones que efectivament resideixin al municipi i ho sol·licitin, sigui quina sigui la nacionalitat o estatus legal, el títol d'ocupació de l'habitatge o la situació legal o física de l'habitatge. També té l'obligació de preveure mecanismes per empadronar persones que no tenen cap llar al municipi, però que efectivament hi viuen de forma permanent.» I vostè l'únic que està dient –i està molt bé– és el que diu la llei. I crec que farien bé els diferents grups parlamentaris que avui parlen de la importància d'aplicar aquest tipus..., en les recomanacions de l'informe, que també se les facin seves i, sobretot, que els ajuntaments on estan governant puguin aplicar de manera clara aquesta recomanació. És fonamental i no anem pel bon camí.

Després, volia també posar de manifest la necessitat, en el dia d'avui, de que es continuï defensant el model garantista del constitucionalisme garantista que es va fundar després de la Segona Guerra Mundial i que és el que inspira la major part de constitucions del nostre entorn i que és fonamental i clau per entendre el conjunt del nostre sistema penal. I sembla mentida que el 2025 encara haguem d'estar defensant coses bàsiques com que, efectivament, l'eficàcia i el respecte als drets fonamentals són absolutament compatibles.

En relació amb el seu informe, quan parla de centres penitenciaris i d'execució penal, crec que hauríem de fer una reflexió col·lectiva en aquest sentit, perquè ja vostè l'any 2024 parlava de que el nombre d'interns s'anava incrementant; de fet, unes cinc-centes persones. I, de fet, aquest any 2025 –ja ho podem analitzar quan es presenti l'informe de l'any 2025–, però ja anem camí d'una pujada de més de set-centes persones.

En aquest sentit, al mateix temps i de la mateixa manera, pensem que no s'està treballant de manera adequada i que estan baixant els índexs d'aplicació de mesures de semilibertat. Hi han molts estudis, entre ells el del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que

diuen d'una manera molt clara que complir una part de la condemna almenys..., que en ocasions es pot complir de manera sencera, però que complir una part de la condemna amb progressivitat i en un marc de semillibertat el que fa, en tots els tipus de delictes, és que la reincidència, de cara al futur, baixi.

I què és el que ha de fer el sistema penal? Garantir que les persones que han estat condemnades en el futur no ho tornin a fer. I si la reincidència va millor quan la gent compleix condemnes en règim de semillibertat, per què hem passat de fa uns anys d'un percentatge de vint-i-set per cent complint en tercers graus, i hem passat, el 2024, a un vint-i-tres, i aquest any anem camí del vint-i-u per cent? Crec que ens hem de preocupar. Sabem –ho sabem– i som conscients que s'estan fent esforços per veure com es pot encaminar aquesta dada, però volia cridar l'atenció també en relació amb les llibertats condicionals.

I ho torno a dir: més enllà d'una qüestió d'humanitat, d'humanisme, que no ho deixaré de fer en aquest Parlament, continuarem parlant de garantisme i d'humanisme, per molt que alguns no vulguin fer-ho. Però també és una qüestió d'eficàcia.

I sí que volia també dir, per últim cop, o cridar l'atenció també en relació amb els permisos. I també crec que està bé llegir l'informe i veure les diferències en l'execució penal que vostè planteja respecte a persones estrangeres. Perquè, així com a vostè (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) li han dit que no introdueix aquestes dades, vostè, des d'una perspectiva de la criminologia, analitza com afecta el grau de compliment a l'execució penal i fins i tot com això pot estar afectant..., és a dir, si hi ha possibilitat –ja acabo, president– de donar permisos, tercers graus o penes de semillibertat al percentatge final de persones que estan a dins de les presons. Són elements a continuar treballant.

Agraeixo un cop més l'informe i la seva presentació. Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies de nou. Gràcies, síndica, per les respostes que ens ha adreçat a tots els diputats. Jo crec que, després del que hem sentit avui, per nosaltres es confirma una idea que és central, que és que les vulneracions de drets que s'hi descriuen per a nosaltres no són casos aïllats, sinó expressions d'un mateix model de societat.

Creiem que quan parlem de llistes d'espera a la sanitat, quan parlem de segregació educativa, de retards per atendre en serveis socials o per determinar la dependència, de manca d'habitatge públic, de desprotecció de la infància, del creixement del sensellarisme o fins i tot de la vulneració de drets a les persones que estan en situació de privació de llibertat, no estem parlant en el fons de problemes diferents, sinó d'un mateix problema que es manifesta en àmbits diferents. Un problema que té a veure amb prioritats polítiques, amb un model que ha assumit la mercantilització dels serveis essencials i que no garanteix drets de manera estructural, sinó que només gestiona emergències.

Jo crec que la síndica ho ha explicat amb una prudència institucional, però des de la CUP ho volem dir amb claredat política. Quan el mercat entra a governar drets, els drets deixen de ser drets i passen a ser serveis condicionats. I això ho veiem, per exemple, en la sanitat, quan les llistes d'espera generen desigualtats; ho veiem també en l'educació, quan l'origen social continua determinant oportunitats; ho veiem en els serveis socials, quan l'acompanyament es fragmenta i arriba tard; ho veiem sobretot a l'habitatge –tots ho hem comentat–, quan l'especulació és qui marca les regles, i ho veiem en la protecció o la desprotecció a la infància, quan un sistema piratejat com el de la DGAIA no pot garantir l'estabilitat ni projectes de vida.

Per això és important, crec, el debat d'avui, perquè ens ha permès veure un dibuix complet de la societat actual. Però creiem que no n'hi ha prou amb constatar la realitat, sinó que el Govern té la responsabilitat de transformar aquest diagnòstic en decisions polítiques que el reverteixin.

Des de la CUP utilitzarem aquest informe com una eina de control democràtic que ens permeti, d'una banda, exigir canvis estructurals i no pedaços en les polítiques públiques, defensar uns serveis públics que siguin forts, directes i amb recursos suficients i que ens ajudin, sobretot, a situar els drets i no el benefici al centre de les polítiques públiques.

I jo, per mi, una última reflexió: si any rere any s'adverteix dels mateixos dèficits –i així ho anem veient en aquests informes anuals de la síndica–, però res no canvia, el problema no és un problema tècnic de com ho gestionem, sinó que hi ha un problema polític de quines són les prioritats que ens marquem.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies de nou. Catalunya és el país de les llistes d'espera, de carrers on ja no es pot caminar tranquil perquè la delinqüència hi ha esclatat. Vostès obvien la realitat mentre repeteixen la cantarella del racisme i el feixisme i a qui gosa assenyalar l'evidència.

I saben per què ha esclatat la delinqüència? Perquè s'han obert les portes de bat a bat a una immigració massiva, descontrolada i sense filtres. Aliança Catalana parlem de persones i de xifres, de delictes greus que han pujat any rere any mentre s'aplaudia que més del cinquanta per cent dels interns a les presons catalanes no han nascut aquí. Els delictes greus han pujat mentre s'aplaudeix i es promociona l'arribada de tothom sense preguntar qui pagarà la festa. Doncs la paguem nosaltres amb la nostra seguretat. Hi ha por als carrers de Barcelona, de Badalona, de Vic, de Salt, de Lleida; carrers que ja no són nostres perquè vostès han entregat les claus a qui ve a robar, a violar i a tallar colls. (*Remor de veus.*)

I no em vingueu amb la cançó de «tots no». Cert, tots no, només faltaria. Però us parlo de que els delictes sexuals sí que han pujat i s'han tipificat en aquests cinc anys, us parlo de que ja no podem anar pel carrer a segons quines hores i a segons quins barris, perquè vostès han importat la barbàrie.

Una ocupació que està provocant la major crisi demogràfica de la nostra història, de les famílies catalanes que tenen menys fills perquè no arriben a final de mes. I vostès ho celebren, perquè així omplim el país amb qui sigui, com sigui i sense preguntar qui són. Aquesta gent ens estima i ens respecta la nostra llengua, la nostra cultura o les nostres lleis? Molts d'ells no.

Amb Aliança Catalana no hi haurà més solidaritat a costa de la nostra gent. Volem decidir des de Catalunya i per a Catalunya, i per això, només per això, hem de ser independents.

Gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Bé, crec que devem coincidir la majoria de grups que han intervingut en aquest plenari en destacar la feina de la síndica, reivindicar-ne la continuïtat. Hi ha una llei aprovada al Parlament de Catalunya del 2009, que per això vam crear aquest instrument del Síndic de Greuges, per això vam potenciar-lo. Reconeixem la feina que es fa. I, llavors, tots

aquells partits que fan..., especialment VOX, un sentit més destructiu, anul·lació del síndic..., crec que no toca, no?

Crec que la feina del Síndic de Greuges s'ha de reconèixer. Són informes molt necessaris, tant els monogràfics com aquest anual que es presenta el dia d'avui. Tots els informes ens permeten calibrar i fer un termòmetre en relació amb totes les problemàtiques. Però les problemàtiques que poden existir en cap cas poden atènyer-se a la visió que expressa Aliança o inclús el Partit Popular o VOX de creure en un món caòtic, un món de frustració, un món que s'està acabant, un món tensionat. Crec que aquesta visió que esteu..., si aneu a la realitat, per molt que es vulgui exagerar, que és el que fan, no es pot comprar aquest argument.

Però és normal, eh?, que l'expressin, perquè, segurament, si miren els primers articles de la llei del Síndic de Greuges, la finalitat principal és la defensa dels drets de ciutadania, dels drets fonamentals, dels drets constitucionals, dels drets estatutaris. Tots aquests drets, crec que hi ha molts grups –especialment la ultradreta, i crec que avui s'hi ha sumat el Partit Popular– que haurien de fer una repassada i llegir els drets fonamentals, perquè el prisma que aporta el Síndic de Greuges de defensa dels drets fonamentals, si agafeu el vostre prisma, significa gairebé l'eliminació d'aquests. Llavors, en aquest sentit, bé, nosaltres estarem en la línia constructiva; ja ho hem expressat en la primera intervenció.

Reiterar l'agraïment a l'equip de la síndica, i tota la feina feta. I no m'allargaré més, perquè agraeixo la invitació –sé que la tenim– que fa la síndica de trobar-nos en tots els espais –en la pròpia Comissió del Síndic i inclús a la casa del síndic, no?–, per tractar temes concrets. És un oferiment que hi ha molts partits que acollim i el fem nostre. I, en aquest sentit, acabo amb això: reiterar tota la feina feta i gràcies per l'informe que ha presentat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, vull agrair, en nom del conjunt de la cambra, la compareixença sempre inspiradora de la síndica de greuges i del seu equip, amb aquestes tones d'humanitat en la seva intervenció. I la humanitat passa sobretot per judicar les persones, persona per persona, i no fer-les responsables d'un col·lectiu amorf al qual pertany. El dia que deixem de moure'ns en aquests paràmetres, aquell dia girarem l'esquena a la Declaració universal dels drets humans, i aquesta cambra hi és rotundament compromesa.

Gràcies per la seva compareixença, senyora síndica.

(Aplaudiments.)

**Interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar
l'actual estat precari del sector industrial**

300-00230/15

I passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per superar l'actual estat precari del sector industrial. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, president. Consellers, diputats... Señor Sàmper, me congratula que esté usted hoy en este Pleno, porque, con tanto viaje, en vez de parecer usted el consejero de Empresa y Trabajo parece usted el delegado del Gobierno chino en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Y, ¿sabe qué pasa? Que mientras abre usted embajadas en China, a pesar de que es el país con más CO₂ que emite del mundo, mientras usted abre la puerta a aquellos productos extracomunitarios que no se rigen bajo las mismas normativas que la industria catalana, y mientras usted, además, promociona el halal a través de la empresa pública Prodeca, ¿sabe lo que pasa? Que cada vez son más las empresas que cierran y deslocalizan: 921, concretamente, en el año 2024.

Pero, miren, socialistas y separatistas protagonizaron la mayor fuga de empresas de la historia por culpa del golpe de estado, expulsando a siete mil empresas. ¿Cómo? Socialistas amnistiaron y separatistas ejecutaron. Pero, por si no fuera poco el golpe de estado, hay que sumar el fanatismo climático del bipartidismo y del separatismo, y concretamente del suyo, de su fanatismo, el del pacto nacional por la industria. Ese pacto 2020-2025, protagonizado por el Partido Socialista con el apoyo d'Esquerra, o d'Esquerra con los socialistas –no sabemos bien bien cómo–, porque se tuvo que anunciar el año 2020-2021, pero hasta el 2022 no se aprobó. Total, que ese plan tenía un objetivo *a priori* bueno, un objetivo que pasaba por conseguir el veintidós por ciento del PIB en Cataluña. Y, bueno, ¿cuál ha sido el resultado? Veremos.

Miren: en este año 2025 en curso la estimación es del 18,3; en 2024 fue el 18,2; en 2023, el 18,5; el 2022, 18,9, y el 2021, un 18,7. Los datos son demoledores. No estamos ante un estancamiento, sino ante la desindustrialización acelerada de nuestra industria. Han sido incapaces de revertir la tendencia pese a invertir nada más y nada menos que 3.270 millones de euros. Y no me diga que los socialistas no estaban en el Gobierno cuando los apoyaron

el 2022 y justamente en el 2024, en el preacuerdo de presupuestos, indicaba incidir y seguir con ese plan 2020-2025.

Pero no son los únicos datos. Fíjense: en el año 2022, en pleno covid, en Cataluña habían 642.000 empresas con establecimientos fijos en Cataluña; ahora, actualmente, en 2025, son 610.000. Y esos son datos de ustedes, de Idescat, no son datos de VOX ni... No, no, de ustedes. Es decir, menos mal que la economía va como un tiro.

Pero es que esa caída vaticina que sectores muy importantes, como el de la automoción, están en peligro. La industria de la automoción representa el 6,5 por ciento del PIB en Cataluña, aunque si consideramos toda la cadena de valor, lo que viene a ser la fabricación, proveedores, I+D+i e ingeniería, el impacto regional es del nuevo o el diez por ciento. Y, mire, es que el sector de automoción genera más de 55.000 puestos de empleos directos, más de 40.000 empleos indirectos y 30.000 puestos inducidos, y sostiene una red de 1.500 empresas vinculadas a la cadena de valor: 1.500 y bajando, por culpa de ustedes. Pero si esto es importante, hay una cuestión que es fundamental, y es que, sin embargo, en los últimos años se ha intensificado un enfoque político y normativo que penaliza la industria del automóvil.

Pero si la industria del automóvil está castigada, no hablemos de la química. La petroquímica en Tarragona es muy importante y está perseguida por su fanatismo climático. La petroquímica de Tarragona es un pilar estratégico de la economía española y de nuestra región: representa el veinticinco por ciento de la producción química de España y el cincuenta por ciento de toda Cataluña, generando empleo para 44.000 personas de manera directa, indirecta e inducida. Señor Sàmper, 44.000 personas, 44.000 puestos de trabajo en peligro por su puñetera obsesión de descarbonizar Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Una industria que es limpia, productiva, de valor añadido y que supera los mayores controles de inspección y de gestión se la quieren cargar, pero es que se la quieren cargar con el falso argumento de la supuesta sostenibilidad y el medio ambiente. Miren, solo en Tarragona se invierten cada año más de 500 millones de euros en I+D+i, seguridad y protección del medio ambiente. Y esto lo paga el sector privado; no lo pagan ustedes, lo pagan las empresas.

Y por eso le voy a hacer una serie de cuestiones que creo que para mí son relevantes. Oiga –no, no mire a otro lado, por favor–, ¿cree usted, señor Sàmper, de verdad, que China, su homólogo utópico, Marruecos o Sudáfrica respetan el mercado de emisiones? ¿Es usted consciente de lo que suponen para la química y la industria catalana el mercado de emisiones, el pacto verde y el supuesto pacto nacional por la industria? Y podría seguir, evidentemente, con el resto de nuestro sector industrial. Pero, claro, ustedes, en vez de cerrar las fronteras, proteger a nuestras empresas y fomentar la prioridad nacional, permiten que reduzcan

plantillas, cierren o deslocalicen empresas, como Freixenet, Eurohueco, Vidriería Rovira, Edemet, entre otras, y esto hace pocos meses.

Señor Sàmper, ¿quién es el responsable de la situación precaria de nuestra industria? ¿Quién o quiénes? No hace falta que vayamos a la réplica, ya le voy a contestar yo. Sin ningún lugar a dudas, el fanatismo climático del bipartidismo y del separatismo. Y usted ha estado en el bipartidismo y en el separatismo. Por tanto, sabe perfectamente de lo que hablo. Un fanatismo climático que, a través de la agenda 2030, el pacto verde europeo, el acuerdo de París, el mercado de emisiones y, como no puede ser de otra manera, *su* plan nacional por la industria, ataca de manera frontal a la industria catalana; un ataque que nos hace ser menos competitivos, menos productivos, y, por supuesto, destruye puestos de trabajo.

Se han gastado los recursos públicos en subvenciones verdes que encarecen la energía y en normativas que asfixian a las empresas. Y pondré unos breves ejemplos –y aquí hay muchos, ¿eh?–: restricciones de circulación, prohibiciones aceleradas al vehículo de combustión, exigencias regulatorias difíciles de cumplir los plazos, multas por emisiones, narrativa desde la Administración que estigmatiza el coche como el enemigo del calentamiento global, políticas de género –es que se han subvencionado para poner plaquitas trans en su plan–, obligatoriedad de invertir en renovables, acuerdos comerciales que priman, como hace usted, el producto extranjero, demonizar la industria pesada, insistir con la descarbonización. En definitiva, cientos de imposiciones que provocan subida de precios, reducción de demanda e importación de productos extranjeros más económicos. (*Aplaudiments.*) Y esto tiene unas consecuencias: despidos, paro y pobreza.

Señor Sàmper, en VOX tenemos un plan muy ambicioso para reindustrializar Cataluña de verdad y superar el veintidós por ciento del PIB, pero para eso es fundamental fomentar la energía segura, verde, limpia y barata de las nucleares, una energía que, como usted sabe, abastece el cincuenta y seis por cien del suministro catalán. Y por eso le recomiendo que se lea un informe: el informe de la Fundación Civismo, publicado el año pasado, que explica que cerrar las nucleares supone el treinta y seis por ciento del aumento del recibo de la luz, perder más de 1.000 millones de euros en recaudación y poner en jaque al sector industrial, que consume el tercio de ese suministro. Por no añadir las consecuencias devastadoras para los municipios donde se encuentran esas centrales. A una zona como las Terres de l'Ebre, ya castigada por el paro, usted encima le suma el cierre de las nucleares. Serán ustedes responsables de enviar a diez mil familias a la calle. ¿Cómo lo van a hacer? Explíquenlo.

Pero, por si fuera poco, a pesar de todos estos datos, que ustedes tienen igual que yo, en octubre pasado votaron una moción con –bueno, iba a decir Sumar, pero ya son más bien

restar– En Comú Podem, Esquerra, Junts, etcétera, etcétera, hasta Aliança Catalana, con todos, ¿no?, para decir lo siguiente, y es que, utópicamente esperan llegar al veinticinco por ciento del PIB –ojalá– y que se van a gastar nada más y nada menos que 4.400 millones de euros en ese plan. Recordemos que llevamos 3.270, ¿eh? Bien. Pues, ¿sabe para qué va a ir destinado? Pues a lo mismo que ustedes han destinado sus más de 3.000 millones de euros. Ese plan continuará destinando miles de millones de euros a descarbonizar la industria catalana, implantar políticas de género, implantar políticas climáticas, abrir a empresas extranjeras, permitir deslocalizar empresas emblemáticas. Más de lo mismo. Y ante esa cuestión solo caben dos posibilidades, señor Sàmper –se lo digo con todo el cariño del mundo–: ¿es usted consciente y actúa a sabiendas y de mala fe o, por el contrario, su desconocimiento es tan grande que es incompatible con que usted siga al frente de la política industrial catalana?

Y si la respuesta es el segundo supuesto, pues, mire, antes de pedirle formalmente que a quien debemos deslocalizar es a usted, le recomiendo un segundo informe, el informe Frías, de VOX. Este informe, aprobado por el Parlamento Europeo, admite el ataque que supone el pacto verde y las imposiciones climáticas, y cambia el rumbo, vira la política industrial, cosa que ustedes no solo es que no pretenden virar el rumbo, sino que intensifican el ataque. Por eso, yo, desde esta interpelación, lo que le voy a pedir es que rectifiquen, que rectifiquen el rumbo, que ya sus socios europeos están diciendo que el ataque de manera frontal contra la industria europea ha llevado a paros y a cierres demoledores. Solo tiene que ver lo que está pasando con el Grupo VAG en Alemania y como lo están pasando en otros países. Y aquí, en vez de aprender, usted quiere incidir.

Por tanto, ante eso, lo que le vamos a decir es lo siguiente, y ya en la réplica le explicaré las propuestas que tiene VOX. Pero le pedimos que ahora que tienen la posibilidad y la capacidad, antes de que entre en vigor el plan nacional 26-30, que rectifique, que lo mejore y que sobre todo piense en los miles de familias que hay debajo de esos puestos de trabajo. Hablamos de más de 600.000 personas que se están jugando el puesto de trabajo, y usted lo que les está diciendo es que la alternativa que presentan es descarbonizar Cataluña y descarbonizar la industria.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Senyor Ramírez, jo li agraeixo que em doni l'oportunitat d'explicar la veritat de la indústria catalana, perquè el que ha dit vostè és senzillament mentida. I, per tant, li'n dono les gràcies, l'hi dic molt sincerament. Com a mentida ha dit que jo hagi viatjat a la Xina. No s'ho ha mirat bé: he anat a Vietnam. És veritat que està a prop (*aplaudiments*) –és veritat que està a prop–, però s'ha equivocat. La setmana passada jo estava a Vietnam.

Dit això, escolti'm una cosa: vostès fan un relat que jo crec que no és saludable per a l'economia, i per a l'economia en termes generals; és un relat que, evidentment, els hi convé. Però jo li haig de dir que és tot el contrari, que Catalunya viu un bon moment en clau industrial. Hi ha una dada que és fonamental: és el principal motor de l'Estat espanyol. Un vint per cent del PIB industrial és el català, i en sectors claus com, per exemple, l'automoció, la química o el sector agroalimentari. Escolti'm, això està reconegut a Espanya i està reconegut al món, li agradi o no li agradi.

I li donaré unes quantes dades. La darrera enquesta de població activa del tercer trimestre: una ocupació industrial que ha crescut un 6,9 per cent interanualment; una indústria que dona feina a més de 679.000 persones, i un increment, en el darrer trimestre, de 13.200 persones, només en tres mesos. I això és la indústria. Home, permeti'm que l'hi digui, però crec que això decadència, patètic, no ho és. No ho és gaire. Miri, atur: 33.000 persones aturades en el sector, una disminució interanual d'un 5,1 per cent. Una dada molt important que suposo que a vostè no li interessa gaire: una ocupació que s'ha incrementat a nivell juvenil un 25,3 per cent. I una que encara li interessa menys: una ocupació femenina que ha crescut un 15,3 per cent.

Permetin-me que li digui un primer resum. La indústria catalana es transforma i torna a créixer, li agradi o no li agradi, i el seu relat és un relat interessat, polític, construït per venir aquí al Parlament a dir coses que no són veritat. Són dades que parlen per si soles.

Ara bé, això no vol dir que nosaltres no tinguem reptes, que els tenim i molts. Analitzem les dades des d'una perspectiva que ens ha de permetre tenir decisions importants. Unes dades que són fruit –i ho vull destacar– de l'esforç, de la capacitat, de l'adaptació i del compromís de les empreses i de les persones treballadores i treballadors. La indústria són les empreses, els empresaris i les treballadores i els treballadors. S'ha innovat, s'ha mantingut una activitat important, s'ha generat més ocupació i en aquests moments s'ha de dir que això té molt més valor perquè no són precisament moments fàcils a nivell geopolític.

El Govern ha mantingut un paper actiu, senyor Ramírez, creant un entorn favorable, acompanyant amb els projectes, posant instruments al servei de la indústria, acompanyant l'esforç, l'esforç que li deia abans de les empreses i dels treballadors, per crear unes condicions que siguin les que permetin un creixement, una major competitivitat i una autèntica transformació.

Però, miri, permeti'm que li digui una cosa: les dades són el reflex de la suma del que li deia abans: l'esforç de les empreses, l'esforç de les persones treballadores, però també l'aplicació d'unes polítiques públiques. Perquè, si no, jo li pregunto: si tan precari, si tan decadent és l'estat de l'economia de la indústria catalana, per què ha vingut AstraZeneca a Catalunya? Per què ha vingut Cronospan a Catalunya? Per què ha vingut Microsoft a Catalunya? A qui vol enganyar? Aquestes empreses no tenen cap altre lloc del món per anar que no sigui Catalunya, si és que l'ecosistema català no és favorable? Ja m'ho contestarà a la seva rèplica. Vol dir que ho estem fent tan malament, senyor Ramírez?

Miri, li diré també actuacions del Departament d'Empresa. Acompanyem en processos d'inversió, d'ampliació, de relocalització i també per intentar consolidar aquestes empreses en el territori. Hem fet un important procés de captació d'inversió industrial, una inversió industrial productiva vinculada a una ocupació de qualitat i a un arrelament territorial, que per a nosaltres és molt important. És el primer territori, li agradi o no, estatal en inversió industrial a l'Estat espanyol i un dels principals del sud d'Europa. És, per tant, ho torno a reiterar, li agradi o no, una destinació estratègica.

I ho fem donant suport a pimes industrials per millorar la seva productivitat, la seva competitivitat, i amb un esforç important per a la internacionalització –aquest segurament és el motiu que vostè no entén dels viatges que fa aquest Govern–, per millorar les exportacions, no en quantitat només, sinó en qualitat, perquè també tinguem més filials a l'estranger perquè les nostres indústries d'aquí ho necessiten, i per tenir, senzillament, una major presència, una més gran presència als mercats internacionals.

Suport també a la innovació, a la digitalització, a la tecnologia avançada, i una especial atenció a la intel·ligència artificial, tal com els va explicar la secretària de Polítiques Digitals, crec que la setmana passada, la senyora Maria Galindo.

També rapidesa quan ha calgut. Miri, vam presentar el pla Responem quatre dies després que el senyor Trump –el seu amic senyor Trump– presentés les seves mesures aranzelàries –quatre dies. Ho feia públic un dijous. El dilluns següent es convocava els agents socials, sindicats, patronals i cambra de comerç, i posàvem a disposició de totes les empreses

exportadores de Catalunya el pla Responem, una mobilització de 1.500 milions d'euros perquè aquelles empreses que ho necessitessin ho poguessin fer servir.

Per tant, també en moments d'urgència acompanyem, pretenem assessorar i ajudar les nostres empreses, les nostres indústries. Escolti'm, aquesta és la nostra filosofia, que pot agradar més o pot agradar menys. Jo ho entenc, això és política. Però aquesta és una filosofia que pretén anticipar-nos als riscos, amb encerts o amb desencerts. Una política que pretén acompanyar la indústria per seguir produint, per seguir exportant i, sobretot, per seguir generant ocupació i, ho reitero, amb un entorn molt complex, que suposo que tots estem d'acord que és així. I miri, en un marc d'Europa on cada vegada ens cal més indústria perquè cada vegada ens cal més sobirania, i jo em penso que en això, la gran majoria de la cambra hi estaria d'acord.

I permeti'm que li posi un exemple: l'exemple dels semiconductors. Tots sabem la necessitat que en moments determinats, com en la pandèmia, va sorgir de tenir semiconductors. I vam veure que teníem un problema crític, perquè no érem capaços de fer-ho, i ja no parlo d'Espanya, de Catalunya, sinó que parlo d'Europa. Doncs tenim més de dos-centes empreses a Catalunya i anem creixent. Tenim més de 400..., 4.700 professionals i anem creixent. I tenim una recerca de semiconductors i de xips de primer nivell a nivell europeu. I cal que es digui. I també s'ha fet una estratègia catalana d'impuls als semiconductors, precisament perquè sabem que és prioritari i imprescindible per a aquesta sobirania que Europa, que Espanya i que Catalunya necessiten.

I no ho devem estar fent tan malament quan se'ns ha dit que siguem capitals de l'ESRA, que és una aliança europea de regions en semiconductors, de la qual en formem part i que som els presidents des del mes de novembre. Escolti, jo penso que vostè descriu una sèrie de coses que no són reals. I tampoc deu ser casualitat que tornem a ser capital dels quatre motors d'Europa. Aquesta és la realitat, senyor Ramírez.

I tot això amb un pla nacional de la indústria que, com tots vostès saben, està a la seva disposició, que s'està treballant en el si del consell de l'empresa de Catalunya i que pretén bàsicament tres coses: potenciar la millora de la nostra productivitat i competitivitat, sobretot en base a incrementar la innovació i el talent; impulsar –i em sap molt greu dir-l'hi, però n'estem totalment convençuts– la descarbonització competitiva, perquè volem intentar millorar el nostre món i, sí, cal descarbonitzar, i per tenir una més gran resiliència industrial, assegurant cadenes de valor i reduint la dependència, com li deia abans amb el tema dels semiconductors, d'agents externs.

Miri, aquesta és la indústria catalana real, no la que ha descrit vostè. I és una Catalunya amb molts reptes, clar que sí, però amb uns reptes que haurien de partir –i permeti'm la frase una miqueta «tonta»– de la realitat real i no la que vostè ha descrit avui aquí. I sí, quant a la descarbonització, que suposo que en parlarem en el torn de rèplica, ja li avanço ara que l'aposta per part d'aquest Govern –i estic convençut que per part de la majoria d'aquesta cambra– és absolutament total, sincera i en aquesta línia seguirem treballant.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Samper, si ustedes lo han hecho tan bien y han atendido a tantas empresas y la economía va como un tiro, ¿cómo puede ser que no hayan cumplido su propio objetivo de PIB? ¿Cómo puede ser? ¿Cómo puede ser que estemos estancados en el dieciocho por ciento del PIB? ¿Pero por qué? Es decir, si usted fuera un CEO de cualquier empresa y a usted le designan gastarse 3.170 millones de euros, y precisamente lo que tiene son pérdidas, usted, el coche oficial, el teléfono oficial, el ordenador, pues lo tendría que haber dejado ya hace mucho tiempo. *(Alguns aplaudiments.)* «No, es que viene Microsoft...» ¿Para qué? ¿Para un puesto de venta? ¡Oiga, Hablamos de productividad! ¡Hablamos de competitividad! ¡Hablemos de empresas! O sea, estamos perdiendo la competitividad. Y a aquellos que no tienen las mismas restricciones como tienen en Europa y como tenemos en Cataluña, usted les abre la puerta. Y usted se va a China, sí, dos viajes oficiales en lo que tiene usted de mandato y ahora dice que un cuarto. Ha hecho tres, dos a China y ara resulta que un cuarto a Vietnam. Bueno, perfecto. Se ve que no ha actualizado usted los datos en la página web de la consejería.

Pero, claro, a mí es que me llama poderosamente la atención; es decir, no es posible como ustedes..., alfombra roja como esta, a los que nos adelantan por la derecha. Claro, ahora hablan de los que nos adelantan por la izquierda: Trump. Oiga, nosotros hemos sido muy claros. Y en las comparencias que ustedes también han dado lo hemos sido: rechazamos de manera contundente. El único líder político que ha ido a Washington a decirle que rechazaba los aranceles de Trump ha sido el propio Santiago Abascal –el único. *(Alguns aplaudiments.)* ¡Hombre, ya está bien! Por tanto, esto nadie se lo cree.

Mire, señor Sàmper, no se ponga nervioso, oiga. Mire, usted ha destinado 3.170 millones, lo que viene a ser aproximadamente el cuatro por ciento del PIB. Si ustedes hubieran cumplido simplemente llegar al veintidós por ciento hubiera sido, a *grosso modo*, 13.000 millones de euros. Ustedes no han llegado ni al 0,05 por ciento, porque lo han reducido. Por tanto, oiga, sea usted un poco más coherente.

Mire, ¿sabe cuál es su balance real empresarial, económico, industrial? Se lo voy a enseñar. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Mire, ese es su balance. Tome la atención, porque ahora, luego, le daré la chuleta, ¿eh?, porque le irá bien. Mire, este es un gráfico de todas las diecisiete comunidades autónomas..., el balance entre las empresas que ganan y las que pierden, las que entran, las que se van, las que cierran y las que abren. Cataluña, la decimoséptima, la última –2024. Un saldo negativo de 371, mientras otras comunidades autónomas están en positivo. Este es su balance. Esto es lo que a usted le hará caer y al Gobierno, esto. (*Alguns aplaudiments.*)

Por tanto, usted ya lo ha dejado muy claro. Su alternativa, ¿cuál es? En vez de potenciar realmente la industria, hacerla competitiva, hacerla productiva, es descarbonizarla; es decir, poner trabas, incidir en el pacto verde, incidir en el mercado de emisiones, cuando esta vez sabe perfectamente las dificultades que eso supone.

Y para colmo, alguno preguntará: ¿Bueno, pero habrá líneas para intentar paliar esta situación? No. La línea que este señor y el Gobierno socialista aplica es la línea Acol, es decir, contratar inmigrantes ilegales y rechazar y expulsar y enviar al paro a los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Ese es su balance.

Mire, señor Sàmper, creo que hay una cuestión que es fundamental. Y es que usted, que es una persona que le gusta mirarse las cosas y que no dudo en ello, mire y compare sus socios europeos. Si no quiere mirar al resto de España, mire a sus socios europeos, dónde sus socios europeos están virando el rumbo porque saben que esto va en contra de la economía europea, en contra de la economía catalana, en contra de la economía española. Y lo estamos viendo, cómo grandes grupos de automoción están cerrando plantas. En ochenta y siete años jamás había cerrado una planta Volkswagen y ahora la va a cerrar. ¿Por qué? Porque la inversión en los coches eléctricos, en las bicicletas y la inversión en las baterías del señor Cid no funcionan. Nos envían al paro.

Mire, señor Sàmper, el plan de reindustrialización que presentaremos en la moción, con garantizar la energía no es suficiente –no lo es. A pesar de que ustedes la demonizan y quieren cerrar las nucleares. Por eso apostamos por rechazar las imposiciones climáticas

automáticamente, reducir impuestos drásticamente, reducir la burocracia, fomentar la producción nacional de bienes estratégicos –no de China, de aquí– e invertir en I+D+I. Es decir, un plan completamente antagónico al de ustedes. Hoy usted tiene una alternativa, tiene una posibilidad, puede escoger. Puede elegir entre la prosperidad de los catalanes, seguir fomentando la industria, protegerla y ser punteros a nivel de europeos y a nivel de españoles, o seguir con la línea que usted está haciendo, que es menos PIB, menos empleo, menos economía.

Y, por último, –y acabo– no puede venir aquí a sacar pecho con los datos de paro cuando jamás ha habido tantos inmigrantes y tantos inmigrantes ilegales en Cataluña como ahora.

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Jo, senyor Ramírez, de veritat que si, en un moment en el qual l'economia de Catalunya ha crescut un 3,6 per cent, vostè em parla amb aquest to i m'ha demanat gairebé la dimissió, no vull pensar què passaria si hagués passat com a Alemanya, que han decregut un 0,1 per cent o haguessin crescut un u i escaig per cent. Estic segur que demanaria que em pengessin –permetin-me la broma– per allà on no sona.

Dit això, miri, escolti'm una cosa: vostè ha dit aquí –i em penso que això és negatiu per a la nostra ciutadania– que el tema de les nuclears –per cert, recordo que no depèn d'aquest Govern, no confongui la gent, no és una competència d'aquest Govern tancar-les o no tancar-les– portaria al carrer deu mil persones..., i ha explicat tot això.

Miri, aquí, en aquesta..., o sigui, en el Parlament, es va crear un instrument, que vostè coneix perfectament, que són els fons de transició nuclear, que s'estan duent a terme, que estan tenint un resultat positiu, que és un instrument que s'està treballant, que es va treballar des d'aquest Parlament. I vostè fa veure que l'hipotètic tancament, hi insisteixo, que no depèn d'aquest Govern, portarà penúria, portarà fam i portarà aquestes coses. No parli en aquest to, si us plau.

No parli, perquè obvia coses que són importants, que és que, precisament el Parlament, i no un govern, va instrumentar la fórmula perquè si s'acabaven tancant –qüestió que, hi insisteixo, no depèn de nosaltres–, doncs, hi haguessin instruments perquè aquelles persones, que no en són deu mil –ha exagerat, ho ha multiplicat per tres, aproximadament–, poguessin perdre

aquesta feina, que tinguessin alternatives, que poguessin permetre que visquessin amb dignitat. I això és una realitat, i vostè ho obvia.

I, dit això, ho reitero, no parli més en aquest Parlament de les nuclears, perquè, ho torno a dir, és una facultat que no és d'aquest Govern, i on, a més, ja s'ha explicat per activa i per passiva que s'està iniciant un tràmit, a Extremadura en concret, perquè hi hagi una demora. Nosaltres no hi podem fer res. Aquest tema aparquem-lo.

Però parlem. Ha parlat vostè de la punyetera obsessió de la descarbonització. Escolti'm una cosa, senyor Ramírez, és molt seriós això que vostè ha dit, eh? Que vostè digui que el canvi climàtic no ens ha de preocupar, sent vostè un diputat, és molt greu, eh? Vagi vostè a les Terres de l'Ebre, vagi vostè a Alcanar i els hi explica que allò no és canvi climàtic. Els hi explica vostè que el que va passar fa un mes i escaig, dos mesos, allò no és canvi climàtic. Que ha sigut..., mira, que ha fet molta calor i ara plou més. I els hi diu quan han tingut quatre o cinc danes consecutives en pocs anys, i vostè explica que no és canvi climàtic. I vingui aquí i ens diu que això és la fi de la nostra economia i de les nostres empreses, negant la major, que és l'existència de que tot Europa està en la línia d'intentar descarbonitzar.

I li diré una altra cosa, ja que ha parlat tant de la química. Parli vostè amb la química, parli amb el sector. Però després em diu amb qui ha parlat del sector. I vostè li explica al sector de la química si aquest Govern no està ajudant perquè el procés de descarbonització i de transformació de la química no es faci amb totes les garanties per al sector de la química.

I vostè sigui prou honrat com perquè quan... (Veus de fons.) Esperí, no es posi nerviós, senyor Ramírez –no es posi nerviós. I quan a vostè li responguin i li diguin el que està fent aquest Govern, vingui aquí –aquí– i ho diu: «Aquell dia que vaig interpel·lar al Sàmper, al qual li vaig demanar que fotés el camp d'aquí, doncs, he anat a la química i els senyors de la química m'han dit: «Ostres, t'equivoques, senyor Ramírez, t'equivoques. Aquest senyor s'està preocupant.» No «aquest senyor» –perdó, no vull ser ni molt menys arrogant–, «aquest Govern s'està preocupant perquè la química es transformi conforme li diu Europa». Perquè, sí, ens agradi o no, nosaltres acceptem que estem a Europa, i orgullosos; no com el senyor Trump, que pretén tot lo contrari. I nosaltres volem que la nostra química no només no baixi, sinó que pugi el seu percentatge respecte al nostre PIB.

I li diré una cosa que ara l'empenyarà molt, però l'hi haig de dir. Actualment hi ha una regió a Europa del sector químic, la capital de la qual és al Piemonte. Ens han dit que nosaltres hem de ser els que siguem directors, els que siguem presidents d'aquesta associació de regió de la química. Per què? Perquè saben del nostre compromís amb el nostre sector químic.

Miri, senyor Ramírez, no és veritat el que ha dit avui aquí. El sector industrial de Catalunya travessa un bon moment. És evident que s'ha d'adaptar als nous temps. Nosaltres estarem amb aquesta adaptació, i això és, per exemple, indústria 4.0, però no vingui aquí explicant sopars de duro i explicant als ciutadans de Catalunya que això és..., m'ha semblat veure que posava «el decadente estado de la economía de Cataluña» o de la indústria a Catalunya, perquè és senzillament mentida.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida.

Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida

300-00227/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Consellera, si em permetes la llicència... Em sap greu que marxa el senyor Ramírez, però com que els aranzels tenen impacte, no?, en aquest cas, en el cost de la vida... És fàcil buscar, però..., ho he trobat. Dic: «Abascal entiende y respeta los aranceles de Trump a los productos europeos. Comprende que el presidente de Estados Unidos defiende los intereses de su nación, aunque vayan en contra de los nuestros.» És curiós, perquè no llegeixen ni el que ells mateixos diuen. (*Alguns aplaudiments.*) Suposo que..., jo ja ho entenc, que VOX, aquests dies, té molt «lio». Com diria la meua àvia, «tienen el patio un poco revuelto», però, en tot cas, anem al que toca, consellera.

Miri, a nosaltres ens preocupa molt, evidentment, la marxa de l'economia i, evidentment, especialment, el cost de la vida. Vostès parlen que a Catalunya hi ha un govern de tothom. El problema és que no tothom arriba a final de mes. Jo crec que això també ho hem de dir clarament i nosaltres centrarem la intervenció en tres qüestions. La primera són els sous i els salaris, la segona qüestió, l'habitatge, i la tercera, la cistella de la compra.

I és evident, nosaltres no comprem, evidentment, el marc. Crec que Catalunya, en el context europeu i en el context internacional, té un creixement sòlid. El darrer trimestre, les darreres dades publicades recentment: 0,8 per cent de creixement, no?, dues dècimes per sobre del creixement espanyol; millor del previst. I és evident que l'atur del nostre del nostre país, doncs,

encara que queda molta feina per fer, perquè tenim 321.000 persones aturades, però també és cert que tenim pràcticament quasi 4 milions de persones afiliades a la seguretat social.

Jo crec que són dades importants, però clarament són insuficients. Són importants. Per què? Perquè és veritat que després d'una dècada perduda per la inestimable gestió que va fer en aquests moments la dreta, el Partit Popular, i, en aquest cas, Convergència i Junts per Catalunya, doncs, és evident que són dades que ressonen i ressonen bé, però que clarament són insuficients, perquè, com deia, el cost de la vida i, evidentment, també, no?, el preu de la cistella de la compra, les dificultats que té bona part de la ciutadania de Catalunya per arribar a final de mes són evidentíssims.

Per cert, dades d'atur que són compatibles amb un creixement del seixanta-sis per cent del salari mínim. Ho dic perquè, a vegades, cal escoltar certs discursos. Penso, en aquest cas, no?, de Junts per Catalunya. No sé qui és l'abstenció d'aquí, si de la patronal o de Junts per Catalunya. No sé on comença l'ou i la gallina. Però, en tot cas, que semblava que s'acabava el món amb la pujada del salari mínim. Crec que el salari mínim, després en parlaré, cal seguir-lo pujant.

Però és evident que, per exemple, com deia, hi ha altres indicadors. Per exemple, el PIB *per capita* jo crec que puja molt tímidament. Però especialment també, com deia, hi han qüestions que em preocupen, com, evidentment, com deia, les dificultats que tenen les famílies per arribar a final de mes.

I clar, què passa? Mentre escoltem el president de Foment, no?, que parla de que Catalunya pràcticament és un infern fiscal i que no té sentit pràcticament treballar a Catalunya, perquè, al final, vivim un espoli per part de l'Administració pública, que els treballadors pràcticament són uns *jetas*, que, bàsicament, el problema que fan és que viuen des de l'absentisme laboral i que, evidentment, el problema més gran que té l'empresa catalana o l'empresa espanyola és pujar el salari mínim.

Clar, un quan mira les dades..., home, dius: «Ostres. Bé, potser sí que hem anat massa lluny. ens hem passat. És veritat que davant d'aquest discurs, a mi... Celebro que estigui també el conseller d'Empresa i Treball, però també la consellera d'Economia. Trobo a faltar una veu més contundent per part del Govern que digui: «Home, això no!» Entre altres qüestions, perquè, clar, el que ha passat, la fractura real que tenim en aquests moments és que, mentre els beneficis empresarials han crescut moltíssim des de pràcticament la pandèmia, els sous no ho han fet.

És a dir, en aquests moments, els beneficis empresarials han crescut més del doble que els salaris al nostre país. Ahir mateix, la borsa espanyola marcava un rècord de l'IBEX 35, disset mil punts, que això vol dir que les empreses espanyoles o les empreses que cotitzen a l'IBEX 35 valen més que mai –més que mai, eh?

I per posar un altre exemple, també, que semblava que també s'acabava el món quan alguns demanàvem que es posés en marxa un tímid impost a la banca, la banca, les sis principals entitats bancàries del país, només els nou primers mesos de l'any, 25.000 milions de benefici.

Per tant, diguéssim que no tenim un problema, no?, de quanta riquesa..., sempre es pot millorar, però no tenim un problema de generar riquesa, en aquests moments, en el nostre país. Tenim un problema de com repartir-la. I, com deia, jo trobo a faltar, davant d'aquests discursos, una veu més contundent del Govern.

La pregunta que també tenim és: ha de seguir pujant o no, consellera, el salari mínim? Nosaltres també volem que el Parlament de Catalunya, en aquest cas, es pronunciï. Ha de seguir pujant o no ha de seguir pujant el salari mínim?

I en cas que segueixi pujant, però algú vulgui, no?, que tributi l'IRPF, si ha de pujar més. Perquè, clar, la patronal el que diu és que el salari mínim ha de pujar un u i mig. No ho sé. El cost de la vida és un altre. Nosaltres el que defensem és que, com a mínim –com a mínim–, el salari mínim ha de pujar un 3,1, i si, en tot cas, es vol que tributi, ha de pujar, com a molt poc, un 4,7.

L'altra pregunta que jo li vull fer: què passarà, en aquest cas, amb l'IRSC? Què passarà? Què pensa fer el Govern, en aquest cas, amb l'índex de renda de suficiència de Catalunya, que és imprescindible? En aquests moments, per exemple, el tenim a 778 euros. Sincerament, tots sabem, en aquesta sala, que amb 778 euros no arribes a final de mes. De fet, 778 euros, encara que alguns se n'oblidin, i no els hi suposi un problema, és pràcticament el preu que ha de pagar una família per una habitació.

Aquest és el país en el que vivim. I això sí que és el que fractura el país. I això alguns que es posen molt a la boca la fractura del país i que, evidentment, no?, tenim, en aquest cas, molts problemes al país, no en parlen mai. Per tant, crec que és una qüestió central i que, evidentment, per més que seguim pujant el salari mínim, i fins i tot que arribéssim a apujar els sous, se'ns ho menja tot la qüestió de l'habitatge. I aquí, evidentment, nosaltres..., també sap que és una prioritat.

Òbviament s'ha de construir més habitatge de protecció oficial. Tenim feina per fer. S'ha de seguir comprant habitatge per tanteig i retracte, però també s'ha de regular, en aquest cas, i

s'ha de posar límits a l'especulació. Hi ha qui entén l'habitatge com un negoci i no com un dret. I és que, al final, un té la sensació que avui, a Catalunya, moltíssima gent, i també a la resta de l'Estat, entén que l'habitatge és millor connexió de borsa fins i tot que comprar lingots d'or. Pràcticament –hi ha un informe del Banc d'Espanya– rendibilitats del setze per cent.

I és veritat que aquesta setmana és una setmana clau. Un mes més tard –gràcies una altra vegada als aliats de la patronal, a Junts per Catalunya, un mes més tard del que tocaria–, però tindrem regulació del lloguer de temporada, regulació, en aquest cas, d'habitacions, i, evidentment, també mantenir les qualificacions dels habitatges de protecció oficial a Catalunya.

Però, consellera, això vol dir més feina també per al Govern. Vol dir més feina. Ho dic perquè vostès també parlen molt de «qui la fa la paga». També hem estat parlant avui, no?, d'això, sobre si les lleis s'han de complir o no s'han de complir. I, clar, consellera, arribarem a l'any, jo li pregunto, des de que es va aprovar el règim sancionador a Catalunya per qui se salta la llei del dret a l'habitatge a Catalunya amb zero sancions?

Clar, avui escoltava la consellera Paneque, i li deia: «És que necessitem garanties jurídiques.» Home, espero que el Govern no aprovés un decret convalidat per aquest Parlament sobre les sancions que ha d'aplicar el Govern que no té garanties jurídiques. Em preocuparia enormement que el Govern hagués fet això. O, en tot cas, estic convençut que, en aquest cas –clar, a mi em costaria molt–..., no hi és la consellera Parlon..., dient: «Bé, és que les multes de trànsit..., necessitem garanties jurídiques per veure si les posem o no, en funció de qui se salta la llei.»

Avui –i, a més, ho va dir el president–, en aquest país hi ha qui fa frau amb el lloguer de temporada i se salta la llei. Què farem ara quan, a més a més, hi hagi una nova regulació? La llei que aprovarem aquest dijous s'ha de complir o no s'ha de complir? La pensa fer complir el seu Govern? La pensa fer complir la senyora Paneque? La pensa fer complir el senyor Sàmper? El Govern aprova lleis o valida lleis que no tenen garanties jurídiques? Considera el Govern que un any és massa poc temps per tindre aquestes garanties jurídiques? Considera el Govern que és prou àgil, diligent amb aquesta estratègia que té el conseller Dalmau d'acabar amb la burocràcia i, evidentment, construir una administració àgil? Nosaltresensem que no. I, per tant, evidentment, això cal entomar-ho, com cal entomar també les compres especulatives i, per tant, d'una vegada per totes, prohibir, limitar qui entén que l'habitatge és per fer negoci.

Perquè, mirin, jo crec que molts s'esquincen, evidentment, les vestidures amb la propietat privada. Saben qui està limitant avui la propietat privada a Catalunya? Els fons voltors, els fons d'inversió. I, en aquest cas, els grans inversors, que bàsicament el que fan és que competeixen deslleialment amb les famílies de classe treballadora i de classe mitjana que no poden comprar un pis –no poden comprar un pis. Quan algú arriba i paga una hipoteca trinco-trinco..., que això és el seixanta per cent de les hipoteques, en aquest cas, que es fan al país. Quan paguen un pis trinco-trinco, això ja em poden explicar vostès el que vulguin, però això no és ni una família de classe treballadora ni una família de classe mitjana.

I en tot cas, centraré també la segona part de la meva intervenció en un tema que també ens ocupa i ens preocupa, que és, evidentment, el creixement dels preus de la cistella de la compra.

Però, en tot cas, hi insisteixo, consellera, nosaltres volem un govern que sigui valent. Un govern que és un govern, evidentment, al servei de tothom és un govern que no només parla, evidentment, de la macroeconomia, perquè, com diu sempre la nostra presidenta, la macroeconomia no omple ni la nevera ni paga el lloguer.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputats i diputades... Diputat Cid, doncs sap que subscric gairebé al cent per cent la seva interpel·lació. Crec que coincidim amb la seva anàlisi i crec que no podria ser d'una altra manera. L'economia catalana va bé, és veritat. L'any passat vam tancar, el 24, amb un creixement del PIB del 3,6 per cent. Hem tingut ara, fa uns dies, la dada interanual del tercer trimestre del PIB, que ha crescut el 2,4, per sobre de la mitjana europea. Per tant, la nostra economia va bé. Tenim gairebé 4 milions d'afiliats a la seguretat social. Per tant, 4 milions de treballadors, més que mai, és veritat. La remuneració mitjana del salari dels catalans l'any 2024 ha sigut la tercera de tot Espanya, amb 43.411 euros. Per sobre només tenim Madrid i Euskadi.

I, per tant, unes xifres importants, perquè la diferència entre la primera i la segona, doncs, és poca, és curta. I, per tant, és veritat que aquestes dades són positives. Però també em deu haver escoltat vostè moltes vegades dir que no ens podem quedar amb l'autocomplaença d'aquestes dades i que n'hem de buscar d'altres. I moltes vegades –i vostè ho ha dit també–, parlem del PIB *per capita*. El PIB *per capita* està estancat des de fa vint anys; el tenim a

l'entorn del 0,46 per cent. Això indica, doncs, que evidentment no som prou productius, perquè fa molt poc temps érem 6 milions, avui en som 8 i el PIB *per capita* no creix, i tenim molts més ciutadans al país. Per tant, vol dir que alguna cosa no estem fent bé.

I realment..., és a dir, no hi ha polítiques de renda sostenible si no som capaços de guanyar productivitat. I per això el Govern també ha volgut dedicar molts esforços i està treballant en polítiques públiques que ajudin a millorar la productivitat. De fet, vam posar en marxa, ara fa un mes, el Consell per a la Productivitat i el Lideratge Econòmic, que el marcava el pla «Catalunya lidera», amb setze experts de diferents àmbits: l'àmbit educatiu, laboral, de l'àmbit econòmic... Molt divers. També amb el suport i amb propostes dels agents socials i econòmics, per intentar treballar en polítiques que ens ajudin a ser més productius. Perquè probablement això millori el nostre PIB *per capita* i, per tant, vol dir que generarem riquesa i la podrem repartir millor; que aquest, probablement, és un dels grans reptes que té la nostra economia. I crec que en això hi podem coincidir i hi podem coincidir tots.

Si mirem les dades de pobresa infantil, un de cada tres nens la pateix. Les dades d'exclusió social, un de cada quatre catalans. És a dir, hi han dades que són preocupants. I avui la síndica, en el seu informe, ens n'ha donat algunes que realment fan esfereir. Per tant, no podem ser autocomplaents ni venir aquí a fer un discurs triomfalista. És veritat que l'economia va bé, estem generant llocs de treball, estem generant riquesa, però probablement no l'estem generant als ritmes que voldríem, tenint en compte que avui som 8 milions d'habitants i, a més a més, no l'estem repartint prou bé. I això, doncs, ho hem de reconèixer. I per això estem treballant en polítiques públiques que generin prosperitat, que es pugui compartir socialment i territorialment. I en això estem, no?

Hi han moltes polítiques. Nosaltres ens agradaria dividir, diguéssim, les polítiques en dos àmbits, si vostè m'ho permet. Un que és la productivitat; és a dir, hem de potenciar la productivitat. I aquí podríem parlar de talent, de totes les polítiques de talent, tota la importància de la tecnologia, de la innovació a les empreses, el dimensionament de les nostres empreses, que és molt menut i això dificulta molt que innovin. I si no innovem, és difícil que siguem més competitius i més productius. I després hi ha un segon paquet, que és totes les polítiques de suport a les famílies. És veritat que no arriben a final de mes, perquè el preu de l'habitatge està disparat i els preus dels aliments –és veritat. I és veritat que l'IPC hem aconseguit aturar-lo a l'entorn del tres per cent, però tot i així puja molt més que els salaris.

També, ara ha marxat el conseller Sàmper, però també volia dir que tenim, malgrat tot, algunes bones notícies. I vostè coincideix absolutament amb mi en la importància del diàleg

social i de la negociació col·lectiva. Hem aconseguit tancar el conveni del metall i el de l'hostaleria augmentant els salaris un quatre per cent per als propers anys. És a dir, que, també, quan alguns critiquen el diàleg social, que aquí en aquest Parlament també ho hem escoltat, doncs, miri, el diàleg i l'acord ens porta a aquest tipus de convenis, amb augments de salaris importants, per poder tenir unes bones condicions de treball en sectors complicats i estratègics per al país, com són el metall, per exemple, o l'hostaleria, no?

Però estem d'acord en que cal apujar el salari mínim interprofessional. Des del 2018 ha pujat un seixanta per cent. És a dir, que gràcies als governs d'esquerrers que hi ha al Govern d'Espanya, doncs, hem aconseguit aquest creixement. No havia passat això amb governs del Partit Popular. I, per tant, doncs, crec que també hem de posar en valor el Govern del PSOE amb Sumar al Govern d'Espanya, perquè ha fet una aposta molt clara en aquest sentit. I nosaltres el seguim, evidentment, recolzem que això segueixi augmentant. Estem en aquests moments a 1.184 euros. Havíem estat el 2018 a 735; per tant, és un augment molt considerable, i com diu vostè, insuficient, perquè els preus, no només de l'habitatge, doncs, ja són molt alts.

Ens preguntava per l'IRSC. Miri, sí, augmentarà l'IRSC. Estem ara acabant de treballar amb els nostres responsables, doncs, quin augment podem fer amb l'IRSC. Però és evident que l'hem d'apujar. I veurem... Esperem tenir pressupostos. Això també ens ajudarà. De moment, doncs –ho saben–, no els tenim, però espero que durant el 26 els puguem aprovar. Però sí, l'IRSC pujarà; però estem acabant d'analitzar el detall per veure quina és la xifra que finalment pot augmentar.

Parlava vostè de l'habitatge, i és veritat que queden coses pendents, però jo també vull posar en valor la feina que s'ha fet: gairebé dos mil habitatges que hem comprat i que s'han incorporat, doncs, al parc públic d'habitatges de la Generalitat; vam fer una modificació –vostès ho saben– molt criticada, que era l'impost de transmissions patrimonials, que està donant resultats i recursos també.

I hem escoltat aquí molts grups que el que voldrien és abaixar els impostos descaradament. I a mi també m'agradaria que em responguessin la pregunta: i què deixem de fer? És a dir, quina política pública deixem de fer o reduïm: salut, educació, infraestructures...? Perquè aquí tothom vol gastar, però recaptar no. I si no recaptem, és difícil que puguem gastar.

Bé, doncs, vam fer aquesta aposta d'augmentar l'impost de transmissions patrimonials, sobretot per a aquells que tenen més habitatge, que compren habitatge més car i, per tant, els que poden aportar més a la bossa comuna. Perquè, també, en aquest debat que vostè ha

encetat sobre el cost de la vida i la redistribució de la riquesa, doncs, també és important parlar de com la repartim, no? I la política fiscal és una eina també de redistribució.

Miri, ahir, per exemple, vam repartir, vam donar els premis de recerca en estudis tributaris i financers als treballs finals de grau i màster en dret tributari i fiscal. I vam donar ahir el... I, bé, doncs, cinc joves a qui els vam donar els premis i accèssits. Hi va haver una de les guanyadores que havia fet una anàlisi molt interessant sobre la bonificació en l'IBI de les plaques solars, no? I havia arribat a la conclusió que no era una bona política pública, perquè al final aquell que té un habitatge més econòmic té una bonificació més petita que el que té una casa molt gran, molt més cara; la seva bonificació és més alta perquè va en funció d'això. Bé, doncs, s'ha de poder revisar. És a dir, hem de poder avaluar la política pública, perquè, evidentment, ha de ser justa i progressiva i eficaç. Si no ho és, l'hem de modificar.

És a dir, que en el cas de l'ITP, jo crec que sí que ho vam fer bé, perquè el que fem és que porti més aquell que és capaç i té possibilitat de comprar-se una casa de 2 milions d'euros, que porti més que el que se'n compra una de 300.000. Per tant, ha estat una bona política pública, aquesta modificació, que està donant resultats i que, a més a més, doncs, va venir a proposta dels Comuns.

Sap que també aviat licitem la primera fase del paquet de solars, que ens ha de permetre començar a construir també. També s'ha creat el grup per a la compra especulativa, vostè ho sap. Crec que exactament no és aquest el nom. I ara ho estic dient i la consellera Paneque em renyarà, però és llarg i complicat. Però, en tot cas, hi estem treballant i estic segura que podrem trobar alguna solució.

L'habitatge és una de les prioritats d'aquest Govern i hi estem treballant molt, no només des del Departament de Territori, que és qui ho pivota, sinó també des d'Economia, Presidència i molts departaments, ajudant i empenyent en aquest sentit.

I m'ha fet una pregunta molt directa: «Les lleis es compliran?» Sí, les lleis es compliran. A vegades anem més lents del que ens agradaria –sí, ja ho sé– en el tema de les sancions, però estic... Bé, les complirem segur. I espero que aviat tinguem novetats i notícies en el tema de les sancions, perquè és evident que qui no compleix les lleis, doncs ha de ser sancionat i, per tant, ha de rectificar la seva acció o, si no, se l'ha de sancionar clarament, no?

En tot cas, després ja entrarem una mica, també, en les finances públiques, que ens semblen importants, i la sostenibilitat d'aquestes a l'hora de definir les polítiques públiques que ens han d'ajudar a redistribuir la riquesa i, per tant, a que el cost de la vida no sigui un element tan definitiu per a les famílies.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, consellera. Miri, jo crec que..., o sigui, és evident que l'economia catalana té aspectes positius i té potencialitats; jo això no ho negaré. Però crec que hi ha una part del discurs, quan es diu que l'economia va bé, que no connecta amb la realitat del dia dels ciutadans i ciutadanes. I crec que fins i tot és contraproduent per a aquells que defensem, òbviament, que hi ha avenços. I és evident que en el mercat laboral hi ha hagut avenços molt importants protagonitzats, evidentment, pel Govern de coalició i amb una participació central de la nostra formació política, dels Comuns i de la vicepresidenta, evidentment, Yolanda Díaz.

Però va molt bé per a alguns, també, però va malament per a molta gent. Vull dir, ho deia la síndica, però és evident: Catalunya té un trenta-quatre per cent de pobresa infantil. És una qüestió que en aquest Parlament no en parlem gaire, però que un país com Catalunya tingui un trenta-quatre per cent de pobresa infantil té molt a veure amb que la distribució... El senyor Canadell obre les mans així. Bé... Sí, té a veure, per exemple, amb el mercat de l'habitatge. Sí, el que vostès no volen regular, que vostè creu que, bé, per exemple, qualsevol pis turístic és quasi millor que una acció de borsa. Però és igual, en tot cas, no és el tema. Ja tornaré després al senyor Canadell i al senyor Castellà, que saben que els hi tinc molta estima.

Però..., i per exemple també..., avui també ho apuntava, per exemple, en aquest cas, quan discutíem sobre l'impost turístic aquest matí a la ponència: un trenta per cent de les famílies no tenen possibilitat de fer una setmana de vacances a Catalunya. Per tant, jo crec que d'això n'hem de parlar i ho hem de situar.

Un apunt també: em costa d'entendre que un govern –deixin-me fer la broma–, que un govern socialista o que algú, no?, fins i tot que el Govern del president Illa pugui dir que hi ha lleis que es compleixen més ràpid i lleis que es compleixen més lentes. Jo pensava que totes les lleis s'havien de complir i que no hi ha diferents velocitats sobre el compliment de la llei. Crec que especialment en matèria d'habitatge seria molt important que es complissin ràpid –que es complissin ràpid. Però, en tot cas, saben que això és un tema que ens preocupa i ens ocupa.

I sobre el tema fiscal, miri, nosaltres estem disposats a parlar-ne. L'altre dia, a la Comissió d'Economia, en una compareixença del professor Galí, que van demanar el senyor Castellà i el senyor Canadell, jo crec que quasi infarten, perquè no els hi va sortir massa bé, perquè

una de les coses que va situar és que, per exemple..., parlem-ne –parlem-ne–, per exemple, de l'impost de patrimoni i el forat que representa, en aquest cas, l'elusió fiscal de les bonificacions a les deduccions per empresa familiar. És a dir, parlem, per exemple, del debat que s'està tenint a França, de per què els actius empresarials, que és on tota la gent que té molts diners en aquest país eludeix els grans impostos en aquest país. Això depèn de nosaltres, eh? Això no depèn de l'Estat. Nosaltres disposats –ja ho vaig dir al senyor Castellà– a parlar-ne si fa falta i tinguem el debat sobre això quan convingui. Sé que vostès tenen un projecte de llei que estic esperant amb candeletes que puguem discutir en aquesta cambra.

Però, en tot cas, i parlant de la cistella de la compra, mirin, en només cinc anys, la cistella de la compra a Catalunya ha crescut un trenta-u per cent. I aquest no és un dels temes centrals que jo crec que també des del Govern cal abordar. La carn o la llet, entre un trenta i un cinquanta per cent; per no parlar dels ous, que, evidentment, és un aliment de primera necessitat per a moltíssimes famílies que, en els darrers cinc anys, un setanta-vuit per cent. Per tant...

És evident –és evident– que pot haver-hi qüestions com el canvi climàtic, que, evidentment, ha afectat la sequera... Però, com explicava un informe de l'Institut de Recerca Urbana de Barcelona, en el mercat de l'alimentació també s'està especulant –també s'està especulant. I, per tant, jo crec que hem de, d'una vegada per totes, començar a entrar a debatre si ha d'haver-hi regulació, també, per part del Govern –també, per part del Govern. Perquè, clar, el mercat i la lliure competència, home, a mi m'expliquin quin és el motiu..., per què els ous han pujat un setanta-vuit per cent en cinc anys. És a dir, algú està guanyant molts diners a costa de les famílies que tenen més necessitats. I, mirin, també vull posar-ho en valor.

I per això també tenia, evidentment, el nostre grup l'objectiu que les tarifes del transport no poguessin, perquè això sí que té un impacte real, evidentment, sobre les butxaques dels ciutadans i ciutadanes. Perquè, per exemple, que a un ciutadà que viu a Terrassa o a Mataró i que té mobilitat forçada per anar a estudiar o a treballar cada dia, home, que l'hi apugin quaranta euros al mes, que al cap de l'any són pràcticament cinc-cents euros, sí que fa una diferència. I celebro que, finalment, a proposta nostra, haguem pogut arribar a un acord. Ha costat més del que ens hagués agradat, però, bé, està bé el que bé acaba.

I acabo, també, sobre el debat de fiscalitat. Miri, al darrer Ple discutíem sobre una proposició de llei del Partit Popular que el que feia és que abaixava dos euros al mes l'IRPF a les famílies de la classe mitjana d'aquest país, cent cinquanta a les més altes; però en això no vull entrar. Però, què és més útil per a la gent: la proposta del Partit Popular, que li rebaixa dos euros al mes a qui cobra, per exemple, 28.000 euros a Catalunya o que, al final, per exemple, algú

que treballa a Terrassa o a Mataró i ha d'anar cada dia de Barcelona a Mataró o, en aquest cas, de Mataró a Barcelona s'estalviï quaranta euros al mes? Doncs això, pràcticament, és el que..., la proposta de rebaixa fiscal que plantejava el Partit Popular és el que s'oposa a les polítiques de bonificació del transport públic a Catalunya.

Per tant, és evident que alguns, en realitat, el que volen és posar més diners a les butxaques dels rics, perquè després, al final, els treballadors i treballadores hagin de pagar més, per exemple, pel preu del transport públic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Doncs, senyor Cid, segueixo bastant d'acord amb vostè. És veritat, la cistella de la compra ha augmentat a Catalunya els últims anys un trenta per cent; si agafem menys anys, a l'entorn del vint i escaig. És a dir, sí, tenim una cistella de la compra que puja, és veritat. També és cert que hi ha hagut una reducció de l'IVA en alguns productes per part del Govern d'Espanya, que és qui en té la competència –els hi vaig recordar l'altre dia als diputats del PP i als diputats de VOX. Per tant, hem de fer polítiques públiques que ens ajudin, una, a millorar els salaris, i dos, polítiques públiques que ens ajudin a la protecció social d'aquelles famílies vulnerables.

Nosaltres hem apostat per millorar la productivitat, perquè si millorem la productivitat tindrem millors salaris, i això vol dir, doncs, talent, tecnologia, infraestructures, és a dir, molts elements dels que parlem en el pla «Catalunya lidera», i després polítiques públiques.

Ara bé, no qualsevol política pública, perquè –n'hem parlat també amb vostè moltes vegades– polítiques públiques lineals, doncs també les hem de revisar, perquè, al final, si estem afavorint tothom, el que en té més i el que en té menys, doncs probablement no sigui la millor política pública quan no tenim recursos infinits. I no ho dic per cap política pública en concret, no? Però dic que és veritat que, en aquest sentit, hem de ser curosos i, com estem fent en política fiscal, doncs, escolta'm, intentar ser més justos i més progressius en els recursos o en les polítiques que desenvolupem, per recaptar el màxim possible, però que aportin realment aquells que tenen més possibilitats de fer-ho, i això vol dir, doncs, qui més guanya, qui més contamina, qui més hereta. I, per tant, aquesta és la línia en què estem nosaltres i que compartim i que, evidentment, doncs no estem al costat ni de VOX, ni del PP ni de Junts en les seves reivindicacions. I hem de seguir per aquest camí, no?, i a nosaltres ens sembla que és el més raonable.

Vostè parlava també..., bé, ha comentat temes de transport, que, finalment, hem arribat a un acord, i jo també, doncs, n'estic satisfeta.

En temes d'habitatge, m'he oblidat abans de dir, doncs, els 200 milions d'euros que posem per al lloguer, per a les ajudes al lloguer; és a dir, que són molts recursos també per ajudar famílies que tenen dificultats. Per tant, hi insisteixo, ha d'haver-hi tot un bloc de polítiques públiques que ajudin a la protecció social d'aquelles famílies que tenen dificultats, i és l'altra, que és una política més a mitjà termini, que és potenciar la productivitat de les nostres empreses per millorar els salaris i per generar més riquesa, que és la que ens permetrà redistribuir. Aquest és el nostre camí, aquest doble camí, que crec que, probablement, compartim.

I per acabar, perquè no em vull repetir, ha parlat vostè de les lleis. Bé, jo no sé si he dit exactament lo de les dues velocitats. Les lleis s'han de complir. En el cas de les sancions, estem tramitant-les, i espero que ben aviat, doncs, aquell que no compleix sigui sancionat, com ho fem en molts altres àmbits i com ho estan fent també altres governs. Però és evident que les lleis estan per complir-les, i més aquelles que, a més a més, d'alguna manera venen de la mà del Govern o de la mà de grups parlamentaris. Per tant, crec que estem molt en la línia.

Estic d'acord, molt d'acord amb vostè. I ho dic sempre –i els que m'hagin escoltat fora d'aquest Parlament ho saben–: no faig discursos triomfalistes. Al costat de les dades positives sempre en poso de negatives, sempre en poso que suposen reptes per a nosaltres: pobresa infantil, exclusió social. És a dir, insisteixo molt, també, en fòrums econòmics, que no podem dir «l'economia va bé» i quedar-nos tan tranquils. Hi han dades positives, però hi han dades que no ho són tant. I mentre seguim tenint un de cada tres nens vivint amb pobresa infantil, no podem estar satisfets de la nostra economia, perquè generem riquesa, però no la distribuïm bé. I, tot i així, hem de continuar fent polítiques que ens ajudin a això.

I la política fiscal –ja ho sé, és una mala notícia per als partits de dretes– és una gran política que ha d'ajudar a redistribuir la riquesa. Per això insistirem en que cal fer polítiques públiques en aquest sentit i modificarem i reflexionarem el que faci falta perquè ens ajudin a redistribuir la riquesa que generem i que recaptem amb aquestes polítiques públiques.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques

300-00228/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, diputades, diputats... Començo aquesta interpel·lació amb una citació, amb una citació d'algú que respecto profundament, eh? I diu així: «Aquesta vegada pensàvem que presentarien pressupostos perquè, de fet, aquest any no han passat gaires coses i hem tingut activitat parlamentària tot l'any. No hi ha hagut eleccions, no hem tingut cap imprevist perquè vostès, al mes de gener, febrer, març, abril, maig, juny, es posessin a treballar en un pressupost. No han tingut cap problema. En tot cas, evidentment, no tenen majoria parlamentària i han de negociar, com tothom a la vida quan vol aprovar coses. I, per tant, vostès han tingut temps de sobres per haver presentat uns pressupostos i tenir-los aprovats a 1 de gener.» Diputada Alícia Romero, 2020. M'entén? *(Aplaudiments.)* L'hemeroteca és tremenda –és tremenda. *(Veus de fons.)* No, no, no.

I, per tant, ara vostè està al Govern i, senzillament, he de recuperar l'hemeroteca per fer-li el mateix discurs. Ja m'avanço amb dir: «Senyor castellà, no sigui pesat, no...» Exactament igual que vostè. Per què? Per responsabilitat –per responsabilitat–, perquè acabem l'any i, fora bromes, acabar l'any sense pressupostos, i segons pressupostos –i, per tant, portem dos exercicis sense pressupost–, doncs és inquietant i és greu i no és normalitat. I han exercit –deixi'm-l'hi dir així–, especialment el president de la Generalitat, amb massa arrogància. I s'ha volgut transmetre la imatge de que aquest era un govern d'estabilitat –no hi ha estabilitat sense pressupost–, i que aquest Govern era un govern de diàleg. Bé, deu ser de retòrica, perquè el diàleg serveix per poder negociar i arribar a acords, i això no passa. O el famós «Catalunya lidera». Fer projectes de futur sense pressupost és fum, és senzillament parlar per parlar.

Els catalans –i per això la interpel·lo avui, i li demano que em contesti– tenen dret a saber com tenen les negociacions amb els seus socis. Porten divuit mesos negociant. Déu-n'hi-do! Per tant, quan es porten divuit mesos negociant es pot arribar a un acord o es pot constatar que això és impossible. I, per tant, es trenquen les negociacions i s'anuncia un altre tipus d'estratègia. El que no pot passar és deixar-ho passar i deixar-ho passar. Quan tindrem pressupostos? Si comencessin ara a parlar amb el senyor Canadell –si comencessin ara, ara

mateix—, tindríem tres mesos, no?, amb tot el debat parlamentari, ben bé. Per tant, quan tindrem pressupostos, consellera?

Perquè ara estem en un moment clau. I ara, en l'anterior interpel·lació, estàvem parlant de creixement econòmic. Sí, Catalunya creix. I aquí hi estaré d'acord amb el senyor Cid —em deu passar alguna cosa, eh? En qualsevol dels casos, créixer és bo o és dolent? Depèn —depèn. No estem creixent bé. Creixem: creix el PIB, creix l'ocupació perquè creix la població, amb sous baixos, la qual cosa vol dir que quan això, diguem-ne, afecta l'individu —vostè ho ha dit—, el PIB *per capita*, no anem bé.

Què és lo que ens va dir el doctor Galí l'altre dia? Què és lo que ens va dir el doctor Galí l'altre dia?: «I és el moment de planificació estratègica, és el moment de prendre decisions. No és el moment de comissions d'experts.» Si vostès són els reis de les comissions d'experts. Si em sembla bé, però han tingut molts anys, durant l'oposició, per formar-se i agafar comissions d'experts. Ara és el moment de governar. I, per tant, tot són només anuncis. I quina culpa tenen els catalans del seu aïllament, de la seva incapacitat d'acords, de la seva incapacitat d'arribar a consensos, en definitiva, de fer allò que vostè, consellera Romero, proposava el 2020?

I vostè dirà que no passa res. No, no ho diu, això, seré just. Sí que passa, però, en qualsevol dels casos, miri, anar prorrogant podem anar fent. Però la situació, ho torno a dir, és d'urgència en molts àmbits. No li parlo ja de model, que ho faré al final, eh? Però repassem coses reals que podem tocar, urgències, eh? En drets socials, l'equiparació salarial amb el tercer sector al final ens portarà al col·lapse, i ni està ni se l'espera. El pagament als centres especials de treball ni està ni se l'espera. Em dirà: «Estem a punt, estem a punt.» Sempre estem a punt.

En salut, tot el Siscat..., bé, «tot el Siscat», com a mínim aquell que no és de l'ICS, està afectat. Vostè ho sap, tancaran amb dèficit. La seva incapacitat d'acords es trasllada en el tercer sector en termes globals, amb... Totes les urgències que teníem... Les inversions en salut, que tenen aprovats els seus plans funcionals i que no es poden tirar endavant, o l'etern pla de salut mental, que no el podem dotar com cal perquè no tenim pressupost. Ho torno a dir, eh?: no estem parlant encara de dèficit fiscal o de la capacitat de tenir més finançament, sinó de quelcom que, si es posessin d'acord, es podria tirar endavant.

O en educació, que estem perdent places d'educadors socials i de personal d'atenció educativa perquè no es reposen per falta de pressupost, i tenim la pressió demogràfica que

tenim. O ara mateix, que ens assabentem que avui –avui– ha cobrat l'escola concertada la despesa funcional del mes d'octubre –avui.

O en recerca i universitats, que vostè ho coneix bé, que al final és necessari per al model de transformació del nostre model econòmic. Era el moment d'afrontar un model diferent –que segur que vostè el comparteix– de finançament de les nostres universitats. És impossible afrontar això sense un nou pressupost. O quan als centres Cerca es fa un cafè per a tothom. Això és destrossar el sistema. O, sobretot –i vostè ho coneix–, què vol dir congelar els romanents dels centres de recerca d'excel·lència, que són els que ens poden portar a una economia de valor afegit? I els problemes de tresoreria i tot plegat fan que al final els hi congelem els romanents. Però, per què els hi congelem els romanents? No té cap sentit.

I això que li dic són urgències. I, al final, el no tenir pressupost és una irresponsabilitat. Això sí, en termes de fiscalitat..., que, per cert, en fiscalitat, el doctor Galí, el que senzillament, en resum, va venir a dir és que el sistema actual que vostès defensen de fiscalitat bàsicament perjudica les classes treballadores i les classes mitjanes i beneficia, i molt, les grans fortunes. Això és lo que va dir el doctor Galí. Sí, senyor Cid, sí, que vostè escolta només..., és selectiu, en escoltar, eh? Per tant, agafem el global.

(*Veus de fons.*) I, per tant... Sí, i els hi diu una altra cosa. És que és una aberració, fins i tot acadèmica, després de tres anys d'inflació, no abaixar la pressió fiscal perquè els treballadors d'aquest país, la gent que cobra de nòmina, recuperi el seu poder adquisitiu. Els hi diem això. Això sí, tot això, per tant, pendent de si es posen d'acord o no amb els seus socis. Amb els Comuns, sembla que sí. És a dir, en tant que habitatge, doncs tot queda arreglat, i que ens agafi confessats el país, depèn del que passi amb habitatge. Però, amb Esquerra Republicana, és el model singular. I és legítim i, a més, crec que és important un finançament just per a Catalunya. Nosaltres ho compartim.

Li faig una pregunta molt directa, consellera, en el model que havíem de, també, haver anunciat abans d'aquest Nadal i que ara resulta que serà a final de gener: sí o no? Sortim del sistema comú? Sortim del règim comú? No faré allò de «els noms són diferents, “concert singular”», no. Ja em centro en..., «singular» vol dir singular. Vol dir sortir del règim comú. Pregunta: sortim del règim comú? No li donem després un disgust al diputat Campuzano. Sí o no? Perquè aquest és un dels àmbits estratègics de país.

I aquí sí que aprofito per fer una crida sincera als diputats i a la formació d'Esquerra Republicana. És el moment de fer un pas endavant. És el moment en el qual nosaltres ens podem posar d'acord, catorze diputats a Madrid per demanar el concert econòmic, per

demanar la sobirania fiscal. El seu objectiu –que estic convençut que és el nostre objectiu– és la independència del país. És tenir un estat, un estat normal com qualsevol país del món. I un pas previ i un salt endavant és la sobirania fiscal. Per tant, els hi fem una crida sincera: ara és el moment de fer un front comú per a la sobirania fiscal a Catalunya.

I acabo, president, la meva intervenció dient que estem en una cruïlla i, per tant, tenim quatre reptes principals en aquest país: la protecció de la identitat nacional, el repte demogràfic, la transformació cap a un model econòmic de valor afegit i, en conseqüència, la preservació d'un bon sistema de l'estat del benestar en una societat justa i equitativa.

Consellera, presenti, registri en aquesta cambra uns pressupostos que donin solució a aquests quatre reptes i li asseguro que ens trobarà.

Gràcies, president.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alicia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat Castellà, intento ser coherent i el que vaig dir el 2020 ho segueixo subscriuint. No sé si tothom pot dir el mateix, però jo he dit sempre des d'aquest faristol, com a diputada, com a portaveu de l'àmbit econòmic, com a portaveu del Grup Socialistes, que els governs han de tenir pressupostos. És veritat. És la llei més important que aprova aquest Parlament. És el negre sobre blanc de les polítiques públiques que vol tirar endavant un govern en aquell any. I, per tant, sí, ho vam intentar l'any 2025 i no ens en vam sortir. I no hi ha pressupost per al 25. Hem aconseguit, vam aconseguir aprovar tres decrets llei de suplementos de crèdits, 4.000 milions d'euros que ens han permès fer moltíssimes coses.

Vull dir, no li accepto aquesta afirmació de «no han pogut fer». No és veritat –no és veritat. Tancarem l'any 2025 amb 3.100 milions d'euros d'inversió. Entre l'any 2012 i 2020, la inversió de la Generalitat en aquests anys va estar per sota dels 1.000; és a dir, amb una inversió espectacular: 3.100 milions d'euros. S'han fet inversions molt importants: al Joan XXIII de Tarragona, a l'Arnau de Vilanova de Lleida; estem fent obres en CAPs, en escoles; tenim projectes, és veritat, a mitjà termini, com el Trueta o el Clínic; ara fa poc hem adjudicat els projectes singulars als centres de recerca. És a dir, hem pogut fer moltíssimes coses. Hem ampliat amb set mil places la formació professional. En fi, podria fer una llista molt llarga.

No és veritat que sense pressupostos no es puguin fer polítiques públiques ni es puguin tirar endavant recursos, perquè hi pots incorporar majors ingressos, que és el que hem fet amb aquest acord amb Esquerra Republicana i els Comuns per incorporar 4.000 milions a la pròrroga pressupostària del 23.

Per tant, és millor tenir pressupostos que pròrroga? Evident. No hem tingut pressupostos el 2025? No ha estat possible amb els nostres socis d'investidura, però hem pogut incorporar 4.000 milions que ens han permès tirar endavant la majoria de polítiques públiques que ens plantejàvem. Això és així.

Ara, també li dic una cosa. Ara no deu voler vostè, i vostès, que nosaltres, que portem quinze o setze mesos al Govern, arreglem les coses que fa vint anys que no han resolt vostès, que no van resoldre ni vostès ni altres grups que han estat al Govern. Perquè, clar, em diu: «l'equiparació del sector social, el Siscat.» Home, sí, és clar, hi estem treballant. Estem amb l'escola concertada treballant a veure quin és el gap i l'infrafinançament que tenen des de fa anys. No d'ahir, eh? Estem treballant amb el sector social per a l'equiparació i intentar arribar a un acord –a uns quants anys, perquè d'un any a l'altre és impossible– amb un sos..., a més a més, amb una regla de despesa del 3,5, que, per cert, vostès hi van votar en contra al Congrés dels Diputats (*aplaudiments*) i avui no tenim ni el 0,1 de l'objectiu de dèficit. Sí, sí, és que és així. Llavors van donant lliçons.

Doncs escolti'm, 3,5 per cent. I, per tant, no podem passar d'aquí, perquè és impossible que tot ho arreglem en un any, però sí que tenim el compromís amb el sector social, amb el sector educatiu d'anar resolent en els propers anys, amb acords, aquests gaps, aquests infrafinançament que no venen de quinze mesos, que venen de molts anys, de dècades.

I ha dit també, vostè, el sector salut. Miri, dediquem al sector salut 16.500 milions d'euros, 3.000 milions en despesa desplaçada, però en total 16.500 milions d'euros. Només fa cinc anys, sis anys, el 2019, hi dedicàvem 9.000 milions. Han augmentat més de 7.000 milions els recursos que dediquem a la política pública de salut. Doncs escolti'm, l'any 2009 el Cercle de Salut va dir que amb 5.000 milions ho arreglàvem. Doncs n'hem posat 7.000 i no ho arreglem. Fa quinze mesos que estem aquí. La primera cosa que vam fer quan vam arribar. Jo crec que en això vostè pot estar d'acord amb mi, és que s'ha de revisar el sistema de salut a Catalunya. Nosaltres estem d'acord amb la concertació, però s'ha de revisar la governança, la gestió, com fem les coses, perquè és evident que posant-hi més recursos no ens en sortim. Doncs si seguim fent les coses com les feien amb més recursos i no ens en sortim, hem de canviar i hem de fer les coses diferent.

I això és, per exemple, el que hem fet amb un organisme que hem creat d'experts, el grup CETRA, liderats pel Manel del Castillo, que està posant ja mesures sobre la taula i que s'estan posant en pràctica. Igual que –perdó, el CAIROS era aquest– el CETRA, amb reforma a l'Administració, que està aplicant ja mesures de reforma a l'Administració d'agilització, de desburocratització; és a dir, creem grups d'experts. Bé, tots hem tingut grups d'experts, eh? Ara no ens esquinchem les vestidures, que Junts per Catalunya quan ha estat el Govern també n'ha tingut eh? Vull dir, tots n'hem tingut i està bé escoltar els experts; és que els consellers no sabem de tot. I a més a més, jo crec que està bé que escoltem i que ens deixem assessorar. I ho estem fent. Però a més els que els hi demanem és: però no m'expliqui sopars de duro ni em faci documents de cent pàgines. Digui com ho podem fer; ho aplicarem. I ho estem fent en l'àmbit de la salut, ho estem fent en l'àmbit de la reforma de l'Administració i ho farem en temes de productivitat, perquè el pla «Catalunya lidera» ara hi ha dues-centes accions que estem tirant endavant. Estem posant en marxa moltes coses, però ho hem de fer conjuntament també amb els agents socials i econòmics.

I, per exemple, amb el tema del redimensionament empresarial, que és un tema molt important i molt rellevant a Catalunya, que tampoc és d'avui que les empreses a Catalunya tenen, noranta-quatre per cent, menys de deu treballadors. No és d'avui tampoc. Però tampoc he escoltat mai cap conseller aquí dir que aquest era un tema molt important i que calia treballar-hi. Doncs, miri, ens hi estem posant a treballar. Aviat començarem a desenvolupar polítiques amb els agents socials i econòmics, a veure com som capaços de desenvolupar polítiques públiques que ajudin al redimensionament empresarial. I pot ser amb incentius fiscals, d'altres tipus, per intentar millorar això.

És a dir, tenim molts reptes, aquest país té molts reptes, però no els té de fa setze mesos. El té de fa bastants anys. I crec que alguns potser han mirat cap a l'altre costat i nosaltres estem entomant aquests temes per intentar donar-hi solució. Ara, no en un any. Això també els hi dic i els hi diem els sectors. En un any és impossible. Ho farem en uns quants anys. I s'ha de fer bé i s'ha d'acordar, però ho farem perquè ens ho creiem.

Ha parlat vostè d'universitats, també. Un dels nostres compromisos és canviar el model de finançament de les universitats. S'ha de fer. S'ha de ser valent per fer això, i vostè ho coneix tan bé com jo. No serà fàcil, però ho hem de fer. I ho podem fer sense pressupostos, clar que sí, i ho farem. Ho hem fet aquest any, aquest 2025, i espero que l'any 2026 tinguem pressupost i, per tant, tinguem una certa tranquil·litat perquè els ingressos segueixen augmentant i, per tant, el pressupost serà molt més gran. Jo estic convençuda de que això ho podrem fer.

Sobre els centres Cerca, una cosa que volia aclarir: no es van congelar els romanents; el que es va dir és que aquells romanents que no estiguessin compromesos amb projectes europeus, etcètera, doncs, escolti'm, que intentessin no gastar-los. I era en total un deu per cent –un deu per cent. No hi ha cap centre de recerca que hagi deixat de fer res per això.

Però també li haig de dir una cosa: la sostenibilitat de les finances públiques són molt importants. I quan nosaltres li demanem a la gent molts esforços, també els hem de fer com a administració. I l'Administració de la Generalitat té un deute de 90.000 milions d'euros, que tampoc s'ha generat en els últims setze anys. S'ha generat en molts anys. Només 90.000 milions d'euros, sí, que paguem, que ens costa aquest any 2025 a prop de 2.000 milions d'euros d'interessos, i que l'any que ve, 1800. És el quart departament de la Generalitat, entre el quart i el cinquè. Eh que ens agradaria no pagar interessos? Doncs no tenir deute vol dir també no fer dèficit, gestionar millor. I, per tant, hem, també, de demanar als nostres departaments i a les nostres entitats rigor en la gestió. I que si tenim uns recursos que no estan compromesos, escolti'm, no gastem per gastar. I hem d'intentar contenir el dèficit, perquè menys dèficit vol dir menys deute i menys pagament d'interessos.

I parlant dels interessos, espero –ho espero– que el Grup de Junts per Catalunya al Congrés voti a favor de la quitació del FLA, de la reducció del deute de la Generalitat i les comunitats autònomes, que són gairebé 18.000 milions d'euros de reducció del deute que ens aniria molt bé. És veritat que s'ha de pactar un nou model de finançament? Sí, que espero que vostès també hi donin suport quan es presenti, però espero que també donin suport a aquesta reducció del deute que vindrà al Congrés dels Diputats i que evidentment s'haurà de votar. I que perquè s'aprovi, estaria bé que vostès ens donessin suport.

No, perquè vostè, senyor Canadell, que fa cares, diu sempre..., parla de l'infrafinançament i del dèficit fiscal. Doncs miri, la Sindicatura de Comptes, que a mi m'agrada anar a organismes públics seriosos. La Sindicatura de Comptes ja va fer un informe del deute dels últims vint anys i ja va dir que entre el vint-i-sis i el trenta-nou per cent del deute és per infrafinançament. Home, doncs ara que ens el treuen, votin-hi a favor! Que ens en treuen una part! (*Alguns aplaudiments.*) Tampoc ens agrada. No, és que tu... La veritat, que a vegades em costa creure aquest oferiment que ha fet el senyor Castellà de «si vostès presenten uns pressupostos que responen a aquests quatre temes, parlem-ne». Ja li dic que sí. Bé, aquests quatre..., fins i tot el senyor Cid pot estar d'acord amb les quatre coses que vostè ha dit. Doncs tant de bo que ens posem a treballar.

Nou model de finançament. Miri, el nou model de finançament és un nou model de finançament que genera, que crea un nou paradigma. Ja no podem parlar de lo que parlàvem

amb el model del 2009. És un nou model que no té res a veure amb el que teníem. Es basa en l'ingrés –no amb la despesa, amb l'ingrés–, corresponsabilitat fiscal, responsabilitat. Per tant, no té res a veure. Nosaltres tindrem –ho esperem–, amb la presentació que farà el Govern, esperem que entre gener i febrer, com ha dit, un nou model de finançament que es basi en l'ingrés, no en la despesa, que ens generi més corresponsabilitat fiscal, més responsabilitat, que ens generi recursos suficients, no només en les competències homògenes, que són les que tenim totes les comunitats autònomes, sinó en les singulars, en les diferents, on Catalunya, gràcies a la seva voluntat d'autogovern, n'ha desenvolupat moltíssimes més que la resta de comunitats i, per tant, una singularitat que s'ha de respectar i que s'ha de finançar. Esperem que sigui així.

Nosaltres confiem en els treballs que hem anat fent, també amb el suport d'Esquerra Republicana, i esperem que aquest nou model sigui realment un nou paradigma que ens canviï aquest infrafinançament que tenim degut a un model que s'ha anat tergiversant al llarg d'onze anys que portem, que està caducat.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Bé, a veure si hem d'anar a obvietats. Em diu que es pot governar molt bé sense pressupost. Sí, home, sí, clar que es pot governar sense pressupost, però aquest no és l'objectiu. És a dir, per això no ens han votat. Per això no s'assumeix un govern, és a dir, per estar sense pressupost, per anar fent pròrroga. Sí, es pot anar gestionant, es pot anar tapant forats, consellera, i ho sap.

Però digui'm a mi si vostè pot plantejar un model de futur de país, on situa Catalunya, en els propers deu anys, amb reformes estructurals que necessitem a base de fer decrets de pròrroga. Jo crec que deu convenir amb mi que no. I jo crec que deuen tenir un model. No ho sé. Nosaltres en tenim un. No sé si no en tenen. Ara, si el model és gestió, si el model és gris i gestió per gestió, sí, suposo que es pot anar tirant endavant. Però això no és lo que se li demana a un govern amb responsabilitat.

I no em contesta –i ho entenc, eh? I no em contesta algunes de les urgències que jo li he anat donant. I la resposta és posar el retrovisor. Doncs si posa el retrovisor, deixi'm que li digui que la formació política, sí, de la tradició del catalanisme polític que jo vinc, sí, és qui va establir l'estat del benestar en aquest país. És qui va establir un sistema de salut, d'educació i de

recerca que ens situa punters. *(Alguns aplaudiments.)* I vol que li digui més? I això va anar fins al primer tripartit. Perquè si vol retrovisor, fins que va arribar el tripartit i ho va trinxar tot. I en set anys, ens va deixar un dèficit de 4.000 milions i un deute que encara estem pagant. Sí, les coses com siguin. Si posem el retrovisor, que a mi no m'agrada, llavors el posem del tot, eh? *(Remor de veus.)*

Experts. I em diu «sí, és bo tenir experts». Home, sí, és evident. I més experts que s'hauria de tenir en algunes..., sobretot en les polítiques d'habitatge, eh?

Senyor Cid, miri, miri, miri, llegeixi l'informe de la Unió Europea i la Comissió Europea que surt avui, eh?, i que, a més, posa com a exemple que les zones i algunes de les limitacions de zones tensionades de lloguer han estat un desastre absolut, i especialment a Barcelona. Mirar els científics a vegades també està bé.

Però, clar, vostès convoquen comissions d'experts, com en el model de finançament, i després no fan reunions amb ells. L'hi hem preguntat. No contesten, eh? És a dir, muntar comissions i després no reunir-los no és gaire eficient. Això li toca a vostè.

Respecte al model industrial: redimensionar. Sí, aquest és el model, aquest és el futur, però de valor afegit. És a dir, hem de dimensionar les nostres empreses amb llocs de valor afegit i hem de competir per valor afegit. Podem créixer senzillament en molts llocs de treball de poc valor afegit. I aquí la condició necessària –i ho hem discutit moltes vegades, i jo crec que aquí coincidim i vostè ho coneix bé– és la recerca de frontera i som l'únic país del sud d'Europa que generem recerca de frontera.

I tenim uns centres, que són els centres Cerca, que són l'únic àmbit de l'Administració que hi posem només un trenta per cent de diner públic i ells capten la resta, el setanta –ells capten la resta, el setanta. Són excel·lents. Segur que no ho he sentit bé, allò de que «si no ho estan gastant, doncs, que ho gastin bé». Dir això als centres Cerca, jo crec que no toca, eh?

I respecte al model de finançament, no m'ha contestat la pregunta. Que faran un nou model de règim comú, no ho dubto. El tema és si Catalunya surt del règim comú i minorem al màxim el dèficit fiscal. Aquesta és la pregunta.

En qualsevol dels casos, consellera, acabo en els quatre reptes i l'hi concreto, perquè exigim des de Junts que presenti pressupostos, que els registri i acabar amb el dèficit fiscal. Aquestes són les dos exigències de Junts. I així, en els quatre reptes, el primer és la identitat nacional. És necessari reforçar la llengua i la cultura catalanes, la sobirania, la nostra identitat. Estan disposats a fer polítiques d'aquest tipus? Fins ara no ho hem sentit.

Dos. La demografia. Tenim un problema amb la natalitat. I amb la migració és el concepte de drets i deures. Catalunya, un sol poble. I necessitem pressupost per establir polítiques i que la catalanitat sigui ascensor social en el model econòmic de valor afegit. Vol dir preservar i invertir més en recerca, però establir un pla nacional de transició i de transferència de coneixement. I això vol dir inversions estratègiques. I això vol dir que la fiscalitat sigui un incentiu, no només política recaptatòria.

I la conseqüència d'això és un model econòmic de sous alts, i això ens porta a la sostenibilitat del sistema de l'estat del benestar. I això vol dir salut, educació, drets socials, una societat justa i equitativa.

Si vostè està d'acord en portar mesures llistades, amb uns pressupostos i registrar-los en aquest Parlament, faci-ho, no tingui por de fer-ho, perquè aquí, com l'hi dic, ens trobarà. I si ho fa, serà agraït o molt agraït per la majoria dels ciutadans de Catalunya. Alliberi's dels seus socis que el condicionen, però faci el favor, en aquest cas, d'entrar-los a registre.

Siguin honestos, arrisquin-se en entrar-los a registre, i si aquestes són les condicions que vostès estan disposats a complir, si venen al nostre model, en podem parlar.

Gràcies, president.

El president

I per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Seré molt ràpida, diputat, perquè tampoc em vull repetir. Pressupostos, sí. Nosaltres volem tenir pressupostos de l'any 26, hi estem treballant per tenir-los. Internament estem fent una feina important, hem aprovat el sostre de despesa. I, per tant, esperem tenir pressupostos i poder-los aprovar en aquesta cambra al més aviat possible.

Ho he dit moltes vegades, és molt millor tenir pressupostos. Si ho haig de dir en xinès..., molt millor tenir pressupost que no tenir-lo. Però, tampoc ens enganyem, hi han governs que han gestionat i han governat sense pressupostos, amb pròrroques pressupostàries i s'han pogut tirar endavant polítiques públiques. Vull dir, tampoc enganyem els ciutadans.

Una dada que..., és que, si no, al final les mentides acaben sent veritat i no m'agrada això. Escolti, quan el tripartit marxa el 2010 perquè perd les eleccions, hi havien 24.000 milions d'euros de deute. Vull dir, ho dic..., que havia crescut en això. Ara està en 90.000. No vull posar el dit a la llaga a ningú. Segurament hi ha un tema d'infrafinançament, ja ho he dit abans. Però, en tot cas, home, no es pot dir que va venir el tripartit a destrossar l'estat del

benestar, eh?, senyo Castellà. Això és que..., home, de veritat... Es van inaugurar hospitals, CAPs, escoles, carreteres, perquè feia molt temps que hi havia infradotació d'equipaments públics. (*Aplaudiments.*) És a dir, que no vingui a dir que nosaltres ho vam trencar tot, quan, a més, el deute..., no té res a veure el que vam deixar amb el que tenim ara.

Escolti'm, no vull entrar en masses coses. Home, m'ha ofès una mica lo del català, no?, la llengua i la cultura. Fa molt de temps que hi ha una plataforma i el sector demana el dos per cent del pressupost dedicat a cultura –no ho hem aconseguit encara; tampoc els anteriors governs. Ho tenim en un compromís amb Esquerra Republicana a l'acord d'investidura. Espero que el proper any, si no hi som, ens hi acostem molt, però tenim una dificultat que s'ha de dir, que és que nosaltres hem dividit polítiques lingüístiques i cultura. Abans se sumava tot, ara està dividit. Doncs tot i així, espero que hi puguem arribar. Però dir que aquest Govern no es creu les polítiques culturals, quan hi estem apostant clarament... I política lingüística, que tinc aquí el conseller i m'empaita constantment per augmentar el pressupost; que l'hem augmentat amb pròrroga pressupostària d'una manera molt considerable, i el seguirem augmentant. Tenint una conselleria pròpia, home, em sembla que posar en qüestió que nosaltres apostem per la cultura i la llengua catalanes, em sembla que, en fi..., deixa un dubte que em dol, no?

No vull entrar tampoc en els centre Cerca. Jo no he dit això; jo el que he dit és que només estaven aturats, congelats el deu per cent dels romanents, perquè als altres compromesos no hi havia problema. I si tu tens uns recursos que no estan compromesos, bé, i no tens una necessitat de gastar-los, no els gastis. Si tenies necessitat, se t'autoritzava; és a dir, no hi ha ningú que hagi deixat de fer cap projecte en un centre de recerca, perquè hem fet moltes reunions –cap, cap ni un– per aquesta mesura que havia pres el Govern, que, hi insisteixo, també té com a objectiu la sostenibilitat de les finances públiques.

Experts en model de finançament. Miri, això... Miri, nosaltres, com que volem que aquest grup, volíem que aquest grup treballés de manera independent, set membres, coordinats pel Martí Carnicer, fa un any que treballen i es reuneixen cada quinze dies a la conselleria d'Economia –cada quinze dies. No, amb mi no, perquè jo no els hi haig de dir lo que han de fer. Són experts en finançament autonòmic, saben molt més que jo i el que han fet és reunir-se cada quinze dies i fer els treballs. I ens els presentaran. Però jo no els hi haig de dir als experts el que han de fer, eh? I m'he reunit amb ells dos o tres vegades aquest any, però, evidentment, són ells que han de fer aquests treballs, que ens els han de presentar, amb tota la seva expertesa i la seva independència, perquè no hi hem volgut entrar en aquest sentit, ni influir ni en positiu ni en negatiu. Faran uns treballs i ens els entregaran.

I hi insisteixo, espero que Junts per Catalunya sigui responsable. I si vol el bé de Catalunya, ja va votar en contra del sostre de despesa –un error–, però espero que votin a favor del FLA. Espero que quan es presenti un nou model de finançament que canvia el paradigma del que tenim en aquests moments i que espero que permeti tenir un finançament més just, recursos suficients, més corresponsabilitat fiscal, més capacitat normativa, quan arribi al Congrés dels Diputats, Junts estigui al costat de Catalunya i dels catalans i hi voti favorablement. Perquè vostès només exigeixen als altres, però després vostès, quan estan allà i poden afavorir els catalans amb el seu vot, molt sovint no ho fan. Així que també els crido i els interpel·lo a que ho facin.

Nosaltres portarem els pressupostos i si vostè diu que compliran tres o quatre elements, baixar els impostos, no, ja l'hi dic, si aquesta és una de les seves condicions, doncs ens quedarem amb els socis que tenim. I si vostès s'hi volen afegir, estarem encantats de tenir més suports als pressupostos en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana.

Interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana

300-00231/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller. De fet, podríem reprendre el fil de la interpel·lació anterior fins ara. Llàstima que marxi el diputat Castellà o la consellera Romero, perquè justament parlarem –no passa re, no passa re, diputat–, justament parlarem de recursos per enfortir la llengua catalana.

En tot cas, miri, en l'últim Ple, li fèiem una pregunta oral sobre la situació de la llengua catalana, després de conèixer les dades, en aquest cas, territorialitzades de l'enquesta d'usos lingüístics de la població de Catalunya amb relació al 2023. Uns resultats que anaven en la mateixa línia dels que ja havíem conegut a principis d'any amb aquells resultats globals i que ens mostren una fotografia preocupant respecte a l'ús de la llengua catalana.

El català és la llengua habitual de només el trenta-dos per cent de la població; per tant, retrocedeix respecte a les enquestes anteriors. La tendència negativa també afecta els percentatges de llengua inicial o els percentatges de llengua d'identificació, també, respecte a les enquestes anteriors.

I si aterrem les dades a nivell territorial, veiem com el català recula a tot arreu. Fins i tot a les comarques i vegueries on històricament havia tingut més bona salut l'ús del català, veiem com també retrocedeix. Aquesta radiografia ens fa dir que estem en una situació d'emergència lingüística.

I davant d'això, conseller –ja l'hi vam traslladar al Ple passat i ara hi insistim–, cal actuar per revertir aquesta tendència i cal reaccionar amb ple compromís i amb màxima ambició. Per què? Doncs, perquè, miri, la llengua catalana és la llengua pròpia del nostre país, és la llengua que condensa la nostra manera de veure, d'entendre i d'explicar el món. És el nervi de la nació catalana, efectivament. I sobretot és instrument de progrés professional i de cohesió social.

La diversitat lingüística que tenim al nostre país és una riquesa. Això també ho reflecteix l'enquesta. És una riquesa. Així ho defensem des d'Esquerra Republicana. A diferència, això sí, de l'espanyolisme o de l'extrema dreta, que ha sostingut sempre la repressió de la llengua catalana i que la segueixen veient com un problema en lloc de com una riquesa. Per tant, cuidar aquesta riquesa lingüística, sí.

Ara bé, quan la llengua catalana deixa de ser el punt de trobada compartit, és a dir, allò que ens reconeix com a part d'una mateixa comunitat, hi ha l'amenaça que s'esquerdi la cohesió social. I aquesta és la clau de volta de tot plegat i el perquè és tan rellevant que actuem per defensar, per protegir i per impulsar el català. La recepta per revertir les dades dramàtiques de coneixement i ús del català passen per universalitzar l'accés a la llengua catalana. Això vol dir garantir-ne l'aprenentatge, però també fomentar espais d'ús socials, defensar drets lingüístics i fer-ho des de la defensa de la llengua com una llengua útil i amb prestigi. I, de fet, una de les dades més positives que tenim a dia d'avui sobre la taula és el volum de gent que mostra la seva voluntat i la predisposició per aprendre o per millorar el seu català. I aquest és un element clau, garantir que hi hagi suficient oferta a tota la demanda actual d'aprenentatge de llengua catalana. És a dir, que cap persona es quedi sense el seu curs de català a l'abast.

Miri, segons les dades, hi ha 2 milions de persones que volen aprendre el català o millorar-ne el seu nivell per poder-lo utilitzar més. Però l'oferta de cursos de llengua i d'aprenentatge

no cobreix pas tota aquesta demanda. De fet, hem vist reiteradament llistes d'espera, cues per matricular-se, cursos inaccessibles, horaris que no quadren.

Amb l'increment de places dels últims mesos –i després també m'hi referiré–, ara mateix s'ofereixen unes 140 mil places per any per aprendre català, comptant els cursos del Consorci per a la Normalització Lingüística, les escoles d'adults, les escoles oficials d'idiomes, les universitats, les acadèmies, etcètera. Dades d'Òmnium Cultural ens indiquen que faria falta incorporar cent mil nous parlants més cada any per poder sumar aquest milió. Bé, el conseller diu que també són dades seves, doncs, dades seves compartides per Òmnium Cultural, millor, vol dir que quadren, i això, doncs, ho celebrem. I que farien falta, doncs, aquests cent mil nous parlants més cada any per poder sumar 1 milió de nous parlants en els deu anys que venen per davant, per poder arribar a una situació confortable i a una situació desitjada.

Per aconseguir això, com deia, cal universalitzar l'accés al català, perquè el primer pas per parlar una llengua és saber-la, és conèixer-la. Per això avui posem l'accent en aquesta vessant, en les eines d'aprenentatge. Abans, però, permeti'm també fer una referència a d'on venim, perquè des d'Esquerra Republicana hem treballat en la defensa de la llengua catalana, especialment la passada legislatura, amb les cent mesures per al català que va fer el Govern republicà. Però també vam condicionar la investidura del president Illa al fet que hi hagués una conselleria de política lingüística, que ara vostè lidera, perquè enteníem que calia dotar les polítiques públiques per a la defensa de la llengua de la màxima categoria possible.

Ara fa uns deu mesos vam pactar el pla de xoc entre Esquerra Republicana i el Govern, a través del qual s'ha pogut relançar el Consorci per a la Normalització Lingüística, amb 8,8 milions més d'euros, per garantir l'ensenyament entre persones adultes, més oferta de cursos, nous actors, subvencions a municipis. Un pas necessari i en la bona direcció.

I no només això, no se'ns escapa que la fita més important d'aquests últims temps al nostre país per defensar el català ha estat el pacte nacional per la llengua. Perquè, més enllà de les mesures, de les accions o dels recursos que s'hi recullen, i que cal desplegar, perquè evidentment hem d'evitar que quedi en paper mullat, significa també una presa de consciència col·lectiva de l'emergència nacional en què es troba la llengua catalana.

En aquest sentit, permeti'm fer-li una primera pregunta: com s'està desplegant el pacte nacional per la llengua i com s'estan duent a terme també les mesures del pla de xoc a les que em referia, de més cursos per garantir l'aprenentatge de la llengua? És a dir, quines xifres d'increment de cursos tenim, si hi ha noves entitats i com s'està implementant també en l'àmbit laboral, que és un àmbit clau també per a l'aprenentatge de la llengua.

Dit això, i posant l'èmfasi en l'aprenentatge, sabem que és clau l'escola catalana. Avui no ens centrarem en l'escola catalana, sinó que volem posar l'accent en l'aprenentatge de les persones adultes, aquelles que volen millorar perquè, quan van estudiar, no van tenir accés a la llengua catalana, o aquelles persones, doncs, novingudes, població d'arreu del món, que vol i necessita accedir a la llengua pròpia del país, en la línia del que diu l'horitzó 5 del pacte nacional per la llengua. Perquè, com deia abans, el dret d'aprendre el català és un dret que facilita l'ascensor social, que facilita l'avenç professional i que facilita i garanteix la cohesió social. I per aconseguir garantir aquest dret d'accés a l'aprenentatge, fa falta posar una marxa més, conseller, sobretot mirant les dades que fins ara li he repassat. I això és el que venim a proposar avui, i a la moció, òbviament, que farem després d'aquesta interpel·lació.

Miri, d'una banda, tenim una llengua que pateix; una oferta que no cobreix tota la demanda; manquen materials i eines que tinguin en compte també els nous bagatges i les noves necessitats; tenim diversitat territorial al nostre país, amb tot el que això implica en la mobilitat, i tenim desigualtats socials a l'hora d'accedir també als cursos de formació. D'altra banda, a Catalunya també tenim un ecosistema de mitjans de comunicació en català potentíssim. Només cal mirar les dades de l'EGM de la setmana passada dels resultats de la ràdio en català. Però, especialment, hi ha els mitjans de comunicació públics, que tenen un poder enorme des de la seva vocació de servei públic i són ventall d'oportunitats que hem de saber aprofitar.

El 3Cat és, a més, el vaixell insígnia de la producció i de la creació de continguts audiovisuals en català i és un actor actiu per al foment i normalització de la llengua catalana. Per tant, unint aquesta necessitat que tenim d'universalitzar l'accés a l'aprenentatge amb aquesta estructura d'estat que és la televisió i la ràdio públiques del país, però especialment amb el ventall de possibilitats que ara ens dona la plataforma 3Cat, els proposem que el Govern posi els recursos i l'acompanyament necessaris per fer que el 3Cat ofereixi una plataforma d'aprenentatge de la llengua catalana d'accés lliure i d'accés gratuït per a tothom. Li fem aquesta proposta des de la màxima ambició de país. Que el 3Cat faci com la BBC: ofereix un servei d'aprenentatge de la llengua pròpia, com el BBC Learning English, que ofereix des de fa dècades àudios, vídeos, texts, materials multimèdia gratis per aprendre anglès arreu del món. En aquest cas, nosaltres, en català. Aprofitar les possibilitats audiovisuals, el lideratge del 3Cat i la capilaritat territorial que té, per oferir, el 3Cat, llengua catalana.

Li poso un altre referent també, en aquest cas de casa nostra, per aterrar del que estem parlant. La primavera del 2024, hi va haver un acord entre el Departament d'Educació i el 3Cat del qual va néixer Supercampus, la plataforma de continguts educatius en català, una

eina que garanteix l'accés a alumnes, famílies, docents a continguts de qualitat, fiables i, a més a més, vinculats al currículum escolar de primària i d'ESO també, i validats pels docents en actiu. Es tracta, doncs, de seguir la mateixa filosofia i fer la plataforma d'aprenentatge del català dins del 3Cat, que, a través de diversos continguts –per nivells, per temàtiques–, serveixi per aprendre la llengua catalana i que, a més a més, es pugui retroalimentar amb tot l'univers 3Cat, accessible a tothom que ho desitgi, sense llistes d'espera, amb un objectiu clar: posar tots els recursos necessaris perquè el cent per cent dels que volen aprendre el català ho puguin fer.

Ens consta que és una idea que està sobre la taula. De fet, és una proposta coherent amb la missió del 3Cat, que va en la línia també del pla estratègic, en la línia del pla d'impuls lingüístic, que incorpora mesures per reimpulsar el català, i, per tant, doncs creiem que l'hem de poder fer possible. De fet, els mitjans públics catalans tenen un paper fonamental, i el Govern, conseller, cal que hi acompanyi amb tots els recursos necessaris.

Per això li preguntem quina és la seva valoració d'aquesta proposta i de l'exposició també que li he fet fins ara, més enllà de la pregunta que ja li he reiterat abans, i li demanem el seu suport i acompanyament per fer-ho possible. No només el seu suport, conseller, i de la seva conselleria, que és qui ho ha de liderar, evidentment, sinó de tot el Govern, des de la transversalitat que requereix la llengua catalana. Està clar que el català requereix consens de país i compromís transversal; per això és imperatiu millorar els mecanismes d'accés al coneixement de la llengua catalana per a les persones joves i adultes.

Tenim les idees, tenim les eines; cal el lideratge del Govern i prioritzar els recursos en aquesta direcció. Podem comptar amb vostès, conseller?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del conseller, i té la paraula l'honorable Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada Vilalta. Començaré recordant-li que, evidentment, aquest Govern està plenament compromès amb el foment de l'ús, de l'aprenentatge i de l'apreciació de la llengua catalana, tal com ho demostra no només la conselleria, que es va crear com a conseqüència d'uns acords d'investidura, sinó també el fet que aquest sigui el departament, la unitat responsable de política lingüística que hagi tingut el pressupost superior en tota la història de la Generalitat.

Deixi'm també que matisi una expressió que ha fet servir quan ha parlat de dades dramàtiques pel que fa a la llengua. M'agrada recordar que la dinàmica de la llengua és, en termes absoluts, positiva, en el sentit que estem guanyant parlants, no només coneixedors, sinó que també estem guanyant usuaris, però que aquest guany encara no és suficient per equiparar-se a l'increment poblacional que s'ha produït els últims anys. D'aquí la meva cara de sorpresa quan ha dit allò del cent mil..., perquè vam ser els primers de proposar-ho justament al pacte nacional. Després, Òmnium també va recollir una xifra similar.

Bé, en tot cas, els eixos d'actuació del departament, com alguna vegada ja he expressat, deixen clar aquest compromís i intenten clarificar les nostres línies de treball. Però és que el primer eix que tenim clarament és el fer extensiu el coneixement del català a tothom, és estendre el coneixement social de la llengua a tothom, perquè, tal com vostè mateixa ha dit, és molt difícil posar-se a parlar una llengua si no se'n té cap tipus de coneixement. Val a dir que aquesta condició que estem dient s'ha de connectar amb una altra, i és que és molt difícil progressar en el coneixement d'una llengua si no es comença a fer servir. Per tant, de vegades separem totalment el coneixement i l'ús, quan en realitat és com una dansa: com més balles, més en saps; com més parles, millor és el coneixement.

Però, en tot cas, el nostre segon eix és facilitar l'ús de la llengua, fer possible l'ús de la llengua en tots els àmbits. El tercer eix és garantir que el català sigui llengua d'ús normal a les institucions. El quart, el generar discursos, incentivar actituds i promoure hàbits favorables al manteniment de la llengua, que és aquest convidar els interlocutors a parlar-la. I, finalment, generar tots els recursos humans, materials necessaris per poder substanciar aquests eixos.

L'esperit d'aquests eixos es materialitza clarament en el pacte nacional per la llengua, un procés en el qual el seu grup hi ha tingut un paper principal des del començament, cosa que aprofito, òbviament, per agrair-ho, perquè les polítiques lingüístiques s'han d'impulsar des del consens, s'han d'impulsar de manera planificada i transversal.

Bé, en la seva interpel·lació vostè ha parlat de la necessitat de garantir l'aprenentatge de la llengua catalana, i aquesta és, com he dit, la primera prioritat del nostre departament: fer que tothom que vulgui aprendre la llengua pugui fer-ho en les millors condicions possibles. I, per fer això, essencialment el que estem fent és transformar de soca-rel el que és el sistema d'ensenyament i dinamització de la llengua catalana –transformar-lo. I el transformem a partir de diferents línies de treball.

La primera línia de treball és el relleuament del Consorci per a la Normalització Lingüística, que és el nervi, és la columna vertebral d'aquest sistema. I aquest relleuament, que, entre

altres coses, s'ha pogut dur a terme gràcies al pla de xoc que, de nou, vam pactar amb el seu grup, ha permès relançar l'oferta de cursos d'ensenyament formal. Tal com vostè recordava, al setembre vam tenir la xifra rècord de més de 43.000 places que vam poder oferir, un creixement d'un quinze per cent en nombre de cursos. I aquest desembre en farem una nova inscripció i tornarem a superar les 42.000 places. Són xifres rècord que ens han permès arribar a una trentena de nous municipis, que ens han permès arribar a barris on fins ara no havíem pogut arribar.

Aquestes no són les úniques línies de treball, però, per poder-les desenvolupar, hem d'acompanyar-les d'altres línies de treball, com, per exemple, la formació de professorat capacitat per dur a terme la docència, perquè ens trobem que fa molts anys que hem tingut mancances de docents. Això, com ho estem fent? Doncs ara mateix, per exemple, hem reforçat el postgrau de formació de professors per a persones adultes, i fa quatre dies, si no ho recordo malament –divendres passat, va ser–, que va començar la primera edició amb vint-i-cinc nous professionals que s'estan formant per poder ser especialistes en ensenyament de llengua. Com saben també –i ho vaig explicar l'altre dia–, potenciant les beques de filologia catalana per aconseguir fer créixer el nombre de professionals que, en acabat de la seva formació d'aquí quatre anys, reforçaran el nombre de professionals.

Totes aquestes actuacions, com dic, són el primer element de transformació del sistema d'ensenyament i de dinamització de la llengua per a adults, el relançament del consorci. Però, a banda d'aquesta línia, n'hi ha dues més de molt importants. La segona és la millora de la coordinació del consorci amb el Departament de Política Lingüística i amb la resta de departaments implicats en l'ensenyament de la llengua a adults. I la tercera és la suma de nous actors, tant de les administracions, especialment les municipals, la societat civil, el món de l'empresa, l'ensenyament i l'aprenentatge de la llengua.

El nostre objectiu és construir un sistema molt més robust, un sistema que arribi a tot arreu, i ho estem fent mitjançant –aquest eixamplament de la capacitat d'actuació– una fórmula: la fórmula dels cursos coordinats, els cursos coordinats amb el consorci. Què són aquests cursos coordinats? Bàsicament, en tenim de dos tipus. D'una banda, tenim els cursos que són finançats des del departament. Hem llançat una línia de subvenció que el que permet és que municipis i entitats tinguin finançament per poder fer cursos allà on no arriba el consorci, on no arriben les escoles oficials d'idiomes, on no arriben les escoles d'adults. Gràcies a aquesta línia, que s'ha posat en marxa aquest darrer trimestre, hem tingut més de quatre-centes sol·licituds. I només amb aquesta línia, al llarg d'aquest quadrimestre, hauré pogut posar en marxa, doncs, aquests quatre-cents cursos, que ens portaran a una oferta d'unes

deu mil places més. Ho repeteixo, repartides pel territori en horaris que, com que són coordinats amb el consorci, no es trepitgen, i això permet, doncs eixamplar les possibilitats territorials, la capil·laritat territorial.

Al costat d'aquesta línia de treball, estem impulsant molt seriosament la política lingüística municipal. De fet, això ja formava part del marc del pacte nacional per la llengua, on vam veure clarament que és impossible dur a terme una política lingüística sistemàtica basant-nos només en una entitat centralitzada, per més que col·labori amb els municipis. Estem incentivant que els municipis assumeixin també les seves competències, i cada vegada hi ha més municipis que estan creant regidories. Avui mateix, l'Ajuntament de Mataró ha anunciat la creació d'una regidoria. Fa pocs dies vaig ser a Montcada i Reixac, on vam fer la presentació, tant la signatura del pacte nacional per la llengua com el desplegament del pla local de foment de la llengua de Montcada i Reixac. I deixi'm que li digui que a mi, personalment, em va emocionar. Les quaranta entitats més importants del municipi reunides i pràcticament tot l'arc municipal polític reunit per donar suport al pla local de foment de la llengua, que donava continuïtat al pacte nacional per la llengua, en una localitat lingüísticament més complicada que moltes altres localitats del país. I es va aconseguir, i allà es va aconseguir aquesta suma. *(Aplaudiments.)*

M'ha parlat de necessitats de cursos. I, efectivament, estem treballant en aquesta línia. De fet, ara mateix estem pilotant –s'acabarà d'aquí quinze dies– el nou curs d'A1. És un curs d'A1 pensat expressament per a les persones que no tenen un origen lingüístic o no tenen domini d'una llengua romànica. Per tant, és un curs que és més llarg, que va més a poc a poc i que, a més, està pensat per a persones d'un nivell socioeconòmic molt més similar a la mitjana de les persones que ens estan arribant. L'estem pilotant ara mateix. I tot seguit posarem a prova també les proves d'A1, per permetre l'acreditació d'aquest primer nivell. Perquè és molt important que les persones que estan aprenent català des del primer moment vegin reconegut aquest aprenentatge, que, a més, entre altres coses, serveix per a les regularitzacions.

Més enllà de la política lingüística... Veig que em queden vint segons. Per tant, entraré en l'apartat de l'audiovisual en la segona intervenció. Però, en tot cas, la nostra intenció és, clarament, des del primer moment, multiplicar els actors, multiplicar les vies per tal de fer que el català, l'aprenentatge del català sigui ubic, pugui fer-se a tot arreu. I ara... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies per la seva resposta en aquesta primera intervenció. Li havia fet dues grans preguntes o dos grans paquets. El primer era el desplegament del pacte nacional per la llengua, d'aquestes mesures, de l'increment dels cursos. Crec que més o menys ens ha fet una radiografia del que estan fent. Li agraiïm, doncs, tota la informació també compartida. De fet, no volem obviar els avenços, al contrari, ens n'alegrem, perquè alguns són fets conjuntament o compartits, com aquest pla de xoc que vam pactar fa uns mesos amb aquests 8,8 milions més de recursos que anaven justament a poder contribuir a aquesta transformació del sistema i, sobretot, a relançar el Consorci per a la Normalització Lingüística de Catalunya. I, per tant, ens n'alegrem no pas només perquè ho haguem fet conjuntament, que també, sinó perquè és una bona notícia per a la llengua catalana, per al país. Perquè, com deia abans, creiem que van en la bona direcció.

La segona pregunta no me l'ha respost. Això és com a les sèries de televisió, ja que parlem de l'audiovisual, o aquelles pel·lícules, ens han generat aquí una intriga que s'haurà de resoldre a la segona part de la seva intervenció. En tot cas, li reiterem la pregunta: quina és la valoració d'aquesta proposta que d'alguna manera fèiem per complementar tot això que estàvem dient? Com podem aprofitar l'oportunitat, les possibilitats de la plataforma i del potent que és, que són els mitjans de comunicació públics del nostre país, en especial la plataforma 3Cat, per posar-la al servei també de l'aprenentatge de la llengua catalana al nostre país. Posava els exemples referents de la BBC o del Supercampus ja ha aterrat a casa nostra i que està funcionant molt bé.

Per tant, li reiterem aquesta pregunta: quina és la seva valoració? I la proposta concreta és que el Govern... Nosaltres no podem interpel·lar directament a la corporació. En tot cas, fem el control a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i allà ja traslladarem el que haguem de traslladar, però, en tot cas, li fem aquesta proposta de que el Govern pugui posar tots els recursos, pugui fer l'acompanyament necessari perquè un projecte d'aquestes característiques, amb aquestes idees, pugui fer-se realitat.

Compartim una màxima, que crec que ho he dit en la meva exposició inicial i vostè ara ho ha reiterat, que és la necessitat d'acords amplis i de consensos amb relació a la llengua catalana. Per això, encara dolen més les absències que encara segueixen en el pacte nacional per la llengua catalana al nostre país. En tot cas, i fetes aquestes primeres reflexions d'acord amb

el que ha dit vostè, avui hem posat l'èmfasi en l'aprenentatge d'adults i en una idea força que creiem que pot ajudar, aquesta proposta pot ajudar a fer un salt qualitatiu per arribar a tothom que vulgui aprendre català, més enllà de totes aquelles mesures que ara també comentàvem.

Però sabem que hi ha molts altres reptes. Avui no hi entrarem, però com a mínim els identifiquem, perquè són deures que tenim al Parlament, que té també el Govern de la Generalitat i vostè com a conseller: garantir els drets lingüístics i no tolerar les discriminacions lingüístiques que, malauradament, passen, i massa, al nostre país i de forma massa reiterada; enfortir l'àmbit audiovisual –xarxes, creació de continguts dirigits a públic infantil, adolescent i juvenil–, una assignatura pendent, la de l'aprenentatge, també, d'arribar als infants i joves del nostre país. I recordar quan de mal va fer l'eliminació, el tancament del 3XL i del canal infantil de TV3, fa més d'una dècada.

Més reptes. Blindar l'escola catalana. És la principal via per aprendre la llengua al nostre país amb el sistema d'immersió lingüística a l'acollida, amb el català com a llengua vehicular del sistema, que té moltes amenaces –judicials, especialment–, que té mancances, certament, però que és el pilar de l'aprenentatge de la llengua al nostre país. Avui no anava d'això la interpel·lació, però sí que volem recordar que tenim l'espasa de Dàmocles en forma de sentència del Tribunal Constitucional, que amenaça el model d'escola catalana i que, per tant, requereix i convindrà una resposta a l'altura, consensuada i digna.

Reptes, com una administració pública que doni exemple, que garanteixi l'atenció dels serveis públics en català; fer que la llengua sigui indispensable per treballar a Catalunya; garantir el compliment i el desplegament de totes les lleis que ja existeixen a favor de la normalització i de l'impuls de la llengua catalana. Només per identificar-ne alguns, d'aquests reptes de deures. I per això també està el pacte nacional, que detalla també les accions.

En tot cas, cal actuar perquè, més enllà d'aquestes tendències de les enquestes i dels canvis demogràfics que hi ha al nostre país, hi ha unes amenaces polítiques també –i m'avanço al debat de la moció, segurament, que vindrà–, les amenaces en forma dels representants de l'extrema dreta i de l'espanyolisme més caspós, a qui els fa nosa tant el català, com els mitjans públics catalans. I parafrasejant l'Ovidi –de fet, parafrasejant-lo bastant– els fa nosa la democràcia mateixa, la llibertat i els drets fonamentals.

En tot cas, davant d'aquestes amenaces, cal que les administracions públiques actuïn i siguin i siguem útils, també, en la defensa de la llengua catalana. I això no és una qüestió banal o supèrflua. És molt rellevant, perquè *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* la llengua catalana, com deia abans, és –acabo, president– cohesió

social, és referències, nervi de la nostra nació. I en la defensa, protecció i l'impuls del català sempre hi serem, des d'Esquerra Republicana de Catalunya. Si podem fer una passa endavant conjuntament, la farem, sabent que el camí és llarg i ple d'obstacles. Serem exigents i ambiciosos, criticant quan fa falta, però també celebrant les victòries, que també hi són, les victòries compartides. I no ens trobaran fent partidisme, perquè amb la llengua ens hi juguem tant que ens ho juguem tot, de fet, la nació i la cohesió.

Moltes gràcies, conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Vilalta, també, per la seva comprensió, que m'he deixat la segona part. Ja l'hi diré d'entrada, per sintetitzar-ho ràpid: sí, la idea que planteja és més que interessant. De fet, i ara ho explicaré una miqueta, però fins i tot el referent de la BBC ja hi ha sigut en les converses que hem tingut amb TV3.

La relació entre el català i l'audiovisual és una de les prioritats de la política lingüística d'aquest Govern, perquè és evident que la manera d'entretenir-nos, la manera d'accedir a la informació i el coneixement i de consumir els diferents formats de cultura s'ha transformat i ara mateix pesa d'una manera molt important en la socialització de les societats contemporànies. I això té unes implicacions vastíssimes per a les llengües. És per això que, quan vam crear el departament, de les dues direccions generals, una de les direccions generals que vam crear és la Direcció General de Política Lingüística dels Àmbits Tecnològic i Audiovisual, perquè considerem que ha de tenir prou pes com per tenir una direcció general específica.

Els seus objectius són impulsar polítiques lingüístiques transversals en aquests àmbits i liderar estratègies per fer que el català sigui visible en tots els àmbits tecnològics i digitals. D'acord, per tant, amb el que marca el punt 15.3 del pacte nacional per la llengua, el que aquesta direcció general està fent ara mateix és estar elaborant el primer pla d'impuls de l'audiovisual en català. Aquest pla s'està elaborant en col·laboració amb els altres departaments de la Generalitat. Aquest pla s'està fent també en col·laboració amb el sector públic de la Generalitat implicat en aquest terreny, així com amb els altres agents clau del sector de l'audiovisual, entès en un sentit ampli.

El pla vol construir una estratègia sistemàtica, col·laborativa i transversal, orientada a impulsar el català a l'audiovisual i alinear tots els actors involucrats en un full de ruta raonablement compartit. He dit que parlava d'audiovisual en un sentit ampli, perquè estem treballant amb la perspectiva d'integrar-hi televisió, cinema, plataformes, ràdio, pòdcast, videojocs, així com també els nous formats audiovisuals, com els creadors de continguts. És la primera vegada, que jo sàpiga, que s'ha fet un pla d'aquestes característiques, adreçat directament a la llengua catalana. Perquè, al final, el nostre objectiu és el que marca el pla: impulsar el català per generar una oferta que sigui plural, una oferta que sigui variada, una oferta que sigui atractiva i de qualitat, i atractiva per a tots els públics, aquells que s'han sentit atrets tradicionalment per la llengua catalana, productes en llengua catalana, com aquells que encara no ho són, perquè volem eixamplar les fronteres de l'audiovisual en català.

Per tant, tal com li deia, aquest pla s'està elaborant amb una interlocució prou fluïda amb els principals actors, i entre aquests hi ha, evidentment, 3Cat, amb qui, com és obvi, hem estat explorant diverses vies de col·laboració. Vies de col·laboració que aniran apareixent al llarg de l'any que ve i que inclouen, doncs..., hem estat parlant de recursos per a l'aprenentatge de la llengua, també de nous formats per arribar a aquests públics més allunyats del català, segons quins sectors joves. No repetim allò de «els joves no se senten atrets pel català». Això no és cert. Però hi ha sectors joves als quals costa més arribar. Als nous parlants, a les persones que no tenen el català com a llengua habitual, volem arribar directament a aquests públics, perquè en un context de creixement demogràfic, bàsicament per immigració, aquest és un públic estratègic des d'un punt de vista nacional i fins i tot des del punt de vista de viabilitat dels mitjans de comunicació en català. Com més catalanoentenedors hi hagi, més fàcil els és eixamplar els seus públics.

Per tant, no només li agraeixo els suggeriments, crec que són línies de treball molt positives, i ja li dic que estem treballant des del pla. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ui, m'he menjat el temps. Seré sintètic.

Estem treballant en més línies. Li poso el cas recent de Netflix. Amb Netflix, acabem de passar de pràcticament duplicar el nombre de pel·lícules doblades al català disponibles a la plataforma, gràcies a un acord que es va signar durant la legislatura passada i amb el qual hem continuat treballant, que facilita el traspàs dels continguts ja doblats a les plataformes. I, per això, tindrem *El senyor dels anells*, *Batman*, tot de pel·lícules que espero que els joves i els adolescents catalans puguin gaudir i les famílies, aquest Nadal.

Ja està, ja. Hem estat treballant també, per exemple, amb els creadors de continguts. Fa quatre dies que presentàvem les beques Propulsió, que estan aconseguint multiplicar el nombre de creadors. I sobretot estem aconseguint professionalitzar-los.

Per tant, deixi'm que acabi tancant com ha fet vostè. Des d'aquest departament i des d'aquest Govern, tenim claríssim que la llengua és crucial. És la columna vertebral de la nació i amb la llengua ens ho juguem tot. Per tant, continuarem treballant-hi i estem segurs que tindrem el seu suport.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i vuit minuts.